

въпрос по "неизвестни" причини.

И ако просто приемем, че по време на пика на слънчевата активност през 1989 г. се е случило същото, което се е случило през 120 909 091 цикъла на слънчева активност за 1,3 милиарда години, това би означавало, че през 1989 г. нашето Слънце се е превърнало в свръхнова с всички произтичащи от това последствия. Но през 1989 г. нашето Слънце не е станало свръхнова звезда, така че тази версия отпада. Но тази версия на "експертите" отпада и по друга причина. Факт е, че при всеки пик на слънчевата активност се увеличава мощността на слънчевата радиация, включително и на твърдата радиация. И всичко това води до факта, че кислородът в атмосферата се йонизира, с други думи, кислородните атоми се превръщат в йони. А кислородните йони **не създават** молекули озон, които представляват три кислородни атома, обединени в една молекула! Така че в пиковите на слънчевата активност не се наблюдава синтез на озон, а напротив - загубата на кислород и озонови молекули вследствие на йонизацията се увеличава! Така че, от която и страна да го погледнете, обяснението на "експертите" не е нищо друго освен абсурд. Разбира се, разбираемо е, че те не са могли да знаят какво правя. А ако някой е знаел, не е могъл да го приеме, защото за тях моята версия на събитията просто е била изключена. За тях беше просто невъзможно дори да обмислят подобен подход. За тях беше по-лесно просто да произвеждат абсолютни глупости, но глупости, подобни на научните. По-късно стана просто лош вкус да се говори за това. Но нека го оставим на съвестта на онези, които го правят.

Лично за мен нямаше никакво значение какво мислят "експертите" по въпроса, ако изобщо мислеха нещо за него. Важното за мен беше, че опитът ми е успял, а какво и кой ще си помисли за това, не беше важно за мен лично. Вървах по своя път и не очаквах благодарност и признание от никого - нито от учените, нито от спасеното от мен човечество, колкото и гръмко и високомерно да звучеше това. За мен беше важно да намеря решение на проблема - и аз го намерих! И това беше моята награда. Но в самия край на декември 1989 г. все още не бях сигурен, че съм успял. Появиха се само първите съобщения, че въздухът в Москва е напълно изчистен от вредни газове, което ми подсказваше, че поне съм успял да разградя вредните газове в атмосферата. Когато научих за това, почти веднага ми хрумна друга идея. Помислих си, защо да не разградя по подобен начин и радиоактивното замърсяване на околната среда, възникнало след аварията в Чернобил?

Нека ви припомня, че извънземните гости, които дойдоха по моя молба⁶, само разделиха плутония в саркофага на четвъртия реактор, а когато ги попитах защо не са решили проблема напълно, те ми отговориха, че са направили това, което нашата цивилизация не е могла да направи сама, а останалото си е наш проблем. През септември 1987 г. дори не се опитах да реша проблема сам по простата причина, че не бях сигурен, че мога да реша такъв проблем и че разполагам с всичко необходимо, за да го реша успешно. Смятах, че е престъпно да угаждам на егото си и да се опитвам да направя нещо, без да знам дали ще успя, или не, тъй като не оставаше време за различни опити и грешки. Трябваше да действам незабавно и с пълна увереност, че резултатът ще бъде положителен. Ето защо, след като претеглих всичко, реших да се обърна за помощ към приятелите си. И все още смятам, че това беше правилното решение. И дори да можех сам да реша проблема със саркофага на четвърти реактор, не смятах за приемливо да рискувам всичко и всички в името на задоволяване на собственото си его. Нямах и най-малкото съмнение в това. Прекрасно разбирах степента на отговорност за ситуацията и не виждах смисъл дори да се опитвам да направя нещо, губейки ценно време, което по това време беше много оскъдно. А и не знаех колко време ще мине след молбата ми за помощ и появата на самата помощ, ако, разбира се, се надявам, че съм имал реален контакт с обединението на цивилизациите. За моя радост, а мисля и за радост на всички останали, моите "връзки" се оказаха реални, а не измислени.

⁶Вижте, част 9. През тръните към звездите.

Но сега, когато нищо не заплашваше да експлодира и да взриви планетата на много астероиди и когато успях да разделя вредните газове от атмосферата на първите тухлички, реших да опитам да разделя радиоактивните вещества в зоната на замърсяване на Чернобил. И отново - няма да е по-лошо, а може би ще е по-добре. Казано - сторено и в началото на януари 1990 г. направих съответното въздействие и... изчаках да видя какво ще излезе от това. И изведнъж в началото на февруари по централната телевизия беше обявен ежедневният Чернобилски маратон. Върховният съвет на СССР отпусна огромни средства за Чернобилската зона, което не се беше случвало от катастрофата през 1986 г. Бяха събрани много дарения както от частни лица, така и от фирми, но както се оказа по-късно, нито тези дарения, нито бюджетните пари така и не достигнаха до Чернобил. Когато обявиха Чернобилския маратон, си помислих, че съм пропуснал нещо и експериментът се е провалил. Но скоро започна да се появява много интересна информация.

Първо, Владимир Дмитриевич Сергеев, който имаше много тесни връзки с властите, ме информира, че изследванията на лабораториите на КГБ на място са показали, че в замърсените райони няма радиационен фон над нормата. Възникна интересна ситуация. Чрез същия този Владимир Дмитриевич Сергеев висшето ръководство на КГБ научи, че съм направил опит да разделя радиоактивното замърсяване на Чернобилската зона, специалните лаборатории провериха ефективността на работата ми и когато се убедиха в резултата, тихо и мирно "организираха" отпускането на огромни бюджетни средства за почистване и за Чернобилския маратон, знаейки отлично, че всичко вече е почистено в резултат на моята работа. Очевидно по такъв повод те решиха да си "стоплят ръцете" върху моята работа, прибирайки в джобовете си огромни суми. Очевидно са решили да задържат информацията за моето почистване на Чернобилската зона, да имитират външния вид на дейностите по почистването и, прикривайки се с тайната на методите за почистване от радиоактивно замърсяване, да обявят за успешно завършена работа (все още няма методи за почистване, освен препогребване на замърсената почва).

В резултат на подобна операция в най-добрите традиции на Остап Бендер те очаквах спокойно да приберат в джобовете си много голяма сума пари. Успяха - прибраха в джобовете си солидна сума пари, но не успяха да го направят дискретно, както се надявах. Не успели да се превърнат в герои, защото ги спасили от радиоактивно замърсяване. Още преди да успеят да организират профанско "почистване", информацията за липсата на радиоактивно замърсяване изтече и... жителите на замърсените райони започнаха да се връщат по домовете си. Опитали се да ги спрат, но нищо не се получило. В предаването "Время" през февруари 1990 г. един телевизионен журналист извика от синия екран: **"...ако Гайгеровият брояч не показва наличие на гама, бета и алфа лъчение, това не означава, че няма радиоактивно замърсяване..."**. Това е видът на "високонаучната" реч, която телевизионният журналист произнесе. Но той забрави да каже, че физиката не познава други методи за регистриране на радиоактивно замърсяване, освен чрез измерване на нивата на гама, бета и алфа лъченията! Това са такива "чудеса в сито"....

И така, тези Остап Бендърс не са успели да откраднат пари "хубаво" за чужда сметка (в този случай за моя). Те са откраднали парите, но не като герои, а като обикновени крадци. Така е, така се вдигна много шум около работата ми в зоната на аварията в Чернобил по почистването на радиоактивното замърсяване. Така че и моята работа се оказа успешна, а резултатите от нея ми донесоха радост и скръб едновременно. Защо тъга - мисля, че няма нужда да обяснявам и всичко е ясно!http://....

* * *

В началото на 1990 г. се случи още едно интересно събитие, не толкова мащабно като останалите, но не по-малко важно. То започна с едно листо. Да, да, с едно листо от някакво тропическо растение. Някой ми го даде и ми предложи да го сложа във вода и да го държа във вода, докато листото пусне корени, след което да бъде пресадено в саксия с почва. аз реших за себе си - защо не и... поставих листото в чаша с вода. И тогава ми хрумна една

идея. Ами ако можех да повлияя и да променя биологичния коефициент от 10 процента, какъвто е случаят с покритите семена, на 30 процента, какъвто не е случаят с нито едно растение на Земята в Мидгард? По това време вече имах доста пълна представа за същността на еволюцията на живота и процесите в живата материя. Затова се заех с този експеримент доста решително. Въздействах върху листата и... и наблюдавах какво ще се случи. Листото бързо пусна корени във водата, те станаха доста буйни и аз реших, че е време да пресадя листата в саксия с почва. Това направих и сега започнах да наблюдавам по-нататъшното развитие на събитията. Доста бързо се появи още едно листо, след това още едно, листата на растението станаха много сочни и тъмно изумрудени на цвят, а долната част на листата се покри с някакъв безцветен пух. А през май растението цъфна.

Нямах представа какво и как ще се случи с това растение. Планирах да се обърна към ботанически справочник и да разбера всичко, което мога, за това растение. Но се оказа, че ботаническият "справочник" сам дойде при мен, или по-скоро една ботаничка ми дойде на гости. Не съм запомнил името на тази жена, но тя ми направи много важна услуга. Тъй като беше кандидат на науките, първото нещо, което направи, когато видя цъфнало растение и назова латинското му име, което аз отново не помнях, тя ме попита с учудване: "Вие имате ... цъфти, но то не цъфти винаги, а веднъж на **пет години!**". Когато й казах, че преди три месеца това растение е било едно листо, поставено в чаша с вода, тя не искаше да повярва. Имах полароидни снимки на всички етапи с дати. На снимките имаше листо в чаша без корени, после - с корени, после - листо вече в саксия и... самото растение с месести листа и, разбира се, цъфтящото растение. Тя можеше да види цъфтящото растение със собствените си очи. Обясних й какво се е случило, но не съм сигурен, че ми повярва. Но за мен нямаше значение дали ботаникът ми е повярвал. Главното беше, че знаех, че това е истина, нямаше нужда да доказвам, че преди три месеца е било само едно листо. В края на краищата аз сам бях сложил това листо във водата. За мен информацията, която тази жена ботаник ми даде, беше много важна. Защото с тази информация тя потвърди успеха на моя експеримент и дори по-голям успех, отколкото очаквах. В рамките на три месеца от моето въздействие листото беше претърпяло еволюция **от пет години!** Това беше просто прекрасно. Такъв резултат - практически резултат - заедно с други практически резултати говореше, че съм успял да се натъкна на невиджана "златна мина" за разбиране на законите на живота и неживата природа и не само да разбере тези закони, но и да намеря методи и начини за прилагане на това разбиране на практика! И това беше просто невероятно! Всеки път, когато успях в това, което бях планирал, изпитвах несравнима радост, че съм успял.

Когато сам установих резултатите от моето въздействие върху листата, веднага ми хрумна идеята да проведе един малко необичаен експеримент с растения. Помислих си, какво би станало, ако покрием цялата територия на Съветския съюз с въздействие върху всички културни растения, за да увеличим няколко пъти добива на културите? А защо не? В края на краищата, това би било само от полза за всички, помислих си аз. Мислех - и правех, и... Започнах да събирам информация от първа ръка, т.е. от хора, които бяха пряко ангажирани със селското стопанство. Лятото на 1990 г. беше студено и дъждовно и си спомням как академици-аграри се появяваха по телевизията и предричаха провал на реколтата. Те подготвяха всички, че реколтата ще бъде много лоша и че трябва да очакваме най-лошото, чак до недостиг на хляб и други хранителни продукти. Но какво беше учудването на същите тези академици-аграристи, когато реколтата беше поне **три пъти** по-голяма, отколкото в най-продуктивните години. Вярно е, че никой не беше подготвен за такъв развой на събитията, а и такава богата реколта не можеше да бъде прибрана изцяло! Но това вече беше второстепенен фактор. Оказа се, че еднократното въздействие върху територията на целия Съветски съюз е било достатъчно, за да се увеличи реколтата повече от три пъти! А за това въздействие дори не разполагах с реални снимки на територията. Само мислено визуализирах по памет географската карта на Съветския съюз и това, което исках да постигнахтър://.....

Така се случи, че началото на 1990 г. беше богато на радостни събития за мен. Сега си

спомням, че 23 февруари 1990 г. беше петък. На 25 февруари, неделя, бяха насрочени изборите за президент на Русия или Върховния съвет на РСФСР, ако не се лъжа. И така, в петък, 23 февруари, Владимир Дмитриевич Сергеев, тръгвайки късно вечерта от мен, ми намекна прозрачно, че на 25 февруари се очакват големи безредици. И ако мога да направя нещо по въпроса - би било много хубаво! Доколкото разбрах от сканирането на ситуацията и анализа на достъпната за всички информация, КГБ подготвяше много сериозна провокация на 25 февруари. Хората бяха сплашвани чрез вестниците и телевизията с очакваните безредици и бяха съветвани да не ходят никъде на този ден. Разбрах, че КГБ подготвя провокатори, които трябваше да поведат тълпата и да я провокират към безредици с действията си и с изстрели от издадените им за целта оръжия по сградата на КГБ и други стратегически обекти, като по този начин дадат възможност на властите да въведат военно положение в страната и да започнат репресии. По принцип успехът на тази операция означаваше завземане на властта в страната от висшето ръководство на КГБ. Реших да се опитам да предотвратя кръвопролитията. За тази цел създадох своеобразна шапка на влияние над целия Съветски съюз. Това е като онзи анекдот за "шапката на Мюлер". И така, създадох си "шапка" с програма, която да блокира всяка агресивност и всякакъв прояви на жестокост и насилие, иhttps://.... На 25 февруари всичко мина необичайно гладко.

Както се оказва по-късно, в този ден на цялата територия на Съветския съюз не е извършен нито един грабеж, нито едно насилие или убийство! А потвърждение, че КГБ е планирало кървава провокация, получих по-късно, когато в ръцете ми попадна поредният брой на вестник "Коммерсант". В този брой на "Матров" се съобщаваше, че танковата дивизия "Кантемиров" е изтеглена към Москва, болниците са разположени според военновременните разпоредби с голям запас от кръв за кръвопреливане, всички лекари са на работните си места в неделя, офицерите от органите са се прибрали у дома със служебното си оръжие, съдиите имат списъци на хората, които трябва да бъдат арестувани, и т.н. Всичко това говореше, че властите са планирали кървава провокация, а аз успях да я предотвратя с влиянието си! И съм много щастлив от това! Не знам защо Владимир Дмитриевич Сергеев намекна за възможни размирици на 25 февруари. Може би на самия него не му е харесвал този развой на събитията и ми е намекнал, знаейки, че може би ще успя да спра това безумие. В края на краищата тя можеше да доведе до гражданска война и е трудно дори да си представим последствията от нея за страната. А може би от името на същите служби той е създавал изтичане на информация и КГБ е искал да види дали аз мога да направя нещо подобно и да блокирам всички онези, които са работили за това с пси-влиянието си. Може би и първото, и второто бяха налице.

По-рано Владимир Сергеев, след като му бях казал, че аварията в Чернобил не е била случайност, а резултат от пряко пси-въздействие върху работниците в атомната централа, веднъж ми показа списък с хора от групата на Вронски, които работят по създаването на подобна ситуация край Серпухов, и ме попита дали мога да блокирам действията им. Отговорих му, че с удоволствие бих го направил. И след това той ме помоли да характеризирам хората от списъка му. На което аз отговорих, че не виждам такава необходимост и освен това подчертах имената на хората от списъка, които са работили като информатори на КГБ, и му казах, че всичко, което го интересува, трябва да го попита и че нямам ни най-малко желание да го правя. Имах впечатлението, че в КГБ има различни групи, които се борят помежду си, които си поставят различни цели и използват различни методи за постигането им. И не мисля, че съм грешал по този въпросhttps://.... Междувременно дойде юни 1990 г. и ме очакваха нови обрати в съдбата ми.

20. Животът продължава

През май-юни 1990 г. в живота ми не се случиха никакви особено изненадващи събития. Посещавах пациентите си, срещах се с различни хора и продължавах да

размишлявам върху текущите задачи. С други думи, типичната рутина на живота ми. Някой може да каже, че е трудно да нарека случващото се с мен рутина, някой може да сметне случващото се с мен за невероятно, някой може да го сметне за бълнуване на луд. Всичко зависи от мирогледа на човека, от способността му да приема необичайна информация, от способността (или липсата на такава) да мисли самостоятелно. Но когато разказвам за рутината, не се хваля, а изразявам същността на преживяното по онова време, независимо колко странно може да се стори на другите. Нека се опитам да го обясня. Всеки път, когато се сблъсках с някакъв нов проблем на човешкото здраве, трябваше да решавам нов проблем за себе си. Трябваше да разбера първопричината за проблема с човешкото здраве, да разработя стратегия и тактика за възможно решение и... да намеря начини и методи за решаване на проблема. Колкото по-сложен беше проблемът, толкова по-интересно беше да се намери възможното решение и толкова по-голяма беше радостта от успешното решаване на проблема. Много често ми се налагаше да преосмислям много неща в разбиранията си, когато трябваше да се сблъскам с това как не само да измислям теоретична стратегия и тактика за решаване на даден проблем, но и да видя как тази стратегия и тактика се реализират в действителност. И далеч не винаги крайният резултат се оказваше съобразен със стратегията и тактиката, с които съм започнал да решавам проблема. Наблюдавах какво се случва при това или онова въздействие и виждах ефективността на моята стратегия и тактика.

Много е важно да не приемате желанията за реалност. Много е важно да се получи надеждна информация за това, какво наистина се случва в човешкото тяло под това или онова влияние на мината. В края на краищата обективността на обратната информация е ключът към успешното решаване на поставената задача. Ето защо е фундаментално важно човек да разполага с точна информация, а не с илюзия за случващото се, която обаче отговаря на "общия план на партията". Най-трудно е да се запази обективността. Искате всичко да върви по план, толкова много искате да мислите, че сте взели всичко предвид! Но е почти невъзможно да вземеш всичко предвид! И ако не сте безпристрастни и обективни към това, което правите, рано или късно ще се откъснете от реалността и ще "летите" в облаците на илюзияте. От това няма никаква полза, но вредата е огромна! Самозаблудата, колкото и да е "приятна" и колкото и да не "топли" душата, е смъртоносно опасна и изключително вредна. Защо е и смъртоносно опасна, ще стане ясно от по-нататъшния ми разказ. Междувременно ще продължа разказа си....

Единствено точната информация за това какво се случва в човешкото тяло в резултат на негово влияние ми позволи не само да разреши конкретни проблеми със здравето на даден човек, но и да развие навика да не проектирам желанията или идеите си върху реалността, а да получавам информация за това какво всъщност се случва под мое влияние. В края на краищата е много лесно да създадеш холограма на това, което искаш, а след това да го видиш и да останеш доволен, че си видял това, което си искал да видиш. Подобна самозаблуда не само че не помага на развитието, но е просто смъртоносна за самия мечтател. Особено ако някой, открил тази слабост и недостатък, започне да играе заедно с него и да го манипулира. А това е много опасно не само за този, който е станал жертва на илюзията си, но и за всички около него. Едно е, когато човек е попаднал в собствените си илюзии, и това само ще повлияе на това дали заблуденият човек ще помогне на друг човек със здравето си, или не. Тази заблуда ще бъде неприятна за човека, който волно или неволно ще бъде измамен от такъв лечител на беди, който витае в облаците.

Последствията са много по-сериозни, ако човек, който има природна дарба, се увлече в подобни илюзии и се опита да направи нещо по-глобално! В този случай могат да пострадат много хора, а и не само хора. Надцененото самочувствие, плюс невежеството, може да струва много скъпо на всички и всичко. И в миналото е имало много примери за това. Не са много хората, които знаят, че например главната причина за катастрофата, която се случи на нашата Земя в Мидгард преди 13016 години (през 2007 г.), беше невежеството и прекомерните амбиции на магьосниците-управители на Антъни (Атлантида). Когато тези

магьосници решили да задоволят егото си и да покажат на всички останали своята сила. Те решили да си играят с природните стихии, имайки повърхностна представа какво представляват и "с какво се ядат". В резултат на това фрагменти от малката луна Фата паднали върху Мидгард-Земя и не само предизвикали гигантски цунами и други природни катаклизми, но и довели до промяна на ъгъла на наклона на оста на нашата планета с 23,5 градуса, в резултат на което цялата цивилизация на Мидгард-Земя била изхвърлена от космическите висини обратно на нивото на каменната ера! Това може да бъде цената на самозадоволяването на човек, който има дарба. И ето защо за човек, който има дарба, е фундаментално важно да се научи да получава обективна информация за реакцията на направеното въздействие.

Някои може да възкликнат с изненада: Какво общо има обективността на един лечител с такива глобални явления? Колкото и странно да изглежда на пръв поглед, тя има всичко общо с него! В края на краищата принципът на действие на този, който въздейства, не се различава коренно от това дали този, който има дарба, въздейства върху организма на друг човек или на цялата планета. Същественото е, че и в двата случая последователно се извършва едно и също нещо:

1. Сканиране (получаване на информация) на обекта, който ще бъде засегнат.
2. Анализиране на получената информация.
3. Създаване на стратегия и тактика за решаване на задачата въз основа на многостранни анализи.
4. Избор на правилните качества и атрибути, необходими за реализиране на избраната стратегия и тактика.
5. Проверка на наличието на необходимия капацитет за реализиране на целта на избраната стратегия и тактика.

И няма никакво значение каква е задачата! Всяко въздействие се основава на тези пет "кита" - правила. Независимо дали става въпрос за лечебно въздействие върху човек или за въздействие върху силите на природата, всяко от горепосочените пет "китови" правила е определящо. Ако дори едно от тези "китови" правила не е вярно, а всички останали са изпълнени точно, цялото събитие е обречено на неуспех! Всяко от тези пет условия е **РАВНОСТОЙНО!** С други думи, няма нито едно от тях, което да е по-важно и да определя крайния резултат. Само ако всички тези пет условия са изпълнени честно и качествено, е възможно да се получи положителен резултат от въздействието. Ето защо е много важно да се научите да правите всичко правилно, когато работите с един човек. В края на краищата системният подход е един и същ както когато има въздействие върху един човек за връщане на здравето му, така и когато въздействието е върху цялата планета, както в случая с озоновия слой на нашата Земя в Мидгард. Максималната обективност и безпристрастност е ключът към успеха и в двата случая. След като сте разработили в детайли стратегията и тактиката при работа с един човек, получавате на свое разположение ефективен инструмент за работа с по-глобални задачи. Работата с конкретен човек ви дава несравним опит за работа с всички други възможни проблеми и задачи, които очакват търсещия по неговия път. Без този опит - опитът от ефективната работа с човек - е просто невъзможно да се направи каквото и да било друго. Ако надарен, но невеж човек се опита да се заеме с глобална задача, без да е практикувал петте "китови" правила, той (тя) е обречен (а) на неуспех.

За съжаление повечето хора, които имат природна дарба, дори не се замислят каква е тяхната дарба. Поне аз не съм срещал нито един човек с дарба, който да се е замислял да подобри природната си дарба по някакъв начин, да я изведе на друго качествено ниво. Почти всеки използваше дарбата си на сяло, без да има и най-малка представа какво представлява тя и с какво "се яде". И като следствие от това повечето от тях са се оказали в плен на илюзии за това какво и как се случва под тяхно влияние. Най-честата грешка на онези, които притежават тази или онази природна дарба, е, че почти никога не разбират първопричините за проблемите, които възникват по време на тяхното въздействие. Например повечето

лечители или екстрасенси определят наличието на здравословни проблеми по наличието на пропуски в така нареченото биополе на човека или неговата "аура". Където има "дупка" или "подутина" - там има проблем! Необходимо е само да се запълни "дупката" или да се изреже "подутината" и ... проблемът е решен!http://!!!!

Всъщност, ако по един или друг начин системата се върне в балансирано състояние по подобен начин, човек ще се почувства по-добре. Той ще се чувства по-добре само за известно време, след което усещането му ще се върне към предишното състояние, т.е. към болестта. Целият въпрос е, че деформацията на биополето на човека или на неговата "аура" е следствие, а не първопричина! И докато не бъде решен проблемът с първопричината, колкото и да "помпате" тези деформационни зони, те ще се появяват отново и отново. Това е като дупка в корпуса на кораб. Ако не закръпите дупката, колкото и да изпомпвате водата зад борда, вътре отново ще проникне нова вода! А постъпващата вода също ще увеличи размера на дупката. А ако помпата се счупи или не може да се справи с нарастващия обем на постъпващата вода, корабът така или иначе ще потъне! Единственото решение на проблема е да се закръпи дупката и след това да се изпомпи водата, която е попаднала вътре! Само че в случая с човека е необходимо да се установи първопричината за заболяването, която е причина за "пробива". Само чрез "закръпване" на първопричината за "дупката" е възможно да се спаси корабът-организъм от "потъване". Но, както вече отбелязах, повечето хора, които имат дарба или си мислят, че имат такава, дори не подозират за този механизъм и затова официалната медицина получава в ръцете си много добри "козове".

Всичко това формира определено обществено мнение, което е много благоприятно за официалната медицина. И аз имам много примери за това. Ще приведа един такъв пример от моя архив. През април-май 1990 г., в един от делничните дни, Владимир Дмитриевич Сергеев дойде при мен малко по-рано от обичайното и ме помоли за нещо. Бих ли могъл да помогна на шефа му, който имал отишиас, когато слизал от колата, и не можел да се разгъне. Този ден приключих срещата си малко по-рано и се съгласих с молбата му.

Качихме се в неговия "Жигули" и... след известно време се озовахме в приемната на неговия шеф - по това време Едуард Сагадаев, главен редактор на Студията за хроникално-документални филми на СССР. Той излезе в приемната си и се запознахме. Когато Владимир Сергеев му обясни защо ме е довел, Сагадаев махна с ръка и ми каза: "Дай да пием коняк за запознанство, на мен не ми действа. Колкото и пъти Джуна да се опитва да направи нещо, не успява...". Нищо не му обясних, благодарих му за коняка и отказах алкохола, като казах, че изобщо не пия. Едуард Сагадаев не се обиди от отказа ми и аз продължих към това, за което бях дошъл. В същата приемна го помолих да си свали сакото и започнах да му въздействам. Човекът беше много чувствителен. Омокотих прешлените, като ги докоснах с пръсти, и започнах да топя солните отлагания. След няколко минути Едуард Сагадаев усети как по гръбнака му тече нещо горещо, а на ризата му се появи голямо солено петно. След още няколко минути той можеше да се сгъва и разгъва без никаква болка или дискомфорт. Дори успял да докосне пода с върховете на пръстите си - нещо, което по думите му отдавна не бил успявал да направи. Всичко, което му се беше случило през тези няколко минути, го беше изненадало много. В никакъв случай не беше очаквал подобно нещо. В съзнанието му Джуна беше лечител номер едно, беше известна в цялата страна, а ето че един непознат човек правеше нещо, което тя никога не беше успявала да направи. У всички, и не само в Съветския съюз (както се убедих по-късно), е силно застъпена фалшивата вяра, че ако можеш да направиш нещо добре или много добре, то вестниците ще пишат за това, ще говорят за него по радиото, ще го показват по телевизията. Ако това не е така, значи лъжеш. По някаква причина се смята, че всяко сериозно постижение на този или онзи човек ще бъде широко отразено в медиите. И ако това не е така, тогава не можете да направите нищо, което казвате. И винаги съм виждал изненадата по лицата на хората, когато се убеждават в обратното.

В Съветския съюз не се съобщаваха почти нищо за моите резултати, въпреки че

управляващите бяха наясно с това, което можех да направя и което вече бях направил. И това се отнасяше не само до успехите ми в лечението на хора, но и до успехите ми в решаването на проблема с озоновия слой на Мидгард Земя и в почистването на радиоактивното замърсяване от Чернобил. Те знаеха, но не бързаха да го оповестят. Първо, не толкова много хора знаеха за това, което вече бях направил, а тези, които знаеха, не "бързаха" да го споделят с другите. Второ, официалното признаване на моите резултати беше съпроводено с много нежелани последици за властите и за чиновниците от науката, тъй като можеше да доведе до необходимостта от преразглеждане на много неща, а те вече знаеха, че сякаш да ме управляват няма да се получи. Но на мен не ми пукаше. Разбира се, щях да бъда доволен, ако хората знаеха какво съм направил. Но пълното премълчаване на резултатите ми не ме разстройваше твърде много. В края на краищата не правех всичко заради отразяването във вестниците и телевизията. Правех го, защото душата ми го изискваше, защото ми беше интересно да реша тази или онази задача. Наградата ми винаги беше, че съм успял да реша привидно невъзможното. И когато успях, душата ми се радваше и ликуваше не заради това колко "велик" съм бил, а защото съм успял да разгадам още една загадка на природата, да намеря още един "ключ" към нейните тайни. За един истински учен, за какъвто се смятах, това е най-висшата награда. А всичко останало е миш-маш. Ако я има, е добре, а ако я няма, също е добре. В края на краищата важни са мотивите, които движат човека, когато прави някакви постижения. Сред моите мотиви никога не е имало място за суета и гордост. Ако наистина можеш да направиш нещо, тогава всичко това е излишно и само пречи!//.....

Моята позиция не означава, че мнението, опитът и разбирането на другите хора нямат значение за мен. Винаги съм уважавал и уважавам мнението и разбирането на другите. Само че винаги съм смятал и продължавам да смятам, че човек, който изказва мнение, трябва да го обоснове. Особено когато това мнение се противопоставя на друго мнение. Особено в този случай човек трябва да обоснове и обясни мнението си. И ако човек не прави това или твърди, че това е "така", защото е "така", или че няма право да го казва, или че на другите не им е дадено да го разберат и т.н., и т.н., за мен това е сигнал, че човек просто няма никакво мнение, а просто иска да се изтъкне! Разбира се, може да има ситуация, в която човек по една или друга причина няма право да говори за нещо. Но в такава ситуация човек не бива да обявява мнението си. Но най-често зад нежеланието да изясни позицията си се крие ... липсата на такава позиция. Много често хората, които притежават тази или онази дарба, изобщо не разбират същността на своята дарба и я използват сякаш, а именно поради тази причина - само незначителна част от тази дарба. Доста често сякаш използване на дарбата води до това, че тя се губи или се превръща в своята противоположност. Доста често хората само си мислят, че имат дарба, а всъщност нямат. И много често внушават на себе си и на околните идеята, че имат дарба, а липсата на доказателства за нейното проявление обясняват с "машиниците" на Тъмните сили, които постоянно им слагат "пръчки в колелата".

Разбира се, Тъмните сили присъстват и ако човек им пречи на плановете, те не гледат спокойно на това и действат активно срещу такъв човек, но това не влияе на проявлението на дарбата в самия човек, ако, разбира се, той я има. Разбира се, бих могъл да дам няколко примера, потвърждаващи думите ми, да назова имена, но ... Няма да го направя по една проста причина. Няма да "линчувам" никого, дори ако някой го заслужава. Целта ми не е да разобличавам когото и да било, а да представя моето разбиране за това, което ми се случва, и да осмисля това, което се е случило и се случва с мен. И всеки, който прочете тези редове, може да си направи собствени изводи за това, което е прочел. И нека читателят сам да си направи изводите, които могат да бъдат правилни или не ... много, но всеки човек трябва сам, с ума си, със сърцето си, с цялата си душа да усети и разбере къде има истина или поне в каква посока да я търси. Твърде често хората са били принуждавани да изразяват мнения, които никой никога не е обяснявал. Моята задача не е да "промивам мозъците" на хората, моята задача е да покажа на другите моята позиция, моето разбиране за това, което се случва с мен и около мен, за да помогна на другите да разберат това, което аз съм успял да разбера. Да разберат чрез просветление със знания, а не чрез набиване на мъртва информация в

главите на тези, които четат <http://...>

И така, да се върнем към отношението ми към мнението на другите. Ако човек може да обоснове мнението си, дори и обосновката да не е правилна, той има право да изразява мнението си пред другите, докато някой не докаже обратното. Ако на дадено лице е доказано, че мнението му се основава на погрешни заключения или предположения, то трябва да промени мнението си или да намери по-подходящо обяснение. В противен случай такова лице няма право на своето мнение или по-скоро няма право да налага мнението си на другите. Разбира се, това е моето разбиране по този въпрос, някой може да приеме моята позиция, някой може и да не я приеме! Но аз не се опитвам да налагам своето разбиране на никого. Просто излагам моето разбиране, моето виждане за нещата и всеки човек има право да приеме моята позиция или не!... Оставям на читателя сам да прецени какво е близко за него (или нея) от това, за което пиша, а аз ще продължа своя разказ <http://...>

От 1989 г. насам се опитвам да намеря заинтересовани страни и компании, които да произвеждат моите "пси-игралки". Струваше ми се, че ако моите устройства могат да помогнат поне в двадесет и пет процента от случаите, това би било чудесно. В края на краищата би било толкова чудесно: човек натиска едно копче и работата на сърцето се възстановява, белезите по него изчезват, функциите на други органи и системи на човешкото тяло се възстановяват и не е необходимо да се реже или да се изрязва каквото и да било, не е необходимо да се гълтат различни хапчета, които тровят целия организъм и помагат малко, унищожавайки други органи и системи на организма. За да се разбере, че всичко е така, е достатъчно да се прочетат внимателно страничните ефекти от приема на това или онова медицинско лекарство, които обикновено са описани с дребен шрифт. И така, човек натиска един бутон и... увреденият орган или система на тялото се повлиява и за известно време проблемът(ите) изчезва(т) напълно или частично без никакви странични ефекти. И дори ако не всеки, който използва такова устройство, ще стане напълно здрав, но ако дори развитието на съществуващи здравословни проблеми се забавя и не се появяват нови - това е много важно и здравословно! Ето защо се опитах да намеря заинтересовани страни, които да създадат промишлено производство на такива устройства. По онова време около мен имаше доста хора, които се занимаваха с един или друг бизнес. Дори предоставях консултации на някои съвместни предприятия, като разглеждах възможните ситуации, посочвах онези сделки, които биха могли да бъдат изгодни и при които човек не би се страхувал, че ще бъде "прецакан". Обикновено ми беше достатъчно да погледна снимката на даден човек, за да мога да го характеризирам напълно като личност, какво е замислил и дали е надежден партньор.

Понякога ме молеха да осигуря защита срещу атаки срещу компанията и обикновено всичко минаваше гладко. С други думи, създавах оптимални условия за бизнеса. Ако собствениците на съвместните предприятия бяха достатъчно далновидни, за да се вслушат в препоръките ми, след като няколко пъти проверявах думите ми, всичко вървеше добре. Собствениците на едно съветско-унгарско съвместно предприятие, убедени в правилността на моите прогнози и в ефективността на моите устройства, дори получиха идеята да установят масово производство на тези устройства. От съветска страна съсобственик на това предприятие беше Сергей, чиято фамилия вече не помня. Той беше доста запален по моите технологии и идеи. Няколко пъти ме канеше във вилата си за уикенда. Обикновено ме взимаше с новия си седан "Фолксваген" с турбодизелов двигател и отивахме във вилата му, където семейството му живееше цяло лято. Обикновено "ваканцията" ми беше съпроводена с много въпроси за това и онова, Сергей се оказа доста отворен за нови неща. Той много се интересуваше от Космоса, други цивилизации и т.н. И така, няколко съботи и неделни дни от лятото на 1990 г. бяха прекарани във философски разговори.

Така или иначе, в края на юни ми предложиха да отида в Унгария, за да обсъдим всички необходими условия за производството на моите устройства. Освен това това пътуване до Будапеща беше и своеобразна благодарност за помощта ми към тази компания.

Тъй като те не можеха да платят само за моите консултации, предложих да платя пътуването на моята група. Тази група за подкрепа се състоеше от двама души, на които започнах да преподавам моя метод. Няма да споменавам имената на тези хора, по-късно ще стане ясно защо. Уговорих се със собствениците на това съвместно предприятие, че те ще платят пътуването на трима души и паспортите за себе си и за тези хора. Трябваше да ангажирам мои познати, за да уредят паспортите за тримата. По това време бях регистриран в Харков, а те имаха други проблеми за решаване, за да получат паспорти в Москва. Както и да е, проблемите с паспортите бяха решени, билетите бяха купени и ето че аз и двама от моите протежета се качихме на самолета и.... Напуснах Съветския съюз за първи път в живота си! Въпреки че Унгария все още се смяташе за социалистическа страна, в края на юни и началото на юли 1990 г. тази страна вече се различаваше много от СССР. На международното летище в Будапеща трябваше да ни посрещне унгарският партньор на Сергей, с когото вече се познавах. И така, минахме през граничния контрол и ... се озовахме на летището в Будапеща!

Навсякъде хората говорят на чужд език, не разбираш никакви знаци и не можеш да видиш партньора, който ни посреща. Отидете, където пожелаете, единственият въпрос е къде да отидете! Реших, че ще е по-добре да изчакам малко човека, който ни посреща, напълно възможно е да се е забавил с пътуването. За щастие, той го направи. След около десет-петнайсет минути се появи мъж, който държеше картонче с моята фамилия. Човекът, който ни посрещна, говореше свободно руски и се оказа бащата на унгарския партньор на Сергей. Той беше живял много дълго време в СССР и затова знаеше руски много добре. Заведе ни на място, от което нито аз, нито останалите бяхме особено въодушевени, което много приличаше на хостел. Даде на всеки от нас дневни във форинти за две седмици и ни даде още седемдесет хиляди форинта за договореното плащане. Седемдесет хиляди форинта са хиляда щатски долара през 1990 г. Дали беше много или малко, е трудно да се каже, но както разбрах по-късно, за повечето унгарци месечната заплата беше шест хиляди форинта! Така че почти стоте хиляди форинта, които всеки от нас получи, бяха доста солидна сума. Стаите ни приличаха на общежития, но човекът, който ни посрещна, ни увери, че на сутринта ще ни премести на по-достойно място. Остави ни да се възстановим от пътуването и уговорихме час за среща на сутринта.

Разгледахме мястото, то не беше нищо забележително и след като се изкъпах от пътя, си легнах. На следващата сутрин нашият водач пристигна, както беше обещал. Отново се натоварихме с вещите си и тръгнахме към новото си място. Новото място се оказа шиказен апартамент в имение на унгарски аристократ с чудесен изглед към Дунав и в непосредствена близост до прочутите мостове над тази река. Старият град се намираше на десет минути пеша. След като ни показа и обясни най-важното, той ни пожела приятна почивка и ние тръгнахме на първия си излет из Будапеща. Мисля, че Будапеща е един от най-красивите градове в Европа. Не съм видял всичко, Будапеща беше първият европейски град, който посетих, но все пак градовете, които посетих по-късно в Европа и САЩ, не предизвикаха същото впечатление. Разбира се, говоря за стария град, сградите на новата Будапеща от епохата на социализма не се различават много от подобни сгради в СССР. Кралският дворец и сградата на унгарския парламент бяха грандиозни и в готически стил. Сградата на унгарския парламент съперничеше на британския парламент по своята красота. Ако не ме лъже паметта, унгарците искаха да "надминат" първокласните британци поне в това и дори залите на парламента бяха копирани от английските. Цветът на тапицериите и килимите в тези зали е бил същият като в Камарата на лордовете и в Камарата на представителите на парламента на Британската империя! <http://....> Поне такова беше впечатлението в съзнанието ми след обясненията, които ни даде майката на унгарския партньор на Сергей. През голямата част от времето бяхме оставени сами на себе си. Бяха ни организирани няколко екскурзии из Будапеща, дори посетихме традиционно унгарско село. Всичко беше необичайно и непознато.

Пълната липса на разбиране за това какво говорят хората около теб и какво казват те,

създаваше много странен ефект. Невъзможността да се обясниш на хората около теб създаваше доста безпомощен ефект. Аз не се чувствах ням, а безпомощен. В края на краищата немият разбира всичко, но не може да каже нищо, а аз за първи път в живота си се оказах в ситуация, в която не само не можех да кажа нищо, но и не разбирах нищо. Трябваше да ви кажа, че това е много неприятно състояние. Добре, че домакинят ми знаеше много добре руски, така че получих поне някаква представа за Унгария. Имах много свободно време и заедно с моите спътници доста добре разучавах центъра на Будапеща. За нас изобилието от магазини беше невероятно. Можеше да си купиш почти всичко, стига да имаш пари. В сравнение с московските магазини от 1990 г. имаше пълно изобилие. В унгарски условия обаче беше много скъпо, защото повечето унгарци, както вече споменах, получаваха заплатата от шест хиляди форинта.

Знаех, че ми предстои пътуване до Германия, и затова реших да похарча парите си, за да изглеждам прилично по време на това пътуване. Наистина не исках да изглеждам окаяно в Германия. Затова реших да се погрижа за външния си вид. Купих си доста добър костюм, който струваше двадесет хиляди форинта, няколко прилични ризи, добри обувки *Salamander*, анцуг, маратонки и добър куфар, за който похарчих двадесет хиляди форинта! С всичките си пари бях подредил гардероба си, разбира се, той не беше супер, но всичко, което купих, ми позволяваше да изглеждам прилично по време на бъдещото ми пътуване до Германия. Не исках да се чувствам унижена от хората, с които щеше да ми се наложи да общувам в Германия. За някои хора този подход може да се стори странен, защо да се харчат такива "луди" пари (това, което аз похарчих за гардероба си, се равняваше приблизително на сто хиляди съветски рубли през 90-те години)? За мен тези пари също бяха големи, по принцип за първи път в живота си имаш в ръцете си толкова големи пари (за съветски човек) и за първи път в живота си държах в ръцете си валута на друга държава. Похарчих тези пари и не изпитах никакво съжаление, че съм се "разделил" с такива "големи" пари. За мен човешкото ми достойнство винаги е било по-важно от някакви документи, независимо от това, че без същите тези документи "ни тук, ни там"! Така или иначе, бях се сдобил с приличен външен вид за бъдещото си пътуване до Германия и изобщо не съжалявах за похарчените за това пари, а и за мен нямаше никакво значение какво мислят другите хора за това. И не защото не ме интересува какво мислят другите, а защото имам собствено разбиране за това какво трябва да направя и как да го направя. Никога не съм налагал мнението си на другите, но и никога не съм позволявал да ми бъде налагано. Предпочитах да имам собствено мнение за всичко, което винаги оправдавах пред себе си. Така че бях подготвен за пътуването си, поне така си мислех по онова време.

Пътуването ми до Будапеща не беше само почивка. Втората цел на това пътуване беше да организирам производството на моите пси-играчки. Показах ми бъдещия ми офис, който се намираше на територията на някакъв унгарски институт. Името на този институт почти веднага ми се изплъзна от главата. Започнах да обсъждам съвместен проект за производство на терапевтични пси-устройства. Според моите представи беше необходимо да се разработи специално устройство-носител за тази цел. Исках формата, цветът и електронните функции на устройството да съответстват напълно на неговото предназначение. Исках то да бъде устройство с течнокристален дисплей и бутони, подобно на часовник-калкулатор. Натискането на тази или онази цифра или бутон с изображението на този или онзи човешки орган щеше да доведе до активиране на тази или онази програма за подобряване на здравето. Всъщност аз "обвързах" всички тези програми за подобряване на здравето с течнокристален носител. Поради липса на специален носител, за тази цел използвах електронен ръчен часовник с калкулатор, които по това време бяха наводнени във всички комисиини магазини в страната. Просто използвах този часовник като основа, върху която "наложих" моето устройство, което беше създадено на други нива на реалността. След подобна "процедура" този часовник вече не можеше да се използва като часовник, той престана да показва точното време и се държеше непредсказуемо. Екранът от течни кристали на този часовник стана основа на моето устройство, което имаше няколко нива. За да го направя по-

познато и удобно за потребителя, обвързах с този или онзи бутон на калкулатора на часовника тази или онази програма за подобряване на здравословното състояние на човека. При натискане на този или онзи бутон се активираше нивото на моето устройство, което създаваше оздравително въздействие върху този или онзи орган или система на човешкия организъм. Потребителят трябваше само да натисне този или онзи бутон и ... и той получаваше лечебния ефект за себе си. В същото време имаше възможност да се регулира силата на този ефект. За тази цел потребителят трябваше само да натисне необходимите цифри необходимия брой пъти, което съответстваше на оптималното ниво на въздействие на това устройство върху човека, което се определяше практически от самия човек.

Беше много просто, но използвах електронен часовник с кристален циферблат, защото нямах устройство със собствен дизайн. В края на краищата ми трябваше само течен кристал и нищо друго! Но моят евентуален унгарски партньор не хареса тази красива идея. Той ми каза, че няма нужда да поръчвам устройства със специална конструкция, ако мога да купя много евтино голяма партида електронни часовници с калкулатор, а след това да им сложа необходимата програма. Защо да си "правиш градина", когато можеш да направиш точно това? Нито един от моите аргументи, че би било напълно погрешно да се използва обикновен електронен часовник с масово произвеждан калкулатор, не беше ефективен, въпреки че посочих много съществена причина за позицията си. Въпросът е, че за повечето хора просто беше почти невъзможно да си представят ситуация, в която аз "прикрепвам" други нива към течен кристал, който повечето хора няма как да видят, усетят, докоснат или помиришат! Само по себе си това беше отвъд разбирането на повечето хора. Винаги ми е било смешно да наблюдавам реакцията на скептиците, когато натискането на един или друг бутон на електронния часовник с калкулатор водеше до това, че човешкото тяло започваше да реагира съвсем реално на въздействието на нещо, което според техните представи не може да съществува по принцип! Според техните разбирания то не може да съществува, защото никога не може да съществува!

И тук се взимат обикновени масово произвеждани часовници, правят се с тях някакви странни манипулации, по време на които нищо в тях, от тяхна гледна точка, не се променя (механичното или електронното устройство на часовника по време на тези действия не се е променило по никакъв начин, а в масово произвежданите часовници е невъзможно да се промени нещо). И изведнъж, след тези странни манипулации, часовникът започнал да действа върху човешкото тяло след натискане на този или онзи бутон с номер! И най-странното за скептиците било, че натискането на този или онзи бутон предизвиквало лечебен ефект върху споменатия орган или система на организма! И скептиците, и нескептиците се опитвали да намерят "разумно" обяснение на този факт. В един от случаите се предполагаше, че ефектът не се предизвиква от устройството, а от мен. В друг случай, че ефектът не е нищо друго освен самовнушение на лесно внушаеми хора, които, чули, че с натискането на бутона ще получат подобряващ здравето ефект върху един или друг свой орган или система, "просто" си го внушават!

По принцип тези позиции имат право на това, особено първата, тъй като втората позиция се основава на незнанието на нейните "автори". Факт е, че всяко заболяване в хронична фаза води до морфологични промени в тъканите на определени човешки органи. За да се разбере какво е това, е необходимо да се изясни за всички какво е това - морфологична промяна на тъканите. Морфологичната промяна на тъканите се състои от морфологични промени на клетките, образувачи тази тъкан. Следователно, след като сме разбрали същността на морфологичните промени, настъпващи в клетките, ще получим разбиране за същността на морфологичните промени в тъканите и органите. Остава съвсем малко - да разберем какво се случва в клетките по време на заболяване! Основната причина за почти всички заболявания са така наречените патогени. И така, кои са тези патогени?! Те са вируси, бактериофаги и бактерии. И какво правят тези прости микроорганизми в човешкото тяло, за да заболяват хората?! Болестите се причиняват само от паразитни микроорганизми, които живеят вътре в човека. Тези паразитни микроорганизми живеят във вътрешността на човека,

най-често в междуклетъчното пространство или в определени кухини и кухини в тялото ни. Вирусите проникват и в самите клетки, ако размерът им позволява да проникнат през клетъчната мембрана. По принцип не самите микроорганизми причиняват вреда, а продуктите от жизнената им дейност, които те отделят във външната среда. Факт е, че външната среда за микроорганизмите не е нищо друго освен човешкото тяло. Микроорганизмите-паразити усвояват от човешкото междуклетъчно пространство хранителни и градивни органични и неорганични вещества, за да осигурят живота си и размножаването си, и отделят отпадъците си. Отпадъчните продукти на тези паразитни микроорганизми са активни химични вещества, които започват да проникват през мембраните на клетките на човешките тъкани и след като попаднат в тях, променят химичния състав на клетките.

Тези химически активни вещества, които са ненужни на клетките, започват да влизат в химическа реакция с клетъчните включения и други органични и неорганични молекули в клетките. В резултат на тази химическа активност в клетките настъпват необратими химически промени в молекулите, които изграждат самите клетки. Променените по този начин клетки не са в състояние да изпълняват пълноценно своите функции. Именно тази структурна и качествена промяна в клетките представлява морфологичната промяна на клетката. Ако такива промени са настъпили в много клетки на тъканта на този или онзи орган, можем да говорим за морфологични промени на този орган, а такъв орган престава да функционира правилно и можем да говорим за заболяване на човека. Ето защо, ако човек страда от тази или онази болест, особено в хроничната фаза, когато в болните органи и тъкани вече са настъпили обширни морфологични промени, **НИКАКВА САМОИНСПЕКЦИЯ**, колкото и внушаема да е дадена личност, **няма да** доведе до факта, че морфологичните промени в клетките изчезват и клетките отново стават здрави. Това е възможно само когато болните (променени) клетки се унищожат и на тяхно място се създадат нови, здрави (непроменени) клетки, защото само здравите клетки са в състояние да функционират правилно. Следователно никаква самохипноза или внушение не могат да направят болните клетки здрави! Самохипнозата или внушението могат само да накарат болния орган или система на човешкото тяло да работи по-активно, в режим на доизгаряне. В този случай може да се очаква временно подобрене на състоянието на човека, но износването на органа или системата ще бъде само още по-голямо! Така че тази версия на скептиците не издържа на никаква критика.

А версията за възможността за моето влияние върху човека вместо върху самото устройство наистина имаше пълно право на съществуване от всички страни. Но цяла поредица от експерименти позволи да се изключат както тя, така и версията за самовдъхновението на самия човек. Тази поредица от експерименти се състоеше в това, че създаденото от мен устройство на базата на електронен часовник с калкулатор беше включено без мое присъствие и аз дори не знаех, че някой е включил създаденото от мен устройство и че се провежда някакъв експеримент с моите устройства. По този начин възможността за мое влияние върху даден човек, както съзнателно, така и подсъзнателно, беше напълно изключена. Но това не е всичко! За да се изключи дори призрачното участие на изпитваното лице, последното дори не беше информирано, че устройството е включено и какво може да се очаква от това устройство. И какво беше учудването на експериментаторите, когато измерванията на уреда показваха рязко повишаване на изследваните параметри на човешкия организъм, което показва, че организъмът на човек, който не знае нищо за включеното устройство, активно и много силно реагира на въздействието на моя уред! Така че устройствата работят и действието им е съвсем реално, независимо дали на някого му харесва, или не.

Но не можеш да обясниш на всеки човек, че течнокристалният часовник с калкулатор е само основата, а устройството съществува на други нива, които не могат да се "усетят". За експериментални образци обикновените шамповани часовници са били подходящи, но за промишленото производство на такива устройства е било абсолютно невъзможно да се

използват такива шампи! И ето причините за това. Първо, ако устройството няма да се различава от другите шамповани часовници, това ще позволи на всеки да ги представи за моето пси-устройство и по този начин да заблуждава хората умишлено, с цел дискредитиране, или да заблуждава хората с цел лична изгода, представяйки обикновени часовници за пси-устройство, което изглежда по абсолютно същия начин. Второ, външната неразличимост на пси-устройството от шампования часовник, въз основа на който е създадено пси-устройството, даваше възможност на всеки опонент да крещи за "всеобщата измама" на наивни съграждани. А в такава ситуация би било трудно да се докаже обратното, особено ако не ти се дава възможност да кажеш нито дума или просто премълчаваш всичко, което казваш. Ето защо при преговорите с унгарците поставих основното изискване моето устройство да изглежда по дизайн, който ще разработя сам, а не по какъвто и да е друг начин!

Имахме няколко опита да ме убедят, че предположенията ми са неоснователни, че би било много по-бързо да се произведат моите пси-устройства на базата на вече съществуващи шамповани електронни часовници, голяма партия от които може да се поръча в Китай за "жълти стотинки", и т.н., и т.н. Видях, че тези хора се интересуват само от едно - да реализират суперпечалба от моите устройства, а после - каквато трябва порасне! Не бях доволен от подобно развитие на събитията. За мен беше важно, че моите пси-устройства помагат на хората. Знаех, че те наистина могат да помогнат, ако не на всички, то на много хора, ако не да се избавят от болестите, то поне да облекчат протичането на настоящите заболявания, да удължат живота - активния живот. Предложиха ми направо хакерска работа, бърз начин за печелене на пари и ... Това е. Това е, което не ми хареса. Не искам да кажа, че не ме интересуваша парите, щях да намеря начин да ги използвам. Но парите никога не са били основната ми цел. В този проект целта ми беше да направя масово пси-устройство, което да е достъпно за всички и наистина да помага на хората да се лекуват. Това беше главната цел за мен, а парите, които спечелих в този процес, бяха само допълнение, допълнение, което е далеч от главната ми цел. И това не означава, че съм бил безкористен човек в пълния смисъл на думата. По време на описаните по-горе събития пътувах в чужди апартаменти в Москва, а моето едностайно жилище в Харков стоеше празно и дори не беше ремонтирано, след като го получих. Вече работех върху ръкопис на първата си книга "Последното обръщение към човечеството", а парите бяха нужни навсякъде

Никой никога не е идвал и не е казал: Никой не дойде и не каза: "Ти вършиш необходимо, добро дело - ето ти пари и не мисли за нищо друго...". Хората идваха, за да получат нещо от мен - или здраве, или моите знания, или да получат нови възможности от мен и т.н. На практика нямаше хора, които да ме питат как могат да ми помогнат, и нямаше нито един човек, който да дойде и да предложи пари за моите разработки и проекти. Напротив, много хора искаха да спечелят пари от мен и печелеха пари от моите дела, както направиха, след като почистих зоната на радиоактивно замърсяване в Чернобил в началото на 1990 г., както стана след възстановяването на озоновия слой на Мидгард-Земя и от много по-малки дела, печелеха пари от хората, на които помагах безплатно, а "грижовните" посредници изтискваха пари от тях, уж за мен. Това, което го нямаше, беше просто някой да дойде и да предложи финансовата си помощ. Така разбрах, че ако искам да реализирам мечтите и проектите си, трябва сам да спечеля парите за съществуването им. Не смятах честно спечелените пари със собствен труд и пот за мръсния. Но въпреки факта, че имах нужда от пари, за мен имаше голямо значение как "миришат" тези пари. Много пъти в СССР ми предлагаша манна "небесна", ако се съглася да се занимавам с този или онзи "дребен" бизнес, който за мен беше "безполезен" да правя! По принцип можех да направя това, което ми предлагаша, но отказвах не защото не можех да направя нещо, а защото това, което ми предлагаша, противоречеше на моята житейска позиция, на всичко, на което бях осветил живота си. И добре осъзнавах, че след като откажа някои предложения, може би ще подпиша смъртната си присъда, но въпреки това отговорът ми остана същият, макар че тогава не знаех дали ще мога да се противопоставя в тази война на силите, на които отказвах. Просто се

надявах, че ще успея да намеря метод, който да попречи на тези сили да осъществят отмъщението си за моя отказ. И това не е храброст, аз наистина не знаех дали моите домашни методи ще бъдат ефективни и много скоро животът ми даде възможност да проверя предположенията си на практика. Но за това малко по-късно!tr://....

Така не успях да постигна споразумение с евентуални партньори, които се интересуваха само от бърза "паян" и възможността да печелят пари от мен. Бях изненадан от факта, че те не искаха да организират всичко сериозно и да печелят постоянно, а не като еднократна сума. Плановете им не включваха творчески бизнес, а само паразитен. Да спекулират с моите пси-устройства и да се измъкват от това. Спекулациите бяха прекомерно изгодни за тях, защото имаха минимални разходи, тъй като аз бях единственият, който произвеждаше пси-устройства и можеше да създаде милиони такива устройства едновременно. Именно това правеше проекта ми толкова привлекателен за тях. Може би те самите не вярваха, че моите пси-устройства наистина работят, въпреки че устройствата ми вече бяха проработили и помогнали на много хора, а лабораторните тестове бяха показали, че са изключително ефективни. Така или иначе, нищо от прекрасната ми идея да създам промишлено производство на лечебни пси-устройства не се получи. След като се увериха, че няма да могат да печелят пари от мен, моите "партньори" бързо загубиха интерес към мен, въпреки че имаше блестящи перспективи за творчески бизнес. Точно преди да се върна в Москва, на мен и на моите спътници беше изплатена останалата сума за услугите, които бях предоставил преди това, и аз се върнах в Москва!

По принцип, въпреки неуспеха при откриването на съвместна производствена база за производство на подобряващи здравето пси-устройства, първото ми пътуване в чужбина беше успешно. Натрупах известен опит в общуването с чужденци в родната им страна. Запознаването с Будапеща и околностите ѝ послужи като своеобразна адаптация към изобилието в магазините, за което жителите на СССР не бяха и мечтали. В края на краищата първите няколко дни прекарахме с отворена уста, буквално и преносно, от необичайността на заобикалящата ни среда. В края на краищата практически всички жители на СССР от онова време, които пътуваха в чужбина, в по-голяма или по-малка степен бяха шокирани от видяното. По уплашения, несигурен и объркан поглед на жителите на СССР можеше да се заключи почти мигновено. Така или иначе, аз се върнах в Москва с нов опит и нови умения. Оставаше още повече от месец до пътуването до Германия, за което се говореше вече доста отдавна. От германска страна поканата беше на бизнесмен на име Норберт Щойлер, ако не ме лъже паметта. Неговата компания изпълняваше посреднически функции и той се интересуваше много от редица мои проекти.

Част от юли и целият август преминаха по обичайния начин, с изключение на едно събитие. В края на август 1990 г. централната телевизионна станция засне няколко репортажа по моя тема. Владимир Сергеев организира студийно заснемане на разговора ми с Борис Катаргин и с журналиста Михаил Дехта и съпругата му. Нека ви припомня, че Михаил Дехта беше журналист, който заедно с група други хора дойде след пресконференцията на Фондация "Народна медицина" на 29 март 1989 г., на която говорих и разказах за възможността за качествено преобразуване на човешкия мозък, което открива абсолютно невероятни възможности, и за възможността за решаване на проблема с озоновата дупка на Мидгард-Земя. Освен самия Майкъл, подобна трансформация претърпя и съпругата му Елена, която след трансформацията имаше страхотно видение. Михаил Дехта направи няколко радиоинтервюта с мен, които бяха излъчени в СССР и в чуждестранни предавания на руски език. След това скоро беше изпратен като журналист в една африканска страна. През август 1990 г. той и семейството му бяха на почивка в Москва и пътищата ни отново се прескокоха. И той ми разказа една интересна случка, която се е случила там, и тя е свързана с... моята играчка пси. В самото начало на работата ми с него за трансформиране на мозъка му той ме помоли да му помогна да се отърве от тютюнопушенето. За да направя това. Взех часовника му, обикновен механичен часовник, и го използвах, за да направя пси-устройство, което да блокира желанието за пушене. Това устройство имаше ефект върху него и тогава

той спря да пуши. Както по-късно ми разказа самият той, когато пристигнал на мястото на новата си работа в Африка, се запознал с други членове на съветската мисия. Разказал на един от новите си познати за часовника и за това как му е повлиял. Новият му познат, като чул разказа му, го помолил да му даде часовника и ето защо. Жена му била заклет пушач и той не можел да се отърве от навика ѝ. Но най-неприятното за него било, че жена му не искала да спре да пуши при никакви условия. След като получил в ръцете си "вълшебния" часовник, той го подарил на съпругата си. И тук започнало най-интересното. След като сложила часовника на ръката си, съпругата му загубила всякакъв интерес към пушенето. Организмът ѝ се оказал доста чувствителен към влиянието на това пси-устройство и докато то действало, жената абсолютно загубила нуждата да пуши. Обикновено тя изваждала цигара и... и я прибирала. Причината за това "странно" поведение изобщо не ѝ била ясна. И така продължило, докато един път забравила да сложи подаръка на съпруга си на ръката си. Когато се озовала на улицата, тя седнала на една пейка, извадила по навик цигара и започнала да пуши, сякаш нищо не се е случило. Радостта ѝ нямала граници: най-сетне била добре! Радостна тя се прибрала вкъщи, но не можела да пуши вкъщи. Тя провела изследователски експеримент и установила, че на определено разстояние от дома можела отново да пуши. По-близо от тази граница - тя не можела да пуши отново. Свързала всичко това с "подаръка" на съпруга си и... и му подарила добър живот. Ето такава любопитна история разказал Михаил Дехта, когато се върнал в Москва.

Между другото, той дал часовника на свой познат и отново започнал да пуши. Най-интересното в тази история е, че жената дори не подозирала, че обикновеният на вид часовник е пси-устройство, и въпреки това, бидейки достатъчно чувствителна, реагира на блокиращото желание за пушене чрез въздействието на моето пси-устройство. И също така е интересно, че тази жена установила, че ефектът на моето пси-устройство оказва своето въздействие върху хората в определени граници и по този начин можем да говорим за радиус на действие на моето пси-устройство. Според моето разбиране радиусът на блокиране на моето пси-устройство зависи от нивото на чувствителност на човека. Колкото по-чувствителен е индивидът, толкова по-голям е радиусът на действие на пси-устройството. Този неочакван съляк експеримент донесе още едно потвърждение за реалността и ефективността на моите пси-устройства. Освен този интересен факт Михаил Дехта разказа пред камерата как през 1989 г. "учените" са реагирали на молбата му да коментира моето изявление на пресконференцията, че съществуват нетехнически методи за възстановяване на озоновия слой на планетата, когато човек със силата на своето съзнание, със силата на своята мисъл иска да се опита да възстанови разрушения от цивилизацията озон на атмосферата. Директорът на Института по атмосфера и йоносфера на Земята на молбата си да коментира моето изказване отказа, като заяви, че няма да даде дори отрицателен коментар по този въпрос, тъй като в този случай колегите му "учени" могат да си помислят, че той приема на сериозно подобно изказване на един луд, а той цени научната си репутация (желаещите могат сами да чуят за това, като изгледат видеофилма, публикуван на моя уебсайт www.levashov.info).

Към август 1990 г. озоновата дупка над Антарктида е изчезнала, както съобщават средствата за масова информация. Но нито съветските, нито чуждестранните средства за масова информация "по някаква причина" не съобщават причината, поради която това се е случило. Когато говорех за възможността да се реши проблемът с озоновия слой на планетата, ме обявяваха за луд, а когато го възстанових и това се случи, както бях казал предварително, "научната" репутация на учен "по някаква причина" беше премълчана от директора на Института по атмосфера и йоносфера на СССР и всички останали. По никакъв начин не съм обиден от тази реакция на "учените", които са си присвоили правото на абсолютна истина. До известна степен ги разбирам. Моето разбиране продължи до момента, в който те самите с помощта на своите уреди получиха потвърждение, че озоновата дупка над Антарктида напълно е изчезнала в самото начало на 1990 г., което означава възстановяване на 30 % от разрушения от технократската цивилизация озонов слой на

Средната земя, а "учените" знаеха, че нямат нищо общо с това, най-малкото защото просто е невъзможно да се направи със съществуващите технически средства. А и самата природа не е в състояние да създаде такова нещо! Единственото "обяснение" за случилото се беше поместено в списание "Млад техник" № 4 от 1990 г., ако не ме лъже паметта. В този брой бяха написали мнението на експертите, защо озоновата дупка е изчезнала в началото на 1990 г. Оказва се, че според "експертите" изчезването на озоновата дупка се дължало на факта, че в резултат на слънчевата активност кислородът в атмосферата се йонизирал и образувал... озон, който е бил крайно недостатъчен. Това е изумително глупаво обяснение. Но, колкото и да е странно, това обяснение беше "изядено" от учените и всички останали, които не се смятаха за учени, но въпреки това почти всички са завършили гимназия. Понякога човек просто се чуди какво правят хората в училище, в институтите и университетите. В края на краищата същността на йонизацията и озонирането е обяснена много просто и ясно дори в един училищен учебник, а те нямат нищо общо помежду си и дори представляват противоположни химични процеси. Разбира се, можех и сам да го коментирам в телевизионното си интервю, но реших, че ще е редно събитието да бъде коментирано от солиден учен, признат в научните среди.

Имах такъв учен съпруг, в пълния смисъл на думата. Той беше Борис Иванович Катаргин, доктор на техническите науки, депутат от Върховния съвет на СССР, един от основните разработчици на "Енергия", който сам беше свидетел на описаните събития. Изключително съм благодарен на този човек за смелостта да каже това, което знае. Запознах се с него случайно, той имаше проблеми със сърцето и към мен се обърнаха хора, които го познаваха, и ме помолиха да му помогна. Той започна да идва при мен и аз доста бързо нормализирах работата на сърцето му. Той се оказа много интересен човек, който се интересуваше от много неща както по време на работата ми с него, така и след това, и ние разговаряхме на много теми, много от които бяха далеч отвъд това, с което е свикнал обикновеният човек. Той дори не се опита да спомене, че е доктор на науките и т.н., и кой съм аз, че да говоря за тези или онези проблеми. Той наистина, искрено се интересуваше от моето разбиране за това или онова природно явление, обсъждахме различни аспекти на тези явления и аз с удоволствие видях, че все още има хора, за които истината е над апломба и амбициите, че има истински учени. Много често на тези разговори присъстваха и други хора, включително Владимир Дмитриевич Сергеев. Затова, когато възникна въпросът за телевизионно интервю, няха никакви съмнения към кого да се обърна с предложение да участвам в такова необичайно интервю. Борис Иванович не отказа, даде пълноценно интервю и каза много повече, отколкото дори очаквах от него. От моя гледна точка той прояви не само научна смелост, но и просто гражданска смелост. По време на интервюто той спомена и за един проект, който бяхме обсъждали заедно с него и с много други. Той се отнася до укротяването на ураганите.

Веднъж по време на разговора ни споменах, че би било чудесно да се използват изкуствени спътници в реално време, за да се следи непрекъснато и директно възникването и развитието на ураган, а след това да се започне да се влияе на урагана, за да се неутрализира. По принцип това беше възможно още тогава, но нито в СССР, нито по-късно в САЩ такъв експеримент не можеше да бъде осъществен. И въпреки че през 2002 г. случайно проведох първия си експеримент за неутрализиране на ураган, не успях да постигна експеримента по схемата, която обсъждахме с Борис Иванович Катаргин още през 1990 г. (за тези, които се интересуват от този аспект, препоръчвам да прочетат статията ми ["Укротяване на опърничавата"](#) на моя уебсайт). И въпреки че през 2004 г. американската страна обеща да изпълни моите изисквания към работата, тя така и не ги изпълни!ттр:

Засега нека се върнем към август 1990 г. Материалът е заснет в телевизионно студио, но... никога не е излъчен. Някой наистина не е искал тази информация да стане публична. Но аз все още имам касетата със записа на това интервю и тези, които желаят, могат да го видят на моя уебсайт www.levashov.info.

21. Здравей, Германия

През август пътуването ми до Германия беше окончателно решено. Настойчиво ме канеха да дойда сам в Германия, но аз настоявах с мен да дойдат още няколко души и условията ми бяха приети. Реших да взема със себе си двама души от Москва, които започнах да уча на основите на работата сравнително скоро, от 1989 г., и един човек, когото познавах от Харков и който беше един от първите, преминали през мозъчна трансформация. Първите двама се казваха Сергей и Владимир, а третият се казваше Игор. Нарочно не споменавам фамилиите им, по-късно ще стане ясно защо. С първите двама отидох в Унгария, а третият поиска да дойде с мен, когато в началото на август дойдох в Харков, за да си взема шофьорска книжка, и се срещнах с някои от момчетата от тази първа група, в която направих първата си качествена мозъчна трансформация.

Целта на моето настояване да дойдат с мен още няколко души беше много проста. Знаех много добре, че ако искам да осъществя планове си, ми трябва хора, на които мога да разчитам и които няма да ми забият нож в гърба в най-неподходящия момент, макар че нямаше такова нещо като неподходящ момент за предателство. Реших да проверя надеждността на тези момчета. По принцип това беше основната причина, когато малко порано взех Сергей и Володя със себе си в Унгария. И още по време на това пътуване започнах да се очертават някои аспекти, които ме накараха да бъда малко предпазлив, но не акцентирах вниманието си върху тези "моменти" по една проста причина - трябваше да видя истинското лице на всеки от тях. Разбира се, можех да разгледам всички възможни варианти и да си направя съответните изводи (в увереност го направих), но винаги съм вярвал и продължавам да вярвам, че не бива да лишавам човека от възможността да постъпи правилно, докато не се предприеме самото действие. Човек трябва да носи отговорност за действията си, а не за мислите си относно евентуално действие. В края на краищата има малък шанс дадено конкретно лице да постъпи правилно в последния момент, въпреки че преди това е мислило погрешно. И въпреки че най-често такова чудо не се случва, все пак човек не бива да се лишава от такъв шанс. Това беше и е моето убеждение, но и аз няхах време да чакам дълго. Затова разработих свой собствен психологически метод, чиято същност е много проста.

Бях наясно, че ако реагирам открито и външно на определени аспекти от поведението на даден човек, това няма да доведе до нищо добро. Ако даден човек би имал полза от това да бъде около мен по една или друга причина, то показването на моето недоволство само би го направило по-предпазлив. А аз не исках постоянно да наблюдавам и контролирам хората около себе си, исках да им се доверя и да съм сигурен, че няма да ми забият нож в гърба. За да изясня нещата възможно най-скоро, реших просто да наблюдавам поведението и действията на тези хора, като правя мисловна оценка само за себе си, поставяйки тази или онази "отметка". И след това, когато картината стане съвсем ясна, да дам на всеки от тях решение. В този случай, без да виждам негативна реакция от моя страна, човекът ще покаже истинското си лице много по-бързо. Това беше моята идея и започнах да я реализирам.

Започнах активно да се подготвям за пътуването, StoiIers ми изпратиха покани за всички хора, които бях поискала, и нещата започнаха да се натоварват с молби за визи за Германия. През 1990 г. вече беше възможно да предадете всичко необходимо за визовата регистрация и срещу съответното заплащане, и то доста значително, всички проблеми по визовата регистрация за вас ще бъдат "посети" на плещите ви от други. Когато моят подопечен пристигна от Харков, се оказа, че той няма задграничен паспорт. И отново, бързото получаване на паспорт не беше проблем, ако това желание е подкрепено с определена сума пари (по това време вече официално съществуваша кооперация OVIR, които правеха всичко това бързо). Харковският "състезател" "случайно" нямаше пари нито за паспорт, нито за билет. Аз, без да казвам нищо, сам платих за всичко и сложих първата "отметка" в съзнанието си. Може би е имал трудна ситуация, всичко се случва в живота, а пътуване до друга държава не се случва всеки ден. Защо да не помогна на човека, помислих

си аз, но започнах да го разглеждам внимателно. Така или иначе, всички имаха паспорти с немски визи и билети за полет от Москва до Франкфурт на Майн за 30 август 1990 г., ако не ме лъже паметта. И така и четиримата преминахме границата и митническия контрол. Интересно е също така, че заминаването ми за Германия беше заснето от филмов екип, който присъстваше на пресконференцията на фондация "Народна медицина" и стана свидетел на изказването ми за възстановяването на озоновия слой на планетата. Колкото и да е странно, те не бяха забравили какво бях казал и какво се случи с озоновия слой след това. Влязохме в салона на самолета и. ляхме към неизвестността. Поне за мен започна нова глава от живота ми, която донесе както нови разочарования, така и нови радости, както се случва в живота на всеки друг човек

На летището във Франкфурт на Майн ни посрещнаха Норберт Щолер и неговият преводач от руски език. Всички бяхме настанени в микробус и потеглихме на път. Това, което веднага привлече вниманието ми, беше чистотата. Нито една хартийка, всичко беше толкова чисто и подредено, че отдалеч дори създаваше впечатление за изкуственост. Къщите изглеждаха като играчки, сякаш бяха нарисувани. Всички зяхме с очи наоколо, изумени от чистотата и реда, които ни заобикаляха от всички страни. И на първо място ни поразиха пътищата. Колата се движеше по аутобана, а пътната настилка беше толкова гладка, че ни се струваше, че колата лети във въздуха. Никакви ями, дупки и неравности. Човек трябваше да затвори очи и веднага се появяваше усещането, че колата е спряла и не се движи никъде. Едва когато човек отваряше очи, усещането за движение се връщаше. След нашите пътища германските пътища изглеждаха нещо нереално. Край пътя проблясваха малки градчета, а в продължение на няколко часа карахме почти точно на юг.

Бяхме настанени в малък хотел в малкия германски град Мюлакер, недалеч от офиса на компанията домакин. Самият Норберт Щолер живееше недалеч от офиса, в малка спретната едноетажна къща, както се оказа по-късно. Малко отпочинали след пътя, ние се отправихме на първия си излет, като се разходихме нагоре-надолу по улицата, на която се намираще хотелът ни. Градчето беше малко, в подножието на Алпите. Хотелът стоеше на малка планинска рекичка, в която за наша изненада имаше пъстърва и кристално чиста вода. По хълмовете се виждаха руините на крепостни стени и наблюдателни кули. Озовахме се в част от Германия, която германците наричат Шварцвалд. Природата в околността беше впечатляваща. На следващия ден след пристигането ни пристигнахме в офиса на компанията и започнахме да обсъждаме програмата за действие. Г-н Щолер беше планирал цяла поредица от срещи и, разбира се, стана дума за лечението. Бях помолен да се погрижа за синовете му, за тъщата и тъста му и за няколко познати. Освен това преводачката му от руски език Ирина познаваше много руски германци, много от които искаха моето лечение. Отново разказах за възможните пресечни точки на нашите интереси, за възможността за създаване на определени видове пси-устройства и нови продукти с моите "добавки", които могат да заинтересуват немските индустриалци. Планирахме среща с ръководството на автомобилния концерн "Порше" за пси-устройство, което намалява емисиите на отработените газове и увеличава мощността на двигателя и създава условия за пълно изгаряне на горивната смес. Вече са проведени няколко изпитвания на тези устройства с окуражаващи резултати.

Освен това Норберт Щолер се договори с една фабрика за шампоани за нови продукти, базирани на моите методи, планирана беше и среща с министъра на медицината на областта Шварцвалд, както и с ръководителите на единствения по това време частен институт по парапсихология в Германия в град Франкфурт на Майн, а също и с лекари, работещи с вируса на СПИН. А също така и среща с германския милиардер Норст Баулинг, с когото се бях запознал в Москва, преди да пристигна в Германия, където още тогава той се интересуваше от моите възможности за лечение на много болести, които се смятаха за нелечими от гледна точка на медицината. Това беше първоначалната програма за действие на това пътуване. Друг въпрос, който възникна при обсъждането на програмата и целите на посещението ми в Германия, беше създаването на съвместно предприятие. Никой от нас не

знаеше немски език и много ни помагаше, особено в началото, съпругът на преводачката Щойлер. Защото тя почти винаги беше заета в кабинета му. В свободното си от официални срещи време той ни развеждаше из германските градове и служеше за връзка между нас и всички останали. Подготовката ми за пътуването до Германия не беше напразна. Всичко, което бях придобил в Унгария, ми беше много полезно, тъй като трябваше да се обличам според протокола за сериозни срещи и да не се излагам. Но имаше един малък проблем. Моят менте от Харков "случайно" не си беше взел костюм, а и нямаше пари. Волю-неволю трябваше да купя костюм и за него. Неочаквано той избра костюм за себе си, което "изяде" доста голяма част от валутните ми "резерви". Не ми беше жал за парите, мислех, че аз и "моите" хора трябва да изглеждате прилично, а това е по-важно от всякакви пари. И всички мои спътници бяха солидарни с мен по този въпрос, стига да се отнасяше за моите пари. Но всичко това беше в добро време. Искях да видя как тези, които пътуваха с мен, ще преминат през паричния тест: <http://...>

След известно време имах няколко пациенти. Фактът, че бях постигнал нещо в СССР, изобщо не интересуваше германците и видях колко недоверчиви бяха те към думите ми за възможността да лекувам някои болести. Ето защо реших да предложа на пациентите си да ми плащат по някоя стотинка за работата ми, просто за да привлече хората и да покажа, че мога не само да говоря, но и да правя това, което казвам. Можех да се надувам като "пуйка" и да говоря как трябва да ми се плащат много пари за работата ми и т.н., и т.н. Но сметнах, че този подход е тактически погрешен, и реших да постъпя точно както описах. Беше необходимо да докажа, че наистина мога да направя нещо, а след това вече да поставям собствените си условия, като имам под ръка ефективни аргументи. Така реших, така и започнах да действам. Първите ми пациенти бяха руски германци, повечето от които не разполагаха с много пари. Затова определих минимален хонорар от 100 марки на сеанс. И тази стратегия имаше своя ефект. Хората, които усетиха моето влияние, започнаха да вярват, че наистина мога да направя нещо, и започнаха да разказват на други за това. След известно време отворих "приемна" в кабинета на Щолер и се срещаш с по десет-петнадесет души на ден и макар че не всеки от тях ми плащаше за работата, след около десет дни в Германия получих първите си пари.

От този момент нататък стана малко по-лесно, тъй като имаше не само текущи разходи, но и приходи. Не се изключвах и споделях всичко по равно с всички. Моята "популярност" като лекител се разпространи доста бързо, първо сред руските германци, а по-късно и сред "немските" германци. Никога не седях на врата на някого, така че финансовата независимост беше желана за мен, което ми позволяваше да запазя личната си независимост. Приемащата страна също беше много доволна от това положение на нещата, защото в този случай драстично намали разходите за моята група. Ето защо те подкрепяха и помагаша по всякакъв начин за организирането на работата ми. Ако беше необходимо, преводачът на Stoiler ми помагаше с превод за моите "немски" немци. Имаше пътуване до автомобилния концерн "Порше", но инженерите там не се интересуваха от моите предложения. За тях всичко неразбираемо предизвикваше отхвърляне и неприязън. Със своите "немски" мозъци те не можеха да разберат как едно устройство, което не е пряко свързано с двигателната система на автомобила, може да окаже някакво влияние върху автомобила. За дисциплинираните мозъци на немските инженери това се оказа неразрешима задача. Както се оказа, това не беше само за германските инженери! Всичко, което не се вписва в картината на Вселената, призната от "светилата", няма право на съществуване, въпреки че съществува и наистина работи, но това са незначителни "дреболии", за които може да си затворите очите и тогава ще намерите спокойствие.

Въпреки това придобих нов опит в общуването с чужденци. В крайна сметка възприемам много неща телепатично. А телепатичното възприятие няма езикови граници. Просто се настройваш на събеседника и възприемаш съвсем конкретно какво мисли той, какъв въпрос го вълнува и т.н., и т.н. Разбира се, по онова време не осъзнавах напълно целия този механизъм. Само че много хора са ми казвали, че съм започнал да давам отговори на

много въпроси още преди да са ми ги задали. По тази причина понякога ми е трудно да отделя мислите, които са били изказани на глас, от тези, които все още не са били изказани. За мен, щом възникнат в главата ми, те вече са изказани, което за повечето хора далеч не е еднозначно. Разбира се, аз не "влизам в главата" на всеки човек, с когото се срещам. Вярвам, че съдържанието на мозъците е личен въпрос за всеки човек, независимо от това каква позиция заема, в какво вярва, в какво не! Но когато водите разговор с даден човек или с група хора, волю-неволю се настройвате към техните мисли и започвате да изграждате своето обяснение от позициите, които са най-разбираеми за този човек. Ето защо моето обяснение на едно и също явление никога не се повтаря и не защото не мога да повтора едно и също нещо, а защото различните хора имат различно ниво на образование, различни способности за анализ и различни възможности за приемане на нови неща. Старата основа не може просто да бъде премахната от мозъка, въпреки че е невярна. Необходимо е в старата основа на конкретния човек да се открият такива области на възприятие, които присъстват в старата и новата основа. И чрез тези своеобразни мостове, даващи ново обяснение на това, което вече присъства в мозъка на човека, да се пристъпи към изграждането на трамплините на новата основа, която започва постепенно да измества старата. В същото време е невъзможно това да се направи твърде рязко, тъй като мозъкът на всеки конкретен човек има свое свойство на граници на гъвкавост. Преминването на тези граници не води до нищо добро. Ако искате да постигнете просветление чрез познание за конкретен човек, това е единственият правилен начин.

Когато обяснението се дава на група хора, човек трябва да "премине" през всички варианти на възприятията на хората и да изгради стратегията си за обяснение, така че да достигне до възможно най-много хора. По този начин човек несъзнателно забавя скоростта на просветлението, като се насочва към мнозинството, въпреки че някои слушатели са готови за повече. И тогава, за да не се насочи към по-малко готовите, често се налага да се прилага методът на предаване на "коварно" знание. Разбира се, няма такова нещо като "коварно" знание, но в определени ситуации, ако е необходимо да се даде разбиране на човек или група хора, докато други не са готови за такава информация, обикновено правя следното. Казвам всичко, което смятам за необходимо да кажа, и в главата на всеки се съхранява това, за което е готов, а информацията, за която човек не е готов, просто не се регистрира от мозъка, човекът дори не си спомня нищо от казаното. Този метод се оказва много ефективен, тъй като е просто нереалистично да се провежда индивидуално обучение с всеки човек, и така, всеки получава това, за което е готов. Ето защо хората, които са слушали една и съща моя лекция, ще получат напълно различна дълбочина на разбиране на една и съща информация, но най-важното е не различното разбиране, а еднаквото разбиране. Но в същото време всеки човек усвоява тази информация на собственото си ниво на готовност, в зависимост от степента на готовност и възможностите на мозъка си. И всичко "ненужно" за даден човек просто се забравя или по-скоро дори не се възприема от човека.

По същия начин, ако сред слушателите има "непознат", независимо дали е провокатор или "вражески агент", неговата негативна програма за действие се изтрива от паметта му. Той "просто" забравя за задачата си, а включените записващи устройства записват "бял шум"! По-късно често ни се налагаше да чуваме от такива хора, че "по някаква причина" не са записали нищо, че оборудването им се е повредило "в неподходящ момент" и т.н. Те нямаха представа защо **САМО** тяхното оборудване се е повредило и само те са "забравили" важна информация. Оказа се, че в Германия е било абсолютно . Така че всички явления, които изброих по-горе, не зависеха от езика, който човекът говореше. Разбира се, голяма част от казаното осъзнах по-късно, когато живях дълго време в САЩ, но за това ще говоря по-късно, а засега ще се върна в Германия през 1990 г.

След като не успяха да разберат как биха могли да работят моите устройства, инженерите на Porsche дори не се осмелиха да експериментират. Но, както се казва - на свободната воля, небето на спасение. Следващата среща беше с ръководителите на единствения по онова време в Германия Институт по парapsихология, който се намиреше в

околностите на град Франкфурт на Майн. Доколкото си спомням, пристигнахме малко по-рано и заедно отидохме в най-близкото кафене. И ето ни тук, учтиво ни поканиха в конферентната зала <http://....> срещата започва. Срещата започна с това, че директорът на този институт и неговият асистент гордо и помпозно разказаха на всички присъстващи за своите "постижения", чиято основна същност беше, че изнасят лекции за различни парапсихични явления, които се случват в света. Те изобщо не провеждали собствени изследвания. Доволни от себе си, те снизходително дадоха думата на мен и аз, в своята наивност, мислейки, че моята информация би трябвало да е поне любопитна за тях, започнах да разказвам за своите постижения и резултати, резултати, потвърдени от практиката.

Каква беше изненадата ми, когато, когато им разказах за това, лицата им ставаха все по-мрачни. Те напълно "избледняха", когато им казах, че съм открил метод за преобразуване на човешкия мозък, след който човек получава нови възможности, които винаги и във всички епохи са били смятани за божествена проява или за изкушение на Дявола! Разказах, че човек придобива способността да вижда вътрешните органи на всяко ниво и дори да контролира този процес, да се премества в миналото, настоящето и бъдещето, да влияе на природните процеси на почти всяко ниво и т.н. и т.н. Завърших речта си, като предложих да организирам мое училище за германци на базата на техния институт. Това беше последната капка за тях. Директорът веднага махна с ръка и с нехарактерна за германците емоционалност започна да ме убеждава, че в Германия никой не се интересува от всичко това и че никой не се интересува от подобно преустройство на мозъка! Тази реакция ме изненада, но много разстрои Норберт Шойлер. Видях, че той се съмнява, че е постъпил правилно, като ме е поканил да дойда в Германия. Още повече той "избледня" след отговора им на въпроса за предстоящата ми среща с министъра на здравеопазването на Шварцвалд на следващия ден. Нашите "главни парапсихолози" в Германия започнаха да ни убеждават, че медицината в Германия не признава нищо подобно, че те самите имат проблеми с лекарите и затова горещо препоръчваха да откажем срещата, преди да е станало твърде късно!

На следващия ден отидохме на среща с министъра на здравеопазването. Домакините не бяха особено щастливи, те вече бяха сигурни в негативните резултати от срещата. Но въпреки това срещата се състоя. Министърът на здравеопазването се оказа нисък старец и с него беше помощникът му. Започнахме разговора с проблемите на съвременната медицина, за погрешния подход на лекарите към същността на болестите и т.н. и т.н. и, за моя изненада, той възприе всичко правилно. Започнахме нормален ползотворен разговор по неотложни проблеми. Разказах му за моите методи и той ме помоли, ако е възможно, да му демонстрирам моя метод на диагностика и въздействие. Направих пълно сканиране и предадох разбирането си за процесите, протичащи в тялото му. Той беше много изненадан от това, което му казах, и след това разговорът стана още по-приятелски и топъл. Съобщи ми, че наскоро в Германия се е появила алтернативната медицина, и ми препоръча да се свържа с председателя на асоциацията по алтернативна медицина, даде ми телефонните му номера и каза, че сам ще се свърже с него и ще му обясни ситуацията. След такова посрещане от страна на министъра на здравеопазването на Шварцвалд настроението на домакините се повиши. Министърът можеше да бъде ограничен човек, но това нямаше да промени същността на това, което казвах и което правех. Беше разочаровашо да видя реакцията на домакиня, който всъщност не се интересуваше от истината и реалната полза от моите дела и постижения, а от това как ще реагират на всичко това определени длъжностни лица! Те се интересуваха преди всичко от възможността да спечелят пари от всичко това, а какво е или не е истина и истина не беше толкова съществено. Бизнесът си е бизнес!

Така или иначе, малко след срещата с министъра на здравеопазването на Шварцвалд поехме по красив път с прекрасна природа отстрани, за да се срещем с председателя на Германската асоциация за алтернативна медицина. Този център се намирал на брега на голямо планинско езеро на границата между Германия и Швейцария. Малкото градче на немския бряг беше много чисто и подредено, както всички градове, които бях виждал в Германия. Планините и голямото езеро придаваха особен чар на това градче. Срещата беше

много успешна и по принцип се договорихме за по-нататъшно сътрудничество. Срещата вече беше отчасти подготвена чрез обаждане до този човек от самия министър на здравеопазването. Дори обсъдихме възможни точки за контакт, но така се случи, че в бъдеще загубих връзка с тези хора, след като се преместих в друга квартира в Москва, а тези, които знаеха координатите ми и които немската страна познаваше, не намериха за необходимо да ме информират, че съм търсен от германците. Явно след като са разбрали, че няма да работят в моя екип, са решили, че не си струва да ме търсят. Това нямаше да им свърши работа! Но повече за това по-късно.

Междувременно всичко върви както обикновено. Провеждат се планираните срещи, работят с пациентите си, а в свободното си време разглеждаме околностите на града, организирани са ни екскурзии до местни забележителности. Съпругът на преводачката на Норберт Щойлер, Владимир, имаше много свободно време и ни разведжаше из градовете и магазините на Южна Германия. Когато имах пациенти, "състезателите", които дойдоха с мен, без да знаят за участието си в конкурса, както и за самия конкурс, отначало се отнасяха съвсем спокойно, докато не започнах да плащам. Щом видяха, че приходите ми надвишават разходите, настроението им се влошаваше все повече и повече с всеки изминал ден. Особено когато няколко от пациентите ми платиха за десет сеанса. Виждайки толкова много пари в ръцете ми, които те веднага превръщаха в рублива равностойност, "търпението" им се пречупи. Те също искаха да получат пари, но никой от тях не беше лекувал хора в СССР, въпреки че аз многократно им препоръчвах да започнат да лекуват хора, което беше и е най-важното условие за развитието на всеки човек. В края на краищата стратегията и тактиката на лечението на конкретен човек не се различават от решаването на всеки друг проблем, единствената разлика е в самия проблем. За начинаещите работата с човек е най-добрата школа за бързо и ефективно усвояване на моята методика. Но в СССР те не "горяха" от особено желание да го правят, намирайки много причини да не се учат от лечението. Основната причина, според мен, беше, че не искаха да прекарват времето си в изучаване на човешкото тяло и практикуване на лечение, защото не искаха да работят само за да трупат опит. А и хората не биха им платили пари без доказателство, че могат да правят нещо, а не само да говорят.

Така или иначе, в родината си те не лекуват, но когато идват в Германия, "по някаква причина" "изведнъж" им хрумва такова желание, което обясняват с факта, че им е омръзнало да седят с дни и да не правят нищо. Когато ги попитах защо не са се стремели към медицинска практика в СССР, а сега, без да имат опит и резултати, са изявили такова желание, отговорът беше, че не ги интересуват парите, "просто" искат да помагат на хората, но "по някаква причина" това желание се е появило само у местните жители на Германия. Истинската причина за този "неочакван" ентузиазъм ми беше ясна! Но аз не им казах за това, а се доверих на думите им, че ще "лекуват" хората безплатно. На което те веднага се съгласиха. За мен беше важно да видя докъде ще стигнат в алчността си и колко от моите "кърлежи" ще получат в резултат на това. Затова помолих преводачката Ирина да изпрати няколко от тях, но не до мен, а до тях. Така те се "сдобиха" с първите си немски пациенти. По това време вече се бяхме преместили от хотела в къщата на един германец, познат на Стоилърс, с когото имах бартерна сделка. Разходите за настаняването ни бяха приспаднати от заплащането ми за лечението на семейството му. По това време сред германците вече се бяха разпространили слухове за моите лечебни успехи и моите "охранители" решиха да се възползват от това, тъй като малко хора знаеха името ми, но знаеха, че руският лечител върши чудеса от изцеление. Именно на това се заиграха, престориха се на този руски лечител. Помогна им и това, че се носеха слухове, че с мен са дошли няколко "лечители". Те имаха, както си мислеха, "жилавостта" на бизнесмени и не се подвеждаха по нищо. Още от първите си "пациенти" започнаха да взимат по двеста марки на сеанс, вместо да се "научат" да лекуват хората безплатно, както казваше съвата от анимационния филм "Мечо Пух". "По някаква причина те получавах по двеста марки на сеанс, а по-късно и повече. Започнаха да се занимават с "правилния" бизнес!

Не е нужно да обяснявам на всички какви бяха резултатите от това "лечение", но те изобщо не се интересуваха от него. Единственото, което ги интересуваше, беше колко валута могат да заграбят за себе си, а фактът, че дискредитираха всичко, което бях започнал да изграждам в Германия, изобщо не ги интересуваше. Виждайки такава трансформация, дори съжалих, че съм настоявал за пътуването им до Германия. Но в същото време се радвах, че тези хора започнаха да показват истинското си лице толкова бързо. Не бързах да слагам точки на "и" по една проста причина - исках всички да разкрият напълно истинските си лица, но междувременно тихомълком си отбелязах моите. И тази тактика проработи много добре! Оказа се, че тези хора не са били свободни от алчност и това много ме натъжи. Когато влагаш труда си, душата си в някого, ти се иска да вярваш, че този човек ще следва светъл път и ще бъде твой колега в каузата. Но много често се оказва, че много хора казват красиви думи само за да получат онова, което искат и което не са в състояние да получат по друг начин! Всеки път, когато се сблъскате с подобно нещо, изпитвате истинска болка и съжаление, че човекът е избрал не пътя на развитието и създанието, а пътя на консуматорството и личната изгода, който рано или късно води до лагера на социалните паразити. Защо човек е толкова слаб и толкова лесно се поддава на изкушенията, предлагани от Тъмната страна? В крайна сметка всичко, което вечният съблазнител предлага на човека, е толкова незначително и примитивно! И човекът е готов да замени себе си като творец в името на безполезни мишлети!

Така или иначе, много хора "купуват" тези или онези "лъскави неща", като бързо забравят народната поговорка - не всичко, което блести, е злато! И за това не ви трябва нищо - да не бързате да подписвате "договор с дявола". В края на краищата "дяволът" не дава нищо даром, а ако дава нещо, взема за него несъизмеримо повече. Толкова ли е трудно да разбере и поне да се замисля за това, което имам, че "дяволът" се нуждае от толкова много? Това не е моята душа, иначе "дяволът" би се опитал да сключи сделка с всеки, защото всеки има душа. Така че Тъмните сили ловуват с методите си не за душите, а за това, което тези носители на души могат да направят. Алчност и завист - най-благоприятната почва за Тъмните сили, които, много умело играейки на тези чувства, завладяват човешката душа. И това не е просто разсъждение на абстрактна тема, а горчива реалност. Шокът от заобикалящия ни просперитет и шокът от стандарта на живот на германците доведоха до това, че моите подопечни изпитваха изгарящо желание да получат всичко подобно на себе си на всяка цена, чрез измама, предателство и т.н. Но бъдещето показва, че дори това не им помогна да получат това, което искаха. Но повече за това по-късно, а сега нека се върнем в Южна Германия през 1990 г.

Наистина, спретнати германски къщи с красиви градини, чисти пътища и тротоари, по които не се виждат изоставени боклуци. Пътищата и тротоарите се миеха с шампоан всеки ден до такава степен, че ако легнеш на пътя с бяла риза, той щеше да остане толкова бял и чист, колкото и преди! За нас, руснаците, всичко това беше доста необичайно, защото дори нашето поколение беше засегнато от войната. Ако не всички живеяха в условията, в които премина моето ранно детство и детството на брат ми и сестра ми, то все пак мнозинството живееше в малко по-добри условия. Ако някой имаше собствено жилище, то беше само с малки размери и дори на такова хората бяха изключително щастливи, точно както бяхме ние, когато баща ми получи апартамент с площ 33,6 кв. м за петчленно семейство. А стандартът на живот на победените беше несъизмерим със стандарта на живот на победителите в една тежка война, победата в която струваше на моя народ около тридесет милиона живота, сред които бяха и трима мъже от моето семейство, включително дядо ми по майчина линия! Човек не може да не се запита: кой кого е победил в тази ужасна война? Ако сравним стандарта на живот на германците и гражданите на СССР, няма как да не си помислим, че те са победили.

Разбира се, стандартът на живот в Германия би направил силно впечатление на съветския човек през 1990 г., когато в магазините нямаше нормални продукти, не само в провинцията, но и в Москва. Но не можех дори да си представя, че всичко това ще взриви

главите на моите асистенти, както си мислех тогава. В края на краищата те не само ме лъжеха, казвайки, че просто искат да работят с хора без пари. Уж за да натрупат "опит" в лечението на пациенти, макар че, както вече споменах, в родината си "по някаква причина" нямаха такъв "ентузиазъм". Разбира се, разбрах, че лъжат, но трябваше да видя докъде са готови да стигнат, водени от алчността си. Не можеха да спят спокойно с мисълта, че аз печеля пари, а те не. Дори не се замислиха как и защо са се озовали в Германия с мен. Не искаха да осъзнаят простичкото нещо, че в Германия бях нужен само аз, а не те, които бяха само около мен. Да правиш бизнес и да стоиш наоколо не е нещо и само напълно спял човек или човек, който не разбира нищо от случващото се, може да не успее да осъзнае това.

Може би и аз съм виновен за тяхното поведение. Мислех и все още мисля, че е нескромно да се говори за делата на човека, като се подчертава кой какво е направил. Смятах, че е важно да се извърши деянието, а кой го е извършил, е без значение. Оказа се, че другите са мислели другояче! Смятах, че ако са седели или стояли до мен, когато съм работил, са споделяли всички "лаври" на работата ми. И аз също несъзнателно ги насърчих да мислят по този начин, когато вместо да кажа, че аз съм го направил, казах, че ние сме свършили работата и т.н. Смятах, че е нескромно да се изтъквам с ролята си в това или онова постижение, а те си мислеха, че по този начин потвърждавам важността на това, че те стоят до мен. Но никой от тях дори не се замисли за факта, че аз вършех работата, а те бяха само наблюдатели и свидетели. Мислех си, че не е правилно да подчертавам моята роля във важни дела, че други хора трябва да съдят за делата, а се оказа, че "другите", които бяха само свидетели на някои мои действия, си правеха "изводи" за своето "участие" във великите дела за спасяване на човечеството и нищо по-малко! И започнаха да се държат по съответния начин. Те видяха, че мога да лекувам хората доста добре, и сметнаха това за достатъчно, за да се смятат за "велики" лечители. И колкото и да е странно, те върваха в този абсурд. А може би не вярвах, а просто смятах, че не им струва нищо да "махат с ръце", както правех аз. В края на краищата, те ме бяха виждали да "размахвам" ръце неведнъж! Но след като дълго време наблюдавах действията ми, така и не разбраха, че не става въпрос за "махане" на ръце. Не става въпрос за това колко пъти и в каква посока движа ръцете си, а за това какво се случва в момента на движението на ръцете в мозъка ми! А това е просто невъзможно да се разбере, като се наблюдават движенията на ръцете ми!

Във всеки случай моите подопечни сами решиха, без да са излекували нито един човек, че са майстори лечители. Изглежда, че те се придържаха към принципа - щом аз мога да го направя, значи и те могат да го направят! Важен фактор, "морков" за подобно успокояване на съвестта им, според мен, бяха парите, които те вече виждаха да лежат в джобовете им и вече се виждаха като собственици на луксозни имена, коли и т.н. Според мен няма нищо лошо в това да мечтаеш за хубава къща, кола и т.н., важно е само как човек ще се сдобие с парите, за да осъществи мечтата си! Ако това става чрез предателство, измама и т.н., аз лично **отхвърлям** този начин за осъществяване на мечтата, независимо колко "значима" и "велика" е тази мечта! По принцип, ако човек е готов да върви през трупове на другите, той не може да има никаква голяма мечта. А ако я декларира, то е само за самозаблуда или за успокоение на собствената съвест и, разбира се, за заблуда на другите. Не мисля, че моите подопечни са имали велики планове за благото на човечеството, те са имали своите прости човешки мечти и желания да живеят по-добре, но методите, които са избрали, за да реализират мечтите си, са стари като света - предателство и измама.

След като прочетат тези редове, някои може да кажат, че реагирам прекалено остро, и може би са прави. Просто аз имам свои собствени представи за чест и приличие и ги разбирам, отново по свой начин. Моите подопечни, в които вложих голяма част от душата си и дадох, както ми се струваше, много, също ме измамиха, като казаха, че искат **САМО** да натрупат опит в лечението, използвайки времето си в Германия в своя полза. Предполагаше се, че им е омръзнало да седят и да нямат какво да правят ден след ден. Излъгах и онези хора, които, чули, че са се появили руски лечители, идваха при тях с надеждата, че те са руските лечители. И те не разубеждавали никого в това, а веднага започвали да извличат

"пенки" под формата на пари от тази ситуация. А когато парите започнали да "отиват" в ръцете им, те просто се "увличали". Наричам действията им предателство и по простата причина, че те изобщо не се интересуваха от това, че с действията си дискредитират всичко, което бях започнал да създавам в Германия. Когато германците чуваха за моите резултати, те идваха на тълпи при тях, мислейки, че те са лечителите, и без да получат нищо в замяна на парите си, жертвите обявяваха на всички останали, че всичко това е било лъжа и измама! Както показва развитието на събитията, точно това се случи, но за това ще говоря по-късно, а засега ще се върна към описанието на развитието на ситуацията в Германия.

Следващата среща щеше да се състои в дома на Норст Баулинг, германски милиардер, когото вече познавах от Москва, в имението му в град Бамберг. Този красив град се намираше в Бавария, в живописна местност. Пътуването дотам отнемаше поне шест часа по аутобана, като автомобилът се движеше с максималната възможна скорост за конкретния автомобил, тъй като в Германия нямаше ограничение на скоростта по аутобана в двете най-леви ленти. Г-н Баулинг ни посрещна със съпругата си и семеен приятел, лекар, добре познат в германските правителствени среди. Всички седнахме в приемната зала на имението на домакина и след традиционните чай и кафе пристъпихме към работа. А работата се състоеше в това, че трябваше да изследвам съпругата на Болинг с моите методи в присъствието на семейния лекар, който беше добре запознат с всички нейни здравословни проблеми. Господарят на къщата, съпругата му, лекарят и аз съответно се оттеглихме в друга стая, където пристъпих към поставяне на диагнозата си. След като прегледах тялото на господарката на къщата по собствените си методи, съобщих всичките си констатации на семейния лекар, който беше доста изненадан от това, което му съобщих след няколко минути преглед. Посочих редица заболявания, за които той знаеше, тъй като беше лекар на жената. Освен това едно от заболяване, за което съобщих, е много рядко и не всеки лекар може да го диагностицира правилно. Въпреки това успях да го направя без особени усилия. Това, което го изненада най-много, не беше дори правилната диагноза, а фактът, че му описах подробно не само развитието на това заболяване в този случай, но и описах механизмите на заболяването и първопричината, довела до това заболяване. Обикновено моето възприемане и анализ на нарушенията в човешкия организъм се различава много от традиционното медицинско, най-малкото защото анализирам процеси на клетъчно и молекулярно ниво, които бяха и остават недостъпни за съвременната медицина. А това, което го изненада още повече, беше възможността за извършване на промени на тези нива, с евентуални промени в увредените гени, което беше и е извън сферата на възможностите на медицината. Семейният лекар дори не можа да скрие изумлението си от това, на което беше станал свидетел. Умишлено не споменах имената на заболяванията на тази жена, не защото не помнех резултатите от сканирането след седемнайсет години, а по една проста причина - тази жена не ми даваше право да говоря за проблемите ѝ пред външни хора. Ако говоря за болестта на даден човек, то е само когато получа правото да го направя от този човекhttp://.....

Норст Баулинг стана свидетел на работата ми и беше толкова изненадан от резултатите, колкото и лекарят. Дори си мисля, че той беше по-изненадан от реакцията на семейния лекар, тъй като не разбираше много от човешкото тяло, а още по-малко от здравословни проблеми. Върнахме се при останалите, които продължиха да пият чай, а господарят на къщата, все още под впечатлението от случилото се в другата стая, даде на всеки от подопечните ми по една банкнота от хиляда марки. Двама от тях спокойно прибраха банкнотите в джобовете си, но третият от тях, след като за момент се поправи, се приближи и ми спретна много забавна тирада. Каза ми, че прекрасно разбирал, че аз, а не той, съм спечелил парите, но не предложил да ги вземе по простата причина, че аз така или иначе не бих ги взел от него! Беше прав, никога не бих взел парите от него поради причината, че не бях този, който ги е получил, въпреки факта, че други са били възнаградени за работата ми. Но той не познаваше положението ми и не беше сигурен, че няма да го направя, затова не рискуваше да ми протегне банкнотата в ръка; ами ако все пак я взема и не съм толкова почтена, колкото той

ме смяташе? В своята версия той е намерил най-добрия компромис между своята честност и своята алчност. Изричайки правилните думи, той не рискуваше нищо. Нито тогава, нито по-късно този човек си спомни "по някаква причина", че бях похарчил доста пари лично за него, нито пък си спомни, че дългът трябваше да бъде върнат. Никога не съм съжалявал за парите, просто не ми харесваше, когато хората се превръщат в паразити, които са готови да изкарват пари за себе си, стига да е възможно.

По един или друг начин наблюдавах моите трима наставлявани и за мой ужас открих в тях черти от характера, които лично мен ме възмущаваха и срещу които протестирах. От Бамберг се върнахме в основната ни база в Германия, тъй като все още ме очакваше пътуване до фабрика за производство на шампоани и други парфюми. Във фабриката въздействах върху предложените ми мостри, така че след това третиранията от мен продукти да бъдат тествани върху доброволци, за да се определи ефективността на моите действия. За довиждане всички получихме торбички с продукти от тази парфюмерийна компания.

Друга среща се проведе в изследователски център за СПИН. Дойдохме в центъра, всички бяхме облечени в специални защитни костюми и бяхме отведени в изследователския център, за да мога да се опитам да повлияя на културата на вируса на СПИН. Когато за първи път започнах работата си, всички компютри в контролния център започнаха да се държат странно, замръзнаха. Отне ми известно време, за да неутрализирам влиянието си върху електрониката. Явно се бях "включил" прекалено много, притеснявайки се за максималното културно въздействие на този смъртоносен вирус, както бях сигурен по онова време. Това, което се случи с електрониката, ми даде увереност, че и моето въздействие върху културата на този вирус ще бъде наред. По онова време бях убеден, че вирусът на СПИН е истински, дори не можех да си представя, че хората, особено лекарите, могат да лъжат целия свят, плашейки всички със смъртоносен за човечеството вирус. Всички медии крещяха за този смъртоносен враг на човечеството, като категоризираха вируса на СПИН като вирус, който може да се филтрира. С други думи, вирусът на СПИН може много лесно да бъде изолиран в чиста култура и върху нея да се правят изследвания. Именно тази изолирана култура на вируса на СПИН ми беше предложена да повлияя с моите методи.

Естествено, не ми беше показана тази специализирана култура, дори отдалеч и чрез множество средства за изолация. Просто ми казаха, че "то" се намира в съседната стая. И аз, вярвайки, че културата е там, се опитах да унищожа вируса с моето облъчване. Няколко дни по-късно ми съобщиха, че с културата не се е случило нищо. Тази новина много ме разстрои, въпреки че осъзнах, че в такива случаи първият път не винаги е най-добрият. Но това не направи разочарованието от първия неуспех по-приятно. Интересен е и подходът на традиционните учени към ситуацията. Самите те работят по този или онзи проблем в продължение на години, а понякога и на десетилетия, провеждат хиляди, а понякога и десетки хиляди експерименти или тестове, и невинаги постигат желаните резултати, а това се смята за "нормално". А във вашия случай, в най-добрия случай, ви дават един опит и ако този единствен опит не доведе до положителен резултат, веднага бързат да крещят за шарлатанство, а ако всичко успее, бързат да кажат, че "това е било така и така" или просто премълчават резултата. Разбира се, че бях разстроен след обаждането от центъра за изследване на СПИН, но нищо не можеше да се промени. Едва много по-късно, когато живеех и работех в Сан Франциско, научих за най-голямата измама на XX век - СПИН! Оказа се, че никой, никога, по време на цялата истерия около СПИН, не е получавал култура на вируса. Дори тези, които са получили Нобелови награди за изследвания в областта на СПИН - американски и, ако не се лъжа, германски лекари, когато ги питат за културата на вируса на СПИН, се позовават един на друг. Фармацевтичната мафия просто печели от подобна истерия по отношение на СПИН, тъй като тя ѝ помага да напълни "джобовите" си бързо и надеждно! Цялата истерия около СПИН от самото начало не е нищо друго освен специално създадена патица, чиято цел е да се получат поредните свръхпечалби. И все пак не всички лекари са мълчали по темата. Написани са много книги, в които те призовават обществеността да си отвори очите за тази фалшификация.

Много хора могат да се запитат от какво са болни хората, за които се твърди, че са болни от СПИН, и защо умират от него? В края на краищата, хората умират от несъществуващ вирус, как може да е така? Да, хората умират, те умират от изтощение на имунната система, но това изтощение на имунната система не е причинено от вируса на СПИН, а от други причини. И тези други причини, на първо място, са последните от унищожаването на човешката имунна система чрез огромни дози антибиотици, лекарства и медикаменти, които водят до почти пълно унищожаване на човешката имунна система. Най-лошото в случая е, че атаките на лекарствата върху човешкия организъм водят до раждането на деца с пълна или частична липса на имунитет. И тогава всяка инфекция става фатална за човек със слаба имунна система или с унищожена от лекарства или медикаменти. И за това са виновни съвременната медицина и фармакологичните концерни, които стоят зад нея. Последните, в преследване на свръхпечалби, са готови на всякакви измами и фалшификации, само и само да прикрият следите от престъпленията си срещу човечеството и да не загубят печалбите си. И така, много по-късно научих, че са ми предложили да повлияя на "черната котка" в "черната стая", когато тя не е била там. В този случай черната котка беше прословутият вирус на СПИН! Така че ученият епидемиолог, който ми предложи да унищожа този вирус, най-вероятно е знаел много добре, че такъв вирус няма! И тогава той съобщи за "отрицателни" резултати. Искане ми се тогава да знаех това, което знам сега, и че човек не трябва сякаш да вярва на "учени" само защото се наричат такива!http://...

И аз също вярвах сякаш, че учените не лъжат, че щом казват, че нещо е вярно, значи е вярно! Отне ми много време да се освободя от тази сякаш вярна чрез собствения си опит. Но можех да проверя дали вирусът на СПИН съществува, или не, преди да повярвам и да започна да влияя! Ако го бях осъзнал тогава, още тогава щях да разбера, че аз и всички останали хора сме били измамни. И най-забавното е, че ако другите хора нямат възможност да проверят истинността на това или онова твърдение, то аз имах такава възможност и не само я имах, но и я използвах много пъти и тя никога не ме е подвела! Просто не можех да си помисля за идеята, че някой, особено лекарите, може да измами всички останали по такъв начин, такава мисъл ми се струваше кошунствена по онова време! Но най-интересното е, че тази Голяма лъжа все още се разпространява от медиите, които се финансират от почти бездънните "джобове" на фармакологичните чудовища. Тези чудовища печелят за сметка на здравето на хората, а за тях (фармакологичните чудовища) не е изгодно хората да станат здрави, както не е изгодно и за съвременните лекари, за които най-добрият пациент е вечният пациент! Но през вече далечната 1990 г. не допусках дори мисълта, че някой, още по-малко учен медик, може да заблуждава и манипулира истината в името на едни или други, най-често лични интереси. Затова бях много разстроен от "отрицателния" резултат с "културата" на вируса на СПИН, който, както се оказа по-късно, не съществува в природата.

Както и да е, нещата продължиха както обикновено. След среща с Норст Баулинг и съпругата му беше уговорено да ги посетя за първия курс на лечение. Когато се състояха предварително планираните срещи, отново пътувах до Бамберг. Този път с мен пътуваше само един човек - един от московските "състезатели", който знаеше повече или по-малко добре английски. Преводачът на Щойлер не можеше да дойде с мен по очевидни причини, защото фирмата на Щойлер се занимаваше не само с мен, а имаше и редица други проекти и много от тях бяха свързани със СССР. Така или иначе, аз се озовах отново в Бамберг за десет дни. За мен и моя подопечен бяха взети стаи в един хотел, който се намирал недалеч от имението на Баулинг. Той и съпругата му ни приеха много добре. Всяка сутрин провеждах сеанса си с нея, а след това тя, в качеството си на домакиня, ни развеждаше из местните забележителности. Бавария се оказа богата не само на минало, но и на природни красоти. Така че тези десет дни, прекарани в Бамберг, бяха много интересни от образователна гледна точка. Всеки ден ни показваха по някое ново място - стари замъци, военни крепости от Средновековието, просто малки градчета в Бавария. Почти всяко от тези малки градчета имаше свой музей или някакъв национален занаят. В събота и неделя с нас пътуваше и Норст Баулинг. Когато искаха да общуват по-обстойно и не на лош английски, беше поканен

преводач от руски на немски език.

Тази съпругеска двойка беше много приятна във всяко отношение. От тях не усетих нито високомерие, нито презрение към бедните руснаци. А тогава на практика всеки съветски човек, с изключение на съветския елит, нямаше почти нищо. Норст Баулинг ми показва и своята гордост - колекцията си от автомобили. Огромният хангар беше пълен с уникални автомобили, някои от които съществуваха или бяха оцелели само в един екземпляр! Мерцедеси, Ролс-Ройси, Поршета, Ягуари, Ферарита и автомобили от други марки, които бяха попаднали в колекцията му заради една или друга уникална характеристика. Всеки жител на Съветския съюз през 1990 г. в най-добрия случай е виждал тези автомобили във филми, но тук те са пред вас "на живо"! Разбира се, беше страшно! Кой днешен човек не харесва автомобил, който е заменил коня. Мъжете си имат своите "играчки", пистолет, кон или кола - всяка епоха си е имала своите "играчки", но те винаги са били там! Така че почти всеки мъж ще ме разбере, когато се озовах сред толкова много "играчки", а самият собственик просто сияеше от гордост от колекцията си. А имаше с какво да се гордее! Той не само е събрал тази колекция, но и е реставрирал всички автомобили, като е използвал само оригинални части. Беше приятно да видиш как под капака на петдесетгодишен автомобил частите блестят така, сякаш е слязъл от конвейера едва вчера. Общата стойност на тази колекция е била от порядъка на триста милиона марки за 1990 г.! Накратко, тези десет дни в Бамберг ми дадоха по-голяма представа за Германия, отколкото през останалата част от престоя ми. След първоначалния десетдневен курс намерението беше да продължа лечението по-късно, но съдбата така реши, че това не се случи. След завръщането си се включих в няколко други срещи, но в тях нямаше нищо забележително. През един уикенд Норберт Щойлер предложи всички да отидем с него в германската провинция, за да помогнем за брането на грозде за млекопреработвателния му брат. Беше много интересно да се запозная с живота на едно немско село и аз, както и всички останали, дадох съгласието си.

И ето ни тук. сме в едно германско село, където отрязваме зрели гроздове от лозата, което не е трудна работа, но изисква известни умения. Използвате специални ножици, за да отрежете гроздето, а в следващия момент... Брането на грозде в Германия по нищо не се различава от брането на грозде във всяка друга страна, но на мен никога не ми се е налагало да бера грозде, така че за мен беше малко романтично. Но това, с което се сблъсках след брането на грозде, е нещо, което не се среща в никоя друга страна. Собственикът на къщата, един добродушен бургуджия (селянин), сложи трапеза за всички след гроздобера. Присъствието на преводача направи възможно започването на разговор на масата за това и онова и по някакъв начин разговорът се насочи към темата за риболова. Съвсем обикновен разговор, ако не беше едно малко НО.... Собственикът на спретнатата немска къща ни каза съвсем сериозно, че за да станеш рибар, трябва да преминеш специален курс и да положиш изпит с около сто въпроса. Това беше малко странно да се чуе, поне за мен, но не повече от това. Най-неочакваното нещо се случи, когато той започна да обяснява правилата за действие на рибаря след улавянето на рибата. Рибарят трябва да има специална пръчка с желязна топка на единия край. След като рибарят извади риба, той трябва да използва тази специална пръчка с желязна топка на края, за да убие рибата, така че тя да не страда! Е, това е просто висш пилотаж на хуманизма, с който е трудно да не се съгласим! И всичко щеше да си остане за мен в "розови краски", ако нечистоплътният не се беше обърнал с въпроса ми какво трябва да направи един рибар, ако друг рибар извади рибата от водата, но не я убие със специалната пръчка? Отговорът на този на пръв поглед прост въпрос ме шокира. Може би шокира само мен, не съдя за всички останали, но когато чух, че един рибар, който види, че друг рибар не е убил рибата, както трябва, за да не страда, трябва да намери най-близкия телефон (мобилни телефони по онова време на практика нямаше) и да съобщи в полицията, че този и този и този са извадили рибата от водата, но не са я убили, както трябва! Полицията трябва да дойде на това обаждане и да издаде фиш за измъчване на рибата! <http://!!!!!!> А когато го попитали защо да не убие рибата сам, ако му е жал за нея, или да напомни на

съседа си, че е забравил да я убие, отговорът бил - това не е моя работа, нямам право да казвам на някой друг какво трябва да прави и не мога да убия рибата сам, тъй като той я е хванал! И всичко това беше казано съвсем сериозно, а когато попитах какво трябва да направи един истински германец, ако види, че някой изнасилва дете или момиче, чух същия отговор. Трябва да намериш най-близкия телефон и да съобщиш на полицията, полицията ще дойде <http://...> Мисля, че на всички е ясно какво се случва след това! Отговорът на всеки подобен въпрос беше един и същ - кажете на когото трябва и негова е отговорността да предприеме действия. Аз просто трябва да информирам този, когото трябва да информирам, и това е всичко! Такъв отговор е характерен не само за него, такъв отговор може да се чуе от почти всеки германец! Германците, разбира се, са дисциплинирана нация, но това беше може би първият път, когато се гордеех, че съм руснак и че съм роден в Русия!

Можеш да построиш хубава, спретната къща, можеш да измиеш и асфалта с шампоан, но не можеш да направиш същото с душата; руската душа е била, е и ще бъде загадъчна за чужденците и аз за първи път разбрах защо! Практически всеки германец ще съобщи за всяко нарушение на друг германец, но няма да съобщи за себе си "по някаква причина", нито ще излъже, ако това е благоприятно за него или нея. И аз имам свои собствени примери за това. Ето един от тях. Норберт Щойлер ме помоли да помогна на жената на негов приятел, въпреки че понятието за приятелство сред германците също е много странно. Жената имала пролабираща матка и няколкото операции, които според идеята на лекарите трябвало да решат този проблем, довели до още по-сериозно състояние. Тя не можела да излиза от къщи и трябвало да лежи през по-голямата част от времето. Това било незавидно положение. По негова молба започнах да работя с нея, всичко вървеше добре, тя можеше да става и да ходи нормално, но когато дойде денят да платя за работата си, съпругът ѝ каза, че за съжаление всичко се е върнало в предишното си състояние и затова няма да плати. Какво можеш да кажеш в такъв случай - да докажеш, че не си "камила"! Както и да е, истината излезе наяве малко по-късно. В последната вечер преди да напусна Германия, поканих Норберт Щойлер и неговия преводач в един ресторант и каква беше изненадата на лицето на Щойлер, когато видя приятеля си и съпругата му да влизат в ресторанта! Жената беше напълно здрава, облечена в лека, елегантна рокля, не приличаше на тежко болен човек и нищо не подсказваше, че има някакъв много специфичен проблем. Когато ме видя, тя се изчерви дълбоко, осъзнавайки, че измамата със съпруга ѝ е излязла наяве по най-неподходящия начин.

За мен подобни "чудодейни" възстановявания след отказ на човек да плати не бяха нещо необичайно, но за Стийлър това беше голяма изненада. Самият той преди няколко дни беше чул със собствените си уши съжалението, че моето лечение "не ѝ е помогнало" и затова няма да платят за работата ми. Без да платят, изчезнаха и собствените му тъст и тъща, те не казаха, че лечението ми не им е помогнало, а просто в деня на плащането, който бяха определили, изобщо не се появиха. Предполагам, че изведнъж са получили "склероза" и вероятно съм ги лекувал не за това, за което трябва. Така че в това отношение хората се държат по един и същи начин и в СССР, и в Германия, и, както показва бъдещето, в САЩ. Всеки иска да получи нещо, но не всеки е готов да плати сметката честно. Вероятно това е малка част от онова, което обединява хората, независимо от тяхната националност или класово положение. Това направиха бедните, хората със средни доходи, богатите и много богатите. Така че в тази част хората имат "сроден дух" въпреки всички останали различия!

Между другото, оказа се, че понятието за приятелство в Германия също е много специфично. По време на разговорите ни Норберт Щойлер беше доста откровен с мен и ми разказа за някои от проблемите, с които се е сблъскал в живота си. Когато го попитах защо не се е обърнал за помощ към приятелите си, той ми отговори, че тогава би трябвало да се раздели с половината от компанията си. Бях много изненадан от такава "приятелска" помощ и го попитах какво са правили другите тогава. На това той ми отговори по следния начин: "И други, като научат, че сте в беда, ще направят всичко, за да ви довършат и да получат на безценица фирмата ви, а по възможност и всичко останало...". Поне за мен тази ситуация беше неприемлива. Беше неприемлива през 1990 г., когато бях в Съветския съюз, и остава

неприемлива сега, след като вече петнадесет години живея в Съединените щати. Човек трябва да си остане човек при всякакви условия и това не зависи от условията, в които живее, от това в каква социална система и в коя държава. И никакви причини не могат да оправдаят предателството, подлостта, нечестността и т.н. Обикновено хората търсят оправдания за действията си, за да успокоят съвестта си, ако, разбира се, имат такава! Както сам разбрах по-късно, не всички народи имат понятие за съвест, а такава понятие като терзание на съвестта дори не е познато на някои народи. А евреите, например, в Тората ясно и категорично дават указания и нареждания, че по отношение на гоите (неевреите) евреите нямат никакви задължения, не е необходимо да изпълняват клетви и обещания, дадени на гоите, и много други.

На мен ми е по-близка концепцията за така наречената руска душа, която много народи не са успели да разберат и едва ли някога ще разберат. Подигравките със загадъчната руска душа се появяват заради страха, който неизбежно се появява у много народи, чийто манталитет не им позволява да разберат какво е това - загадъчната руска душа! А от това, което не разбират, се страхуват и го ненавиждат, тъй като на подсъзнателно ниво все едно завиждат! Разбира се, сред генетично руските има достатъчно мошеници и негодници, особено след като почти през целия XX век се извършваше целенасочено физическо унищожаване на цвета на руската нация и се налагаха на оцелелите "нови" морални норми. В никакъв случай не гледам съляпо или едностранчиво на същността на нещата, както някой може да си помисли. Просто в руския народ все още е останала една скъпоценна искра на духовна чистота, която другите народи вече напълно са загубили или просто никога не са я имали Но, както се казва, за вкусовете не съди, някой може с радост да е готов да се раздели с "някаква" глупава съвест, в името на това да направи живота си по-лесен и по-приятен. Някой е готов да върви и през трупове, а за съжаление, не е толкова рядко срещано явление да го прави <http://.....> Но това беше неприемливо за мен както по съветско време, така и в настоящето <http://news.bg>

След като се върнах от Бамберг в моята "база", продължих да приемам пациенти. По това време до мен беше достигнала информацията, че моите подопечни имат много странно разбиране за придобиването на опит в лечението безплатно. Техните "про боно" се оказаха много по-скъпи за хората, които им повярваха, отколкото моята платена помощ. Когато им напомних какво са обещали и че нямат моралното право да взимат пари за "лечението" си, защото нямат никакъв опит и през живота си не са излекували нито един човек, дори и от хрема, избухна бунт. Двама от моите подопечни протестираха пред мен. Заявиха, че не знам как да се справям със случаите и т.н. и т.н. Дори ми се оплакаха, че получавам повече пари за работата си от тях, когато бях постигнал за тях заплата от 900 рубли месечно, а самият аз получавах 1200. Те получаваха по 900 рубли на месец през 1989-1990 г., когато това бяха много пари, но по някаква причина не помнеха, че това са пари за работата, която аз самият съм свършил и с която те нямат нищо общо! Тъй като не можех да получа пълната сума, реших да направя добро дело и да ги запиша в платежната ведомост, тъй като и двамата бяха безработни по това време и така исках да им помогна. Подобни твърдения чух и за ситуацията с пътуването до Унгария, на което те се озоваха само защото аз настоявах за него. Накратко, няма да изброявам всичко, което чух от тях. Бях много изненадан, че тези хора приемаха всичко за даденост и го приемаха за даденост. Понякога това е изненадващо: опитваш се да направиш нещо добро на човек, а той го приема за даденост и започва да изисква повече, защото си е вътълпил, че ако нещо е направено за него, заслужава повече.

Както и да е, ситуацията беше достигнала критична точка, така че реших да сложа точка на всички *въпроси* и казах, че наблюдавам поведението им от дълго време и ако имат желание да обсъдят проблемите, нека чуят какво мисля за ситуацията. Издадох всичко, което мисля за поведението и естеството на действията им, и се радвам, че толкова бързо ми показаха истинското си лице. За някои истинските им лица може да са изглеждали доста привлекателни, но за мен бяха отворителни, което им казах в очите. И им казах, че от този ден нататък те ще водят свой собствен "бизнес" и не желая повече да ги виждам около себе

си. Поне няма да им преча в това. След това те напълно се отделиха и гледаха на мен като на свой враг. Явно си мислеха, че ще продължа да ги влача на гърбината си, и бяха много изненадани, че повече няма да го правя. Още по-изненадани бяха, че хората, с които започнаха да се "закачат" без мен, дори не искаха да разговарят с тях, въпреки че аз дори не бях уведолил никого, че вече не са с мен. Когато ги попитаха дали съм наясно с действията им и когато заявиха, че вече са "сами", получиха учтив отказ. Очевидно те приеха лично учтивото и уважително отношение към тях, когато бяха около мен, и бяха изненадани, че дори не искат да бъдат изслушани. Но това щеше да им се случи малко по-късно и тогава те се радваха на "свободата" си от моето идиотско морализаторстване, както си мислеха тогава. Междувременно получиха възможност да правят каквото си искат, а те искаха едно - пари, колкото се може повече пари, и започнаха да го правят, без да го крият. Бях разочарован да видя как алчността превръща пред очите ми хората, които познавах от няколко години, в някакво човешко подобие. Сигурно са имали слаба сърцевина, която много лесно се пречупваше при вида на чуждото благосъстояние.

И не че съжалявах или се обиждах, ако печелеха пари. Не беше това, а това, че те никога не бяха лекували никого, не знаеха как да лекуват и с този подход едва ли щяха да се научат! Срамното е, че с действията си те дискредитираха всичко, за което се бях постарал да създам - вярата на хората в реалността на лечението по този начин. С действията си те подвеждаха хората, защото им казваха това, което не можеха да направят и не знаеха как да направят. Те смятаха, че ако присъстват на работата ми с хората, това е достатъчно, за да станат майстори лечители. И дори не ставаше дума за това, че аз криех тайните си от другите, а за това, че за излекуването на човека са необходими знания, знания и още знания. Знания и опит, които не можеш да получиш дори ако изучаваш задълбочено съвременната медицина. Факт е, че съвременната медицина е ориентирана към фалшива система за разбиране на природата на болестите, или по-скоро съвременната медицина няма никакво разбиране за природата на болестта, тъй като тя (медицината) е ориентирана към симптомите на болестите, а не към първопричината и дори няма разбиране за истинската природа на живата материя и много повече [http://....](#)

Винаги ме е изненадвала увереността на хората, че ако са ме видели да работя с пациенти, да стоя до тях, те са разбрали всичко и знаят всичко. Обикновено е така. "знам всичко, мога да направя всичко и разбирам всичко". просто копираше движенията на ръцете ми. И тези "експерти" дори не можеха да разберат простата истина - мозъкът работи, а ръцете са само сензори, проводници. И дори когато помолех човека, с когото работех, да ми каже кога той (тя) ще почувства това и това или ще види това и това, това означаваше само, че тези или онези усещания, тези или онези образи не са нищо друго освен върхът на айсберга на това, което се случва, и е по-бързо и по-удобно да се контролира процесът по този начин! И аз съм го казвал много пъти, но по някаква причина всички си мислят, че не е така и е достатъчно само да копират движенията, за да получат "необходимите" от тяхна гледна точка усещания и.... всичко е в шапката! Но се оказва, че "шапката" не е това, което са очаквали, и "по някаква причина" не "иска" да изпълни желанията им. Когато се сблъсках с подобна наивност, неволно се сетих за един стар филм за Хотабиш. Когато го помолиха да измайстори телефон, той създаде с магията си мраморна телефонна кутия от най-добрите видове мрамор и телефонен апарат със златна слушалка. Но било невъзможно да се проведе разговор от такъв "телефон"! Външната форма не съответства на вътрешното съдържание - вечният философски проблем за единството на форма и съдържание. Така че моите "мъдrecи" - наставници виждаха само външната страна на процеса и смятаха, че е достатъчно да правят мен! Те явно не са имали проблем със "скромността". Моето "ние" те, изглежда, приемах сериозно. Желанието ми да подчертая не себе си, а важността на случващото се, беше изтъквато по много неочакван начин - то даваше на тези хора увереност, че присъствието им в работата ми означава нещо повече от това да бъдат просто очевидци, но бъдещето показва, че те са допуснали решаваща грешка, като са мислили по този начин. Моето нежелание да създам каквото и да е ореол около себе си беше довело до това,

че ореолите се "появяваха" пред свидетелите на моите действия. Дори не можех да си представя, че подобен абсурд е възможен, реалността беше по-богата от въображението ми по този въпрос! За съжаление, тези хора не бяха последните, които го направиха, но това първа предстоеше.

Точно преди да напусна Германия, реших да си купя кола. След всички разходи и след като не всички бяха платили за работата ми, няхах пари да си купя нова кола. Затова реших да си купя добра кола втора употреба. Избрах Mercedes-Benz 230 в сребрист цвят, на десет години. Старият собственик очевидно е бил много внимателен към автомобила си, колата имаше много екстри, а най-интересната беше устройство, монтирано в кабината на автомобила, с помощта на което беше възможно, без да се излиза от кабината, да се увеличи или намали налягането в колелата. И така, след известно обмисляне, купих този автомобил. Получих шофьорската си книжка малко преди това пътуване до Германия и бях карал колата само няколко пъти, когато се подготвях за шофьорския си изпит. Тоест, ако не се брои фактът, че като дете баба ми ми даваше да карам нейния Запорожец няколко пъти. И тогава за мен се превърна в препълни камък да запали колата от място. Беше ми обяснено, че за да тръгне колата, трябва едновременно с отпускането на съединителя да натисна леко другия крак върху педала на газта. И това се превърна в проблем за мен. Вместо да натискам леко педала на газта и бавно да отпускам педала на съединителя, аз, както ми беше обяснено, се опитвах да "хвана" инерцията на съединителя, като движех едновременно педалите на газта и на съединителя. Периодично успявах да го правя, но не винаги. Баба ми се оказа лош учител по шофиране. Но въпреки това нелепо недоразумение, аз все още обичах колите. Само че това не променяше нищо - няхах възможност да си купя кола, по принцип можех да събера пари за употребяван автомобил, но винаги имаше ситуация, в която трябваше да помогна на един или друг човек и поради това не можех да събера необходимата сума. Поради тази причина няхах възможност да придобия опит в шофирането. Така че, когато си купих мерцедеса, няхах никаква представа как да го управлявам.

Разбира се, много пъти бях седял на пътническата седалка до шофьора, но едно е да седиш до него и да виждаш как друг го прави, а друго е да го правиш сам. Още повече, че вътрешното устройство на съветските автомобили се различаваше значително от това на немските автомобили. Особено през нощта, многото светещи устройства създаваха впечатлението, че се намирате в "летища чиния" или най-малкото в салона на пътнически самолет! Освен това моят мерцедес беше с автоматична скоростна кутия и имаше два педала вместо три, нищо сложно, разбира се, но когато не знаеш какво да правиш, малко се объркваш. Не поех риска да шофирам сам до къщата, в която бях наел жилище. Вечерта, когато малко хора можеха да видят опитите ми да овладеем колата, започнах да "обуздавам" железния си жребец. По принцип се притеснявах напразно, всичко се оказа съвсем просто и бързо свикнах с управлението на автомобила. На следващия ден вече се "състезавах" по немските пътища. А на следващия ден опитах и на аутобана. Имам доста добро усещане за скорост и дистанция, не се страхувах от други коли или скорост и за първи път на моя автомобил се опитах да изтиквам максимума. На моя мерцедес максималната скорост за съжаление беше само двеста и двайсет километра в час. Но въпреки това имаше несравнимо усещане от шофирането с такава скорост, при това по такива пътища като в Германия. При такава скорост автомобилът дори не помръдва, колата се движи меко и плавно, а аз дори не можех да повярвам, че такова нещо е възможно след нашите пътища. Купих подаръци за роднините си, купих си японски телевизор, видеорекордер и т.н. "Преоблякох" колелата на колата си в шведски зимни гуми. Накратко, колата ми се превърна в "бонбон", беше удоволствие да я гледам, а още по-голямо - да се движа в нея. Точно преди да си тръгна, възникна малък проблем. Все още не бях свикнал с размерите на автомобила си, особено при паркиране. Пред къщата, в която живеех, пътят се изкачваше нагоре и когато паркирах на хълма между колите на съседите, се върнах назад твърде много и не забелязах, че съм опасно близо до друга кола и повредих колата на съседа с куката на багажника. Моят мерцедес нямаше нито една драскотина, но предницата на съседския автомобил беше вдлъбната от

мощната кука за багажник. Предишният собственик беше подсилил много тази кука, очевидно често е пътувал с тежко ремарке. Както и да е, за първи път в живота си се сблъсках с действието на застрахователната полица. Бях застраховал колата си, когато я купих, и това ми беше от полза. Самият собственик на къщата беше адвокат и след като взе от мен необходимите данни, се зае сам да се погрижи за неприятностите, свързани със застрахователната полица. Този инцидент беше единственият, който не ме разстрои много. Оставах няколко дни до заминаването ми и аз започнах да се подготвям за него.

По това време третият ми подопечен се обърна към мен за съвет какво бих му препоръчал да направи с парите си. Отговорих на въпроса му така, както го разбрах. Че най-добрата инвестиция е да си купи кола втора употреба, която да продаде по-късно в СССР за добри пари. При такъв вариант беше възможно да се получи максимална печалба за всяка вложена марка. Той ми благодари за съвета и помоли съпруга на нашата преводачка Владимир да му помогне по този въпрос. Помоли ме и аз да отида, за да му помогна при избора на автомобил. Съгласих се да му помогна за това. Бях обаче малко изненадан от едно нещо. Този човек дори не ме попита колко ми дължи по време на престоя ни в Германия. Явно си мислеше, че разходите ми за всички са мои проблеми и нямат нищо общо с него. Той живя, яде и се обличаше за моя сметка в продължение на два месеца и половина, без да броим разходите ми за него преди да заминем. Едно е, когато той нямаше пари, смятах, че в такъв случай аз трябва да плащам разходите, но съвсем друго е, когато човек има пари и ги е спечелил, както и аз. Но той дори не попита за това. Това ме изненада и аз продължих да го наблюдавам. Първите двама бунтовници поне ми върнаха разходите, които им се полагаха. Просто им казах, че за настаняването и прехраната ни съм похарчил толкова и толкова и че те, ако сметнат за нужно, ще ми възстановят разходите по тях. Да се раздели на четири сумата на общите разходи, които бях споменал, не би било трудно за никого. След като казах това, аз се оттеглих, не настоявах да ми възстановят похарчените за тях пари, просто смятах, че всеки достоен човек трябва да постъпи правилно, както бих постъпил и аз в подобна ситуация. Човек трябва преди всичко да върне дълга на честта, а с останалите пари е свободен да прави каквото си иска. Това е негово право. Имах такива представи за честта, но не изисквах от другите да постъпват според моите представи, а само както им подсказваше съвестта.

За мен беше голяма изненада, че двама бунтовници все още са в състояние да се разделят с толкова ценни за тях пари, и единият от тях ми донесе дълга си. С явно съжаление, но го направиха. Зарадвах се, че все пак са имали съвест. Но съвестта на третия ми подопечен беше заспала здраво и нямаше време да се събуди. Иначе как да си обясня факта, че той дори не повдигна въпроса за това нито тогава, нито по-късно. Но, както вече споменах, той ме помоли за съвет как по-добре да харчи парите си. Бунтовниците "гнилоч" се оказаха в едно, а третото отделение в друго. Намерихме му кола според парите му и той я купи за себе си <http://news.bg>

22. Пътят обратно към СССР

Така си имах спътник в колата до дома ми. Купих си две уоки-токита, за да мога да общувам по тях, докато шофирам. Бяхме изработили маршрут и по принцип бяхме готови да дадем "стоянки". Последната вечер преди заминаването, както вече споменах, поканих Норберт Щойлер на ресторант, на следващата сутрин дойдохме в офиса, за да се сбогуваме, и потеглихме на път, всеки в своята кола. За мен това беше първо изпитание и едновременно с това обучение. Поехме по аутобана, избрахме правилната посока и взехме максималната скорост, на която бяха способни автомобилите ни. Доста време карахме от юг на север, като постепенно се отклонихме на изток. Маршрутът беше избран така, че пътувайки на север, да можем да завием на изток, без да влизаме в Берлин, и да достигнем границата със СССР близо до Брест по пътя, пресичащ Полша от запад на изток. Спирахме само на

бензиностанции, за да заредим гориво, да купим студена вода или напитки и т.н. Някак си стана така, че моят подопечен "по някаква причина" винаги се озоваваше в тоалетната, когато трябваше да плати. Стомахът му "страдаше" от странно разстройство, толкова полезно за собственика.

Продължих да наблюдавам последното си отделение. Парите никога не са имали власт над мен, но винаги трябваше да ги печеля със собствен труд. Никой никога не е идвал и не ми е давал пари под формата на подаръци или под каквато и да е друга форма и аз не бих приел такива подаръци. По моя характер не се чувствам "на кеф", когато някой ми направи някаква услуга, затова винаги съм предпочитал сам да спечеля необходимите средства. И не вярвах, че някой ще дойде и ще предложи парите си за осъществяването на моите планове и проекти, или по-скоро ми се предлагаше, малко по-късно, каквото душата ми пожелае, но заплащането за такава "манна небесна" за мен беше неприемливо. Но въпреки това не се съетах по отношение на парите, макар да осъзнавах, че без тях е почти невъзможно да се постигне каквото и да било, особено в това, на което бях посветил живота си. Въпреки това не уважавах консуматорите, хората, които се грижеха само за себе си и за които нямаше нищо свято, освен парите. Последният ми наставник продължаваше да се изявява и аз все повече не харесвах лицето на потребителя, прозиращо през маската му. Характерен шрих е фактът, че точно преди да си тръгне, той реши да си купи още един костюм, но този път със собствените си пари. И "странно" избра най-евтиния костюм, в пъти по-евтин от този, за който бях платил. Вероятно не е нужно да продължавам, този подход към купуването сам по себе си казва много.

С тъга наблюдавах как хората, които говореха толкова красиви думи за високи неща, когато се срещнаха с реалността, "по някаква причина" веднага забравяха за тези високи неща, когато ставаше дума за тях самите, за техните собствени интереси и за тяхната собствена полза. Моментално забравяха всичко и се превръщаха в най-обикновени шутове. Видно е, че в тях не е имало истинско ядро, видно е, че в тях се е изродил великият дух на предците, към което така се стремяха враговете от рода на човекоподобните, унищожавачи цвета на нацията руски хора - народните руси! Но аз все още вярвах, че ще се намерят истински хора, хора с главна буква, които ще ми станат истински другари, а не спътници до първата опасност. И въпреки всичко знаех и вярвах, че ще дойде такъв час и ден, когато в хората ще се събуди паметта за предците и те отново ще поискат да се освободят от духовното робство. Но също така знаех, че самите хора няма да се събудят и че трябва да се боря с враговете, които са потопили хората в този "сън". И че ще трябва да се боря сам! Тогава не знаех, че ще срещна един човек - бъдещата ми съпруга Светлана, която щеше да стане за мен не само духовно близък човек, после съпруга, но и спътник във войната ми с враговете на човешкия род - социалните паразити, както ги нарекох по-късно. А по това време ми ставаше все по-тъжно, когато виждах как хората стават повърхностни точно пред очите ми: http://....

Имахме късмет, че нямаше задръствания по магистралата и се движехме напред много бързо и със свеж вятър, буквално и преносно. След седем или осем часа се отклонихме надясно и започнахме да се движим на изток. Съвсем скоро пресякохме бившата граница между двете Германия. Това стана ясно още на първата бензиностанция, когато погледнахме в тоалетната. На територията на бившата ГДР тоалетните, разбира се, не бяха като в СССР през 1990 г., но бяха далеч от чистотата на тоалетните в Западна Германия. А пътищата... пътищата в бившата ГДР не бяха същите! Нямаше с какво друго да сравнявам, тъй като избраният маршрут не минаваше през нито един, дори и малък град в бившата ГДР. Към полунощ на същия ден стигнахме германско-полската граница и решихме да направим кратка почивка. Почивахме в собствените си автомобили, като бяхме спуснали максимално облегалките на седалките. Не бих казал, че такава почивка не е по-лоша от петзвезден хотел, но успяхме да си починем поносимо. След няколко часа почивка бяхме готови да потеглим на път. Но преди да продължим, изчакахме да се отвори митницата от германска страна и ето защо. По съвет на Владимир, съпругът на преводачката на Ирина, направихме специални

документи (с негова помощ, разбира се) за покупките си в магазините, според които ни се възстановяваха част от парите, които сме платили за покупките на границата, които са включени в цената като данък за гражданите и не се отнасят за чужденците. По тези документи ми върнаха доста прилична сума пари и след като обмених няколко марки за полски злоти, преминах без проблеми германско-полската граница. Германските граничари само погледнаха документите и дадоха разрешение, а полските поставиха транзитен печат в паспорта ми и ето ни ... вече пътуваме по пътищата на нашия неотдавнашен голям приятел. - Полша. Пътищата на Полша не бяха толкова добри, макар и без особени ями и дупки. Бензиностанциите бяха както добри, така и далеч от това да се нарекат такива. Изглежда, че не навсякъде и не всички са имали време да се "реорганизируют", особено в селските райони.

Пътувахме през Полша с максимална скорост, където беше възможно. Зад прозореца на колата се виждаха поля, гори и езера. Преминавахме през големи и малки реки, един пейзаж сменяше друг. Маршрутът ни минаваше и през Варшава, но ние преминахме през нея, без дори да спираме. Не искахме да се изгубим, затова следвахме знаците по пътя, без да се отклоняваме от картата. След като прескочихме Варшава доста бързо, се отправихме към Брест. Пътят до границата със СССР беше много тесен, само по една лента във всяка посока. И в тази връзка на пътя имаше една ситуация. Още недалеч от полско-съветската граница се случи следното. Моят подопечен караше първо колата си и видях, че изпреварва един камион. Според уговорката ни аз трябваше да го последвам. Това и направих. И когато тръгнах да го изпреварвам, установих, че това не е един камион, а цяла колона от автомобили. И в същото време всяка кола беше практически в "опашката" на другата, така че, ако искаш, беше почти невъзможно да се "вмъкнеш" между тях. И беше невъзможно да се види крайт и ръбът на тази колона. Колата на моя познат започна да набира скорост, за да се втурне покрай тази колона, и аз направих тъй като беше невъзможно да се движих безкрайно по насрещната лента. Насрещните автомобили можеха да се появят всеки момент с всички последствия. И сега виждам как колата пред мен изпреварва предния камион от колоната и вече съм доволен, че всичко мина без проблеми. Проблемите бяха избегнати, но злополуката не можеше да бъде избегната. Изведнъж колата на моя подопечен спира точно на насрещната лента пред мен! От дясната ми страна има плътна стена от камиони и няма къде да се промъкна между тях, а пред мен, на насрещното платно, колата на шофьор с петгодишен стаж, както се хвалеше той! Това е една от тези ситуации! Няма време за мислене и правя единственото възможно нещо - заобикалям спрелия точно пред мен автомобил отляво. След като по този начин заобиколих такова неочаквано препятствие, разбрах причината за странното поведение на моя спътник. Един полски полицай стоеше край пътя и размахваше пръчката си. Той махна и на мен и аз, след като изпреварих първия камион от колоната, спрях колата си отстрани на пътя, откъм моята лента, а не откъм насрещната. Само че моят подопечен, когато полицаят поиска да спра, не можа да измисли нищо по-добро от това да спре веднага в насрещното платно, без дори да се замисли, че в такава ситуация няма накъде повече.

Сигурно е излъгал "малко" за петгодишния си шофьорски стаж, защото иначе, ако не бях реагирал правилно в тази ситуация, в най-добрия случай и неговата, и моята кола щяха да бъдат разбити доста сериозно, а в най-лошия - щяхме да имаме и много неприятности! Но всичко беше наред, аз платих глобата на полиция и казах няколко думи на моя спътник за това колко умело и "суперпрофесионално" е спрял колата си в насрещната лента. Всичко се размина с минимални последствия - трябваше да платя глобата само за себе си и за него, тъй като той нямаше повече валута "в наличност". Нямам намерение да изправам джобовете му и да доказвам, че лъже. Просто, колкото повече се приближавахме към границата със СССР, толкова по-жалко се разделяше с марките. Сигурно вече е превел колко струва всяка марка в рубли и му е станало жал за "птичето", т.е., съжалявам, за немските марки! Както и да е, това беше най-сериозният инцидент от цялото пътуване обратно. Скоро стигнахме до границата край Брест. Минахме без проблеми граничната проверка и митницата и поставихме колите си на паркинга. За да продължим напред, трябваше да платим пътна такса за автомобилите.

Моят подопечен се беше уговорил с роднините си да занесе нужната сума пари на митницата. Помолих го да донесе малко за мен, тъй като нямаше кой да донесе парите. Неговият роднина донесе парите и след като платихме митническите такси, продължихме. Почивахме няколко часа, докато чакахме да пристигне човекът с парите. И ето че вече пътуваме по пътищата на Беларус, минаваме през Минск и напред ... по пътищата на Украйна. Пътищата на Украйна и Беларус са по-добри, отколкото в Русия, но също не са подарък. По стратегическите магистрали състоянието на пътната настилка е по-добро и затова беше възможно да се кара с добра скорост. Както и преди, там, където пътят позволяваше и нямаше задръствания, се движехме с максимална скорост от над двеста километра в час. Пред контролните пунктове на пътната полиция, разбира се, намалявахме скоростта и шофьорското братство почти никога не се проваляше. Кратък сигнал с дълги светлини и вече знаеш, че отпред те чакат "приятели" в полицейски пагони, за които беше абсолютно безразлично, че нарушаваш ограничения на скоростта, за тях това беше само в тяхна полза - всеки от тях имаше по двацет и пет рубли, а не майстори на машинното "доене"! Ето защо аз лично не се разстройвах от нарушенията на ограничения на скоростта, защото парите от "глобите" отиваха в личния джоб на пътните полицаи. Така или иначе, отстрани на пътя проблясваха родни поля и гори, надписите можеха да се разберат и без преводач, а общуването не предизвикваше у мен чувство за собствена непълноценност. Още през нощта на същия ден стигнахме до Харков и пренощувахме в квартирата на моя подопечен, апартаментът ми беше все още необитаем, само голи стени. След като преспях, се свързах с моите познати и се договорихме за регистрацията на колата. Все пак дойдохме с немски регистрационни номера, а беше невъзможно да се кара дълго време без регистрация. Уредих всичко и вечерта отидох на гости на моите познати, където представих подопечния си на тези хора.

Една от причините, поради които не останах по-дълго в Германия, беше, че в началото на ноември 1990 г. в Киев трябваше да се проведе училището "Феномен", което беше едно от първите в СССР, получило правото да издава диплома под егидата на Министерството на здравеопазването на Украинската ССР. Алберт Игнатенко, известен в СССР художник на оригиналния жанр, оглавява този център и провежда школата. Не се бях сблъскал с него преди, но името му ми беше познато от телевизионните филми, в които демонстрираше необичайните си способности в сугестологията, както той наричаше своя метод за въздействие върху хората. Моят познат от Харков го познаваше добре, тъй като няколко пъти беше работил при него като асистент по време на концертни изпълнения. Въпреки че името ми вече беше повече или по-малко известно в страната, аз няхах официален "документ", а както всички добре знаят, без "документ" си бръмбар, а с "документ" - човек! Не можех да си дам "документ", най-малкото защото няхах никаква организация, под чийто "покрив" да работя. Разбира се, ако пожелаех, щях да имам "покрив" веднага, но, за съжаление, не този, който исках. За какви "покриви" говоря, мисля, че всички разбират. Както и да е, действах като "свободен художник". Бях свободен, никога не съм се "прекланял" пред никого и никога не съм възнамерявал да се "прекланям" повече. Ето защо ми трябваше такъв "документ", който да ме подсигури по някакъв начин откъм бюрократичната страна! И центърът "Феномен", издаващ съвсем официална диплома, ме устройваше максимално. Затова само няколко дни след като се върнах у дома от Германия, вече седях на самолета за Киев заедно с моя хасковски ментор и още един човек, когото познавах преди да се преместя в Москва през 1988 г. и чието име беше Валерий. Всички отседнахме в един хотел близо до летището и на следващия ден отидохме да слушаме лекциите от първия ден на занятията. В училището на Алберт Игнатенко лекциите се водеха от няколко души, с изключение на него.

Исках да слушам лекцията му, тъй като за първи път го виждах и чувах да говори. Той представи разбирането си за сугестологията от гледна точка на практикуващ, природно надарен човек, но няхах усещането, че самият той добре разбира това, което природно притежава. И нищо чудно, той не беше учен в пълния смисъл на думата, беше творец от

оригинален жанр, който обаче не само използваше дарбата си, но и се опитваше да разбере нейната същност. И за да му отдадем дължимото, в това отношение той постигнал повече от повечето хора, които се наричали и смятали за учени. След лекцията моят подопечен ме запозна с него и се състоя първото ни запознанство ... В продължение на десет дни съвместно седях на всички лекции, и то не защото ми даде нещо ново, за съжаление, вече знаех и разбирах ако не всичко, то много. Много неща, представени като откровения, ми бяха познати не теоретично, а от собствената ми практика. Но не смятах за възможно или необходимо да го заявя. Както се казва, не влизай в чужд манастир със свои собствени правила! И аз се опитах да се придържа към това правило. Не ме питат защо трябва да се бъркам в собствените си разбирания и да преча на другите, колкото и правилни да ми се струват те. Един гост трябва да спазва правилата на етикета. Но една неволна намеса така и не успях да избегна. По време на почивката между лекциите една от студентките в курса внезапно се приближи до мен и с голяма изненада на лицето ме попита дали я помня, или не? Никога преди не я бях виждал и вече исках да кажа не, но се чудех откъде ме познава. Затова започнах да преглеждам ситуацията, свързана с нея, и започнах да ѝ изброявам какво ѝ се е случило. Тя беше още по-изненадана и в явно объркване и с неразбиране на лицето си си тръгна. На следващия ден тя отново дойде при мен и като ми показа някаква статия в стар вестник, отново ме попита дали съм разпознал момичето от снимката във вестника. Погледнах снимката и отново, като се вгледах внимателно в нея, ѝ отговорих, че това е нейната снимка, когато е била по-млада. Това я изненада още повече. Сега беше време да ѝ кажа защо.

В годината, когато снимката ѝ и статията за нея са отпечатани във вестника, поради определени обстоятелства тя се намира в състояние на клинична смърт. Умряла от тежко отравяне и когато душата ѝ напуснала тялото ѝ, видяла светъл тунел. Изведнъж пред нея се появил светлинно същество, което я спряло и ѝ казало следното: "Сега не е твоето време да си тръгваш, върни се в тялото си и лекувай хората!". След тази реч това светлинно същество я върнало във физическото ѝ тяло и в него вече нямало никакви отрови! Името на тази жена беше Мария и за съжаление не запомних фамилията ѝ. Тя беше атеистка, както и по-голямата част от жителите на СССР по онова време. След това, което ѝ се случило, започнала да вярва в Бога, тъй като собственият ѝ опит давал само божествено обяснение на всичко, което ѝ се случило в онзи ден, когато била в състояние на клинична смърт. Тя не само започнала да вярва в Бога, но и започнала да лекува хората и в деня, в който ме видя за първи път, вече беше национален лекувател на Украйна. Когато Мария ме видя в междучасието, тя разпозна човека, който я беше върнал в тялото ѝ. Отначало си помисли, че това е просто прилика, но описанието ми на всичко, което ѝ се беше случило през този ден, много я обърка. Едва когато я разпознах отново на старата снимка, тя престана да се съмнява, че именно аз, човекът, а не Бог или дори ангел, съм я спасил и върнал към живота по такъв необичаен начин. Аз също ѝ казах: "Извинявам се, че не съм Господ Бог и дори не съм ангел от небето!".

И все пак, колко странно е човешкото същество. Щом се сблъска с нещо необичайно, разумният човек веднага приписва на всичко необичайно божествена природа. Но не винаги това, което изглежда по-удобно за обяснение, е правилното! Не напразно поговорката гласи - когато изглежда, човек се кръсти! Това, което се случи с нея, и моето участие в него няма божествена природа и като цяло е противоположно на всяка религия, съществуваща на нашата Земя Мидгард. Просто много религии се възползват от това, че хората не разбират тези или онези природни явления, приписват си тези явления и ги обявяват за Божии промисли, а хората приемат тази лъжа смирено! Много съжалявам, че моите действия накараха тази жена, тогава младо момиче, да се хвърли в обятията на църквата. Но тя имаше късмет (а може би не, може би беше разстроена от съзнанието, че не Бог или ангел я е върнал към живота, а аз неволно съм разрушил красивата ѝ приказка, с която може би ѝ е било по-лесно да живее) и ме срещна, и запомни добре лицето ми, а по-късно ме разпозна. А колко много от онези, на които съм помогнал по същия начин, продължават да вярват, че са

спасени или от небесни ангели, или дори от самия Всемогъщ, и които никога няма да ме срещнат, нито ще си спомнят лицето ми, нито дори ще си помислят да го сравнят с лицето на някой човек. Човек толкова много би искал самият Господ Бог да се интересува от твоето лице или да изпрати поне свой ангел-заместител вместо себе си! А ето и един малък човек! Е, какво да се прави, аз съм човешко същество, родителите ми са били съвсем земни мъже и жени! Никаква звезда не се е появила по време на моето раждане, не е имало непорочно зачатие и т.н. и т.н. Аз не съм Бог, не съм Божият син, не съм възплътеният Христос, а един обикновен човек, е, може би не съвсем обикновен, както се оказа, но все пак човек! По-късно научих много интересни неща за това как и кой е събрал родителите ми, в резултат на което сме се родили брат ми, аз и сестра ми. Сега вече дори знам защо са ги събрали и че майка ми е била много намесена по време на раждането. Че раждането на по-големия ми брат е имало тежки последици за майка ми и че лекарите категорично са ѝ препоръчали да направи аборт, плашейки я с възможна смърт по време на раждането и нея, и мен. Но майка ми казала "не", ще бъде, каквото ще бъде, и ме родила бързо и лесно, без никакви проблеми за никого! А след това решила да има трето дете и родила дългоочакваната дъщеря - сестра ми, но, както ми каза по-късно майка ми, раждането на сестра ми било тежко, но тя родила здраво момиче. Само раждането на майка ми е било бързо и лесно.

Любопитно е, че бъдещата ми съпруга Светлана имаше много подобна ситуация, само че в по-тежка форма. Преди нея майка ѝ беше родила две деца с цезарово сечение - момче и момиче, които починаха малко след раждането. Едва когато майка ѝ я родила, всичко минало лесно и бързо, и то без цезарово сечение. Единствено майка ѝ родила две дъщери и един син, от които оцеляла само бъдещата ми съпруга Светлана, а майка ми родила двама сина и една дъщеря, които всички оцелели, но при раждането на брат ми и сестра ми имало сериозни проблеми. Радвам се, че нито брат ми, нито сестра ми бяха засегнати, и мога само да си представя мъката на родителите на Светлана, когато първите им две деца починаха скоро след раждането. Да, сега знам и разбирам защо и какво е причинило всичко това, но то няма нищо общо с Божия промисъл под каквато и да е форма, въпреки че съдбата доведе родителите ми един до друг. Да вземем поне факта, че майка ми, след като завършила селското училище, отишла да постъпи в медицинското училище в Кисловодск, а не в някой друг град, където имало медицинско училище, поне в същия Ростов на Дон. Основната причина за избора на Кисловодск беше, че там живееше селята на майка ми, по-голямата сестра на майка ѝ. А баба ми и дядо ми по бащина линия са се заселили в Кисловодск малко преди началото на войната, след като някак си са успели да избягат от изгнание в Сибир. И след като няколко години "лежали на дъното" в степите на Казахстан (по-правилно - Казакстан - Казакъй Стан), където дори имали по-голяма сестра на баща ми, се установили именно в Кисловодск, въпреки че роднините на дядо ми живеели във Владикавказ (Орджоникидзе).

По странно стечение на обстоятелствата Кавказките минерални води се оказват много необичайно място. Това е единственото място на нашата планета, където магмата не е пробива повърхността, а само е набъбнала земята и така са се образували планините Пятигорие! Планини, които представляват уникален и единствен по рода си природен феномен. На това място се намира мощен енергиен възел на Мидгард-Земя и това място е било смятано за сакрално от нашите предци, а именно в Пятигорие се е намирала една от най-древните столици на славяноарийците на юг - град Киев-2 (недалеч от съвременния Пятигорск) - столица на Русколанската област. И едва след изтощителните войни с враговете и пределството на сродните племена готи, по-голямата част от русите са напуснали на северозапад и на Днепър са построили новия град Киев, който вече е бил третият по ред и далеч не най-първият град на русите и освен това не е майка на руските градове, както е представен в съвременната версия на събитията от недалечното минало. В района на Пятигорие има добив на уранови руди на повърхността, благодарение на което има така известните радонови води. Разбира се, всички природни фактори сочат, че това природно кътче е уникално във всяко едно отношение, и, твърде вероятно, именно затова съдбата е

довела родителите ми на това място - мястото на един от най-мощните извори на източника на живот, за който се споменава в славяно-арийските Веди. И това е една от причините, поради които Северен Кавказ винаги е бил препъни камък за много народи, държави и империи.

По един или друг начин остава следният факт: http://.... Баща ми е роден в Кисловодск, а майка ми идва да учи именно в този град! Някой ще каже, че такива случаи са малко. И в нещо щеше да е прав, ако не присъстваха още няколко много странни събития, които се случиха, след като родителите ми "случайно" се срещнаха и започнаха да се срещат. Баща ми е бил намушкан с нож в гърба, след като е обсадил някакви планинци, които винаги са се държали неуважително с руските момичета. Чакали го с нож зад ъгъла, докато придружавал майка ми до апартамента, където тя живеела с приятелите си. Спасил го е фактът, че е било декември и той е бил облечен с вълнено яке без ръкави и дебело палто с драперия, чиято дебелина е попречила на ножа да достигне сърцето му на сантиметър разстояние. Като деца често го питахме как и защо има такъв белег на гърба си. Но това не беше всичко! Малко преди майка ми да завърши колеж, тя и баща ми се скараха сериозно и известно време не се виждаха. И точно по това време майка ми заминала по разпределение в Казахстан, в една млечна ферма в подножието на планината, където живяла известно време. Баща ми не беше пренебрегван от момичетата и той приемаше благосклонно това внимание. А майка ми не страдеше от липса на внимание от страна на други момчета. Но, тя бавно приемаше предложения за брак и дори се криеше от ухажори. След това замина за родината си, като дори не беше работила до края на срока, тъй като не ѝ бяха осигурени дори елементарни условия за работа и живот. До най-близкия магазин имаше повече от сто километра и до него можеше да се стигне само по случайност, когато млечната ферма изпращаше продуктите си в центъра, накратко, беше пустиня! Младият специалист дори нямаше къде да живее, а "станцията" на фелдшера представляваше една малка стаичка. След като изтърпяла в такива условия осем месеца, майка ми се прибрала у дома и започнала работа в районната поликлиника на село Орловская, която била и районен център. И именно там я открил отново баща ми, който дошъл да я сватосва с мъжа на по-голямата си сестра, като казал на майка ми, че няма да ходи никъде без нея. И с упоритостта и настойчивостта си постигнал това, че на 15 юли 1958 г. подписали брак, а през септември в Кисловодск изиграли сватба. И въпреки че баща ми докара майка ми до много сълзи с донжуанството си дори след сватбата, той все пак не искаше да вижда друга за своя съпруга. Така че се стигна дотам, че някой или нещо направи всичко възможно и невъзможно, за да ги задържи заедно, и в същото време някой или нещо направи всичко възможно и невъзможно, за да не се случи това. И ножът, който по случайност улуци сърцето на баща ми, е много силно свидетелство за това противоборство на силите. Разбира се, може би това се случва във всяко семейство, но аз никога не съм чувал нещо подобно.

Много по-късно разбрах причината за това внимание към родителите ми. Било е много важно някой да съчетае генетиката на древния княжески род на баща ми и, съвсем вероятно, не по-малко древния род на дядо ми по майчина линия, който е бил от Сибир и като офицер от кариерата (а той все още е бил царски офицер от кариерата) е бил изпратен да служи в салинските степи. Но въпреки наличието на толкова много странности в съдбата на моите родители, в нея нямаше и няма нищо божествено. Разбира се, много хора смята да бъдат подволни, ако бях започнал да говоря за моята избраност и божественост, защото успях да направя някои неща, които явно не се вписват в представите на съвременната наука и повече подхождат на Божия промисъл или на делата на месията. Но аз много добре знаех, че това не е така, и никога не съм се опитвал да използвам погрешните схващания на едни и протестите на други, за да улесня пътя си. Много хора просто не искаха да признаят, че аз - едно човешко същество - съм успял да стигна до разбирането на това, което бях изложил в книгите си. Много хора не биха имали нищо против да кажа, че съм бил избран от божествени или извънземни сили като проводник на това, което те са искали да предадат. Но много хора не бяха доволни от факта, че всичко, което знам и разбирам, не е нищо друго

освен моето собствено разбиране, основано на осмислянето на собствения ми опит, и че аз - едно човешко същество - съм успял да го направя сам, без никакви висши сили! Колко ниско поставят човека тези хора, които са самите те, за да мислят, че човек може да получи разбиране само от някой друг, но не и чрез собственото си развитие. Напълно възможно е да съм имал късмета да намеря правилния ключ към моята генетика, получен от моите предци, и след като съм събудил генетичната памет, да достигна до просветление със знания, но моето просветление със знания е коренно различно от това на моите далечни и не толкова далечни предци, най-малкото защото съм тръгнал по съвсем друг път и го осъзнах много по-късно, когато получих в ръцете си славяно-арийските Веди и прочетох за идеите на нашите далечни предци!http://....

Но малко се увлякох във философски размисли и е време да се върна към събитията от ноември 1990 г., когато не разбирах много и все още не знаех много. Но едно знаех със сигурност: всичко, което правех и можех да направя, нямаше нищо общо с божествения промисъл или с каквото и да е друг промисъл, и аз казвах на хората за това, дори когато те искаха да кажа обратното. В края на краищата, ако тогава бях казал на Мария, че съм ангел от небето, може би щеше да ѝ бъде по-лесно да признае и приеме за себе си това, което бях направил за нея. Но пак повтарям - аз не вярвам в Бога и не съм негов "инструмент", както и на никого друго, и ако правя нещо необичайно, то е само защото сам разбирам и знам защо и за какво го правя и нося пълна отговорност за това, което правя, а не страхливо, за всеки случай, прехвърлям тази отговорност на Господ Бог или на висш разум! Независимо дали на някого му харесва или не!http://.....

След като изслушах курса от лекции, получих дипломата си и се върнах в Харков. В Харков регистрационната табела за колата ми беше готова и след като я поставих на мястото на немската, я закарах в Москва. Харковският ми ментор ме помоли да тръгна с него. Ние, сменяйки се един с друг, стигнахме до Москва доста бързо. Скоро в Москва пристигна и Валерий, с когото бяхме заедно на курсовете на Алберт Игнатенко. И всеки се зае със своите дела. Харковският ми подопечен се интересуваше от едно - да мога колкото се може по-бързо да му върна парите, които негов роднина беше занесъл на митницата, за да мога да платя митото. Той не каза и дума за това, че ми дължи пари за билета, за паспорта и за целия си престой в Германия. Видях, че много се страхуваше, че ще му кажа това и няма да му дам парите. Беше ми много неприятно да видя това, защото единствената причина, поради която той отиде с мен в Москва, беше, че парите лежах в апартамент, в който живеех в Москва. Но съвестта си е негова съвест, аз го бях помолил да ми осигури лифт с пари до границата и съм отговорен за думите си. Така че, щом стигнах до квартирата в Ново-Гиреево, извадих парите и напълно върнах исканата сума. След като получи парите, той напусна Москва, а с това и моя живот. Такъв човек не ми беше нужен в делата ми! Поведението му ми напомняше на един герой от списание "Ералаш". Когато в училищната ваканция един дебелак хрупа ябълка, а наблизо стояло друго дете и наблюдавало как другарят му се замеря с ябълка. Когато ябълката била изядена, момчето, което наблюдавало, казало със съжаление: "Ако имах ябълка, щях да я споделя с теб!". На което другото, спокойно облизвайки пръстите си, отговорило: "Да, жалко, че нямаш ябълка!". Моят харкивски подопечен се оказа най-обикновен потребител, който само "гребе под себе си". От тримата ментета, с които заминах за Германия, не оставих нито един при себе си. И основната причина беше алчността и пак алчността. Всеки от тях в по-голяма или по-малка степен мислеше само за личната си изгода, а не за това да направи света по-добър! Те мислеха само за себе си, а не за другите, нуждаха се от възможности само за да решат с тяхна помощ личните си проблеми и това е причината, поради която никога не ги получиха от мен.

Това не означава, че смятам, че хората трябва да бъдат безкористни - не и още веднъж не. Просто смятам, че човек трябва да има цел и тази цел не може да бъде личното обогатяване. Просто смятам, че човек трябва да се стреми към нещо високо и красиво, а парите никога не са били и няма да бъдат свързани с нито едно от тези неща! Въпреки че в нашия свят те са необходими, за да бъдеш истински свободен! Парите могат да бъдат само

инструмент, но никога цел! В противен случай човек го очаква най-лошото робство, от което никога няма да може да се освободи! Забавно беше как моят подопечен от Харков формулира искането си да върне парите си. Той каза, че това са парите на родителите му и че по никакъв начин не се свързва с тях, но поиска парите да му бъдат върнати. Аз само се чудех дали е върнал парите на тях, или и той не е смятал, че това е необходимо. Забавно е, че хората са готови на подлост, лъжа, измама, предателство и т.н. за пари. Много ме натъжи фактът как се държат хора, на които съм направил добро и не съм поискал нищо в замяна, на които съм помогнал да решат проблемите си. Проблеми, които те никога не биха разрешили сами, и тези проблеми не бяха свързани само със здравето. Когато възникнеше нужда, вадех пари от джоба си, понякога много пари за онези времена, и без никакви условия и изисквания им помагах. Но се оказа, че те мислеха само за собствените си интереси и никога не се замислиха, дори не се замислиха защо им правя това и вероятно го смятаха за блаженство от моя страна. А аз приемах, че хората трябва да си помагат един на друг, да споделят всичко, което имат, един с друг. Нима си мислеха, че няма да намеря нещо, за което да похарча собствените си пари? Дори не знаеха, че като им помагах финансово, отказвах нещо на себе си - реализацията на мечтите си, вярвайки, че да помагам на тези хора е по-важно и че осъществяването на моите мечти и проекти може да почака. Но "по някаква причина" останалите не мислеха по този начин.

Нито един от моите възпитаници не издържа теста по немски език. Не съжалявам за парите, които загубих в процеса, съжалявам и съм обиден, че сред "състезателите" нямаше нито един, който да издържи теста. И въпреки това се радвам, че всичко това се прояви толкова бързо и алчността на тези хора вече няма да вреди на каузата, на която служех още тогава - каузата на справедливостта, каузата на борбата срещу социалните паразити, чиято същност едва започвах да разбирам. Разбира се, жалко е, че тези хора се провалиха на теста за "въшки", но би било наистина лошо, ако бяха успели да скрият истинското си лице и по-късно то да се покаже в най-неподходящия момент. В края на краищата моите врагове - социалните паразити - разполагат с почти неограничени финансови възможности и затова, ако човек има такава "червейница", те винаги ще намерят начин да я открият и да я приведат в нужното състояние. По този начин потенциалният предател седи в човека в спящ режим и когато се събуди, това може да доведе до сериозни последици. Този "тройски кон" е много опасен, но докато човек не е показал с действията си, че е станал роб на слабостта си, не можете да го обвинявате предварително за това, което все още не е направил. Човек има право на шанс да постъпи правилно, въпреки че в съзнанието си вече е извършил предателство. Човек може да преодолее слабостта си в последния момент и да постъпи според съвестта си. Човек не бива да бъде лишаван от това право, човек трябва да бъде оценяван не само по мислите си, но и по делата си. Само при този подход е възможно да не се допусне грешка.

Тактиките, които използвах по време на пътуването до Германия, се оказаха много ефективни. Разбира се, можех да провеждам "разбор" след всяко пробуждане, но това само щеше да ги накара да действат по-предпазливо и потайно, а ако вече имах в себе си вируса на алчността, предателството или малодушието, това щеше да доведе до факта, че всичко това просто щеше да се крие в тях и да чака своя "звезден" час. Такава "мина" е много трудно да се открие и да се докаже, че е истинска! Но аз се отвращавам дори от мисълта, дори и с най-добри намерения, да следя хората около себе си. Исках да бъда сигурен, че ако все пак имам сътрудници, мога спокойно да им "обърна гръб", без да очаквам "удар в гърба". А използваната тактика ми позволяваше да го направя много бързо и с минимални загуби. По-добре е да си сам срещу враговете, тогава знаеш ясно, че можеш да разчиташ само на себе си, без да очакваш удар в гърба. По-добре е да предприемеш "кръгова отбрана" и да не се стига до неочаквани изненади от страна на този, на когото си се доверил. А и човек трябва да печели доверие с реалните си дела, а не с гръмки изказвания за тях, както най-често се случва. Фактът, че моят менте в Харков не намери за необходимо да се свърже с мен и да ми каже, че съм бил търсен от германците, е потвърждение на правилността на моите

заклучения. Факт е, че след като се върнах в Москва, се изнесох от апартамента, в който живеях преди пътуването си до Германия, и се преместих в жилището на братовчед ми в Бутово. Германците ме търсеха, защото резултатите от експериментите ми с шампоани и кремове бяха положителни и искаха да влязат в активно сътрудничество с мен. Германците се опитаха да ме намерят по старите телефони, но безуспешно. Затова се обадиha в моето отделение в Харков. А той, след като разбра, че не може да "измъкне нищо" от мен, дори не ми съобщи новината, че ме търсят. Въпреки че знаеше къде и как мога да бъда намерен, той познаваше и хора, с които поддържах постоянна връзка и които щяха да ми дадат информацията. "Някак" не го направи, което доста красноречиво характеризира консуматорската му природа. Каква е била тя, разбрах години по-късно. Така че изводите ми за неговата човешка пригодност да работи и да се бори срещу социалните паразити се оказаха правилни.

За съжаление, последните хиляда години на нарастваща активност на социалните паразити дадоха своите плодове. За много хора парите се превърнаха в идол, особено много такива хора станаха след генетичното прочистване на XX век, през което почти напълно беше унищожен цветът на руската нация, като се започне от аристокрацията и се стигне до селячеството. На оцелелите беше наложен мъртъв мироглед, който беше фалшив по своята същност. Прикривайки се с красиви думи, комунистите всъщност създадоха пълно безправие, като пуснаха "нагоре" само онези хора, които в името на собственото си благополучие бяха готови да вървят по трупове на другите и т.н. В резултат на това на тези принципи беше възпитан нов "елит" и много от тези, които не попаднаха, но наистина искаха да попаднат в този "елит", започнаха да се ориентират към него. Станало нерентабилно да бъдеш честен, достоен и благороден. И след унищожаването на цвета на нацията част от носителите на руската генетика без това ядро на нацията започнаха да се "премагнетизират", приспособявайки се към новите условия, придобивайки, като хамелеони, цвета на новото "дворянство" - социалните паразити. За щастие, не всички правят това!tr://....

Така че за съжаление никой от тези, които смятах за евентуални бъдещи сътрудници, не премина теста за "въшка", както го наричам аз. Е, по-добре е изобщо да нямаш съдружници, отколкото да имаш такива съдружници, които всеки момент могат да ти забият нож в гърба, стига някой да предложи стойности пари. По-добре е да се бориш с враговете сам, знаейки, че можеш да разчиташ само на себе си, отколкото да разчиташ на други, а те при първата опасност да напуснат бойното поле или, още по-лошо, да те предадат или продадат! По-добре е да нямате такива "спътници"!

23. Войната започва

В Москва известно време се занимавах с това да си оправям делата. Както споменах, изплатих дълговете си и се преместих в нов апартамент. Новата ми временна база беше апартаментът на леля ми в Бутово. Братовчедка ми Лена отговаряше за нейния апартамент и ми предложи да заема хола на жилището им. Леля ми Тамара също нямаше нищо против. По това време сестра ми беше студентка в пети курс и като много млади хора се интересуваха от всичко, което правех. Преместих скромните си вещи в тази квартира и след известно време отново пътувах до Харков с колата си. Имах няколко неща за вършене в този град и исках поне малко да подреда апартамента си. След като през септември 1988 г. получих едностайно жилище, не живях в него нито ден. И за това имаше няколко причини, една от които беше, че първото нещо, което трябваше да направя в новия апартамент, беше да направя ремонт, тъй като трябваше да преобоядисам линолеума, да преобоядисам стените и тавана и т.н., и т.н. Така че реших все пак да го подреда. За тази цел купих необходимите строителни материали и оставаше само да го направя. И така, след като уредих делата си с преместването в новата "база" в Москва, пътувах до Харков с моя мерцедес и след няколко дни в този град отлетях за родината си точно преди Нова година. Родителите ми много се

зарадваха на моето пристигане, раздадох им подаръците, които им бях донесъл от Германия. На всичкото отгоре на сестра ми наскоро се беше родил син, а аз още не го бях виждал. Не знаех кога ще мога да посетя родителите си следващия път и бях прав, защото се прибрах у дома едва шестнадесет години по-късно. Със сигурност не съм си мислил или представял, че ще ми се наложи да живея дълги години в САЩ. Но родителите ми бяха щастливи да ме видят у дома и да чуят за впечатленията ми от Германия. След като прекарах няколко дни в дома на родителите ми, се върнах в Харков и започнах да ремонтирам апартамента си.

По моя молба приятелите ми продадоха на добра цена един от видеомагнитофоните, които бях донесъл със себе си, и аз имах малко пари за текущи разходи. Трябваше да започна с изгребването на строителните отпадъци, които "по някаква причина" се намираха под балатума, и да направя отново замазката, да изравня ъглите и т.н. След това трябваше да подготвя стените за поставяне на тапети, а за да създам подобие на високи тавани, поставих по периметъра на стаята корнизите, които бях поръчал по-рано. Всичко това украси жилището ми, а след като тапетите бяха залепени, апартаментът започна да изглежда дори много добре. Във всички тези работи ми помогна един познат, на когото съм много благодарен за помощта. И така, апартаментът придоби повече или по-малко приличен вид, но беше ... празен! Все още беше необходимо да се намерят и купят мебели и за предпочитане... прилично. Благодарение на моите познати първо успях да купя много хубав килим с приятна шарка за цялата стая, а малко по-късно и югославска стена, много удобни фотьойли с масичка за кафе и разтегателен диван, които образуваха един комплект. В съветско време всичко това можеше да се "получи" само по познанство или по-лесно по блат, или с чакане на опашка в продължение на няколко години, или с неколкостранно надплащане, за да се получи бързо. На мен не ми се наложи да надплащам, тъй като ми помогнаха познати. Както и да е, мебелите бяха сглобени и монтирани, апартаментът изглеждаше заживял и беше време отново да замина за Москва. Работата е там, че директорът Алберт Игнатенко ми даде поканата си да изнеса курс лекции в неговото училище, който трябваше да започне в средата на февруари. Реших да приема това предложение и така трябваше да се върна в Москва. Така че дори не трябваше да живея в апартамента си, след като го приведох в ред за няколко дни.

Няколко дни преди заминаването си разказах на един гост за участието си в чернобилските дела, за молбата си за помощ, с която се обърнах към една от висшите йерархии на Вселената, с които имах контакт по онова време, и те по моя молба изпратиха спасителен космически кораб, чиито действия предотвратиха планетарната катастрофа, която трябваше да се случи в началото на октомври 1987 г. Както вече писах за това, действията на космическото извънземно бяха наблюдавани от участниците в събитията около саркофага на четвърти реактор. Появата на космическия кораб над саркофага беше пълна изненада за всички и беше държана от специалните служби в пълна тайна от масите, а и не само! Така че моят разказ с най-малките подробности и с точното посочване на времето, от една страна, и обяснението на причината за появата на този космически кораб, от друга, предизвикаха много голямо внимание към мен от страна на съветските специални служби. И именно от този момент започна една принципно нова глава в живота ми - сблъсъкът ми със специалните служби първо на СССР, а след това и на други държави. И естествено, не го осъзнах веднага. Може да се каже, че самият живот ме постави пред свършен факт, без да ме пита дали ми харесва, или не, дали го искам, или не. Няколко дни след този съдбоносен разговор, сякаш между другото, на улицата, след като застраховах мерцедеса си в Държавното застраховане, ми предложиха отново да нося пагони. Само че според заплатата, която ми предложиха, предложителите явно бяха "объркали" размера на звездите ми и начина, по който те (звездите) бяха разположени на еполетите ми, когато напуснах армията през 1986 г. Предлагаха ми заплатата от 600 рубли, пълна свобода на действие, пълно съдействие на властите във всичките ми начинания и зелена светлина във всичките ми действия! И дори в униформа нямаше да ми се налага да ходя, а можех да ходя където си искам и колкото си искам, само "понякога" трябваше да правя това, което се искаше от мен!

Това беше много "хубаво" предложение, но не получих "правилния" ентузиазъм и ентузиазъм! Отказах, като казах, че предпочитам свободата в действията си и не съм готов да изпълнявам заповеди, които противоречат на идеите и убежденията ми, но съм готов да направя всичко, което е по силите ми, в случаите, когато молбите за помощ ще съответстват на представите ми за това кое е добро и кое е лошо. Разбира се, осъзнавах, че отказът от сътрудничество със специалните служби, по-точно с ГРУ, ще бъде фрапиращ за мен самия, но това не промени решението ми. Вече се бях освободил от наивността и съветската пропаганда и не вярвах, че революцията от 1917 г. и всичко, което се случи с родината ми след това, е било и е в полза на моя народ. Още тогава, не изцяло и не във всички "цветове", имах представа за това кой, за какво и защо е направил това с Русия. Разбира се, можех да кажа, че ще помисля за това, но това не беше в характера ми. Очаквах, че отказът ми ще бъде последван от репресивни действия от страна на "търговците", но тогава не знаех и не предполагах какви ще бъдат те и колко бързо ще последват.

След като в общи линии приключих с ремонта на апартамента си и го обзаведах по свой вкус от това, което можех, бях готов да се върна в Москва. Проведах няколко разговора с директора Игнатенко Стела за началото на неговото училище в Москва и след като получих точния час на започване на занятията, реших да отида в Москва с колата си. Последната нощ преди заминаването ми спях за първи и последен път в собствената си квартира, също и първата! Поставих колата на охраняем платен паркинг за през нощта. Както се оказа, това не помогна да се избегнат неприятностите, освен че никой нищо не чуци и не открадна. Както разбрах малко по-късно, платеният паркинг дори добави нещо към колата ми, по-точно към гумата на лявото предно колело. В деня на заминаването исках да тръгна рано, за да стигна до Москва по светло. Но след като закарах колата до дома си, след като се качих в апартамента си на деветия етаж, реших да поспя малко, тъй като бях малко уморен от ремонта. Това "малко" се оказа много дълго, защото вместо сутринта заминах вечерта. Няма да описвам отново първото си запознанство с "благодарността" на съветските специални служби за това, че тогава, в началото на октомври 1987 г., помолих за помощ йерархията на Вселената. Радиоуправляем малък взривен заряд се взриви в колелото по сигнал на малък радиофар, монтиран на опасен участък от магистралата Харков-Москва. Това се случи само благодарение на факта, че тръгнах по-късно и спрях по пътя, защото камионите пред мен зацапваха с кал предното стъкло на моя мерцедес, а аз реших да спя в колата на паркинга и да карам през нощта, когато по пътя почти нямаше коли. Ако не беше това, кой знае как щяха да се развият нещата, но както и да е, след експлозията на колелото на участък от пътя с много стръмни склонове пострада само моята кола и то най-вече защото се удари с дясната страна на предната врата в предпазната ограда.

Колата ми спря по най-невероятния начин, вместо да се "преобърне" много пъти, преди да достигне дъното на оврага. Никой не искаше да повярва, че това се е случило, въпреки че имаше ясни доказателства за това. Автомобилът спря само защото стоманеното въже на оградата се закачи за куката на багажника и така спря колата. В същото време тласъкът бил толкова силен, че долната част на багажника на колата се огънала. По щастливо стечение на обстоятелствата сред малкото коли на пътя по това време имаше камион с лебедка, с чиято помощ моят мерцедес беше изтеглен на пътя. Благодарих на всички, които ми помогнаха, заех се със замяната на лявото предно колело с резервно и продължих по пътя си. Рано сутринта стигнах до Бутово и след като разтоварих колата, отидох да си почина. Когато разказах за случилото се и мнението си за него, Владимир Дмитриевич Сергеев започна да ме убеждава, че причината за инцидента е моята неопитност като шофьор. Но аз не бях убеден от обяснението му, не защото се смятах за "твърд" шофьор, а защото неопитността ми нямаше нищо общо с огромната дупка в протектора на колелото. Това не беше пробито колело или спукана гума, а колело с огромна дупка, която изглеждаше точно като това, което се случва при експлозия. Но потвърждението не е дори това, което би могло да се отдаде на някакъв скрит дефект в гумата, което само по себе си би било много странно, а фактът, че този опит да освободя земята от моето присъствие не беше последният! Наистина казах на

Сергеев, че едва ли нашите специални служби ще успеят да ме отстранят или да ме накарат да направя нещо против волята ми, но те или не повярваха на съобщението му, или решиха да го проверят.

Както и да е, вторият опит да се отърве от мен не отне много време. Скоро след пристигането ми в Москва започнаха занятията в школата "Феномен". Алберт Игнатенко ми предложи да изнася серия от моите лекции в неговото училище. Обикновено имах по няколко учебни часа почти всеки ден. Освен мен и Игнатенко лекции изнасяха още няколко души. По време на лекциите си давах на слушателите своето разбиране за природата като цяло и за човешката природа в частност, работех с хората, като качествено преобразувах мозъците им, създавайки еволюционен скок в развитието им. Мястото, където се провеждаха лекциите, не беше далеч от градинския ринг и затова пътят ми до дома беше винаги един и същ. От градинския ринг завивах към Варшавското шосе, минавах покрай Даниловския пазар и след това по магистралата към Бутово. Пътувах до занятията заедно с брат ми и братовчед ми, които бяха участници в семинара. Един ден през февруари, след като занятията приключиха, пътувах към дома заедно с брат ми и братовчед ми. След като отбих от Градинския пръстен и потеглих по Варшавската магистрала, видях по пътя колона от военни камиони. Доколкото си спомням, покрай магистралата имаше много дълга тухлена сграда с много магазини на приземния етаж, а след това имаше паркинг пред Даниловския пазар. Така че военната колона стоеше покрай тази дълга сграда чак до кръстовището. Е, това беше военна колона, какво толкова специално имаше в нея? Щеше да е точно така, ако от средата на колоната не беше излязъл един камион, който стоеше отстрани на пътя и се втурна към мен. Защитната ми система сработи и успях навреме да избегна сериозен сблъсък. Военният УРАЛ само отби дръжката на дясната задна врата. Намирах се във втората лента и успях да навляза в третата лента без никакви проблеми.

Спрях и изслушах обясненията на виновниците за инцидента. Оказа се, че конвойт принадлежал на някакво подразделение на КГБ (доста любопитно, нали?), шофьорът бил сержант, който след няколко месеца вече бил напуснал армията, и т.н., и т.н. Но най-любопитното е, че тази кола се движеше от средата на колоната, аз самият служих в армията и вървах в колона от коли, бях старши в колата и знам, че кола от средата на колоната не може да се движи по принцип, това е грубо нарушение на заповедта и устава. Нито сержантът по демобилизация, нито прапорщикът, който отговаряше за автомобила, не можеха да знаят това! Най-вероятно се е случило следното. Тази колона е очаквала появата ми. Очевидно са били информирани, че вече съм тръгнал и се движа по маршрута, но аз съм прескочил разделящия ни участък по-бързо, отколкото са очаквали, и очевидно не са имали време да дадат на цялата колона команда за движение. И само тези, на които беше възложено да организират произшествието, бяха принудени да се втурнат от конвоя, но и това не спаси положението. Успях да блокирам действията на шофьора на УРАЛ-а, в противен случай човек можеше да си представи какво щеше да се случи, ако този УРАЛ с пълна скорост се беше блъснал в страната на моята кола. Вторият провал също не ги успокои. През април имаше трети опит, още по-сложен. След този случай за известно време настъпи затишие на "фронта", изглежда, че другата "страна" се замисли какво толкова би било добре да ми направи. Междувременно животът ми продължи <http://.....>

По предложение на вече познатия ми Владимир Дмитриевич Сергеев се запознах с Виктория Михайловна Зуб, която по това време работеше като режисьор в един руски телевизионен канал. От дума на дума се получи разговор и тя много хареса това, което чу от мен. В резултат на няколкото ни разговора й хрумна идеята за поредица от предавания, наречена "Портрет на фона на Вселената". Бяха създадени и излъчени четири програми от по тридесет минути всяка. Първата програма беше заснета на територията на телевизионния център в Останкино, а предаването представляваше интервю с мен. Докато говорехме за общи идеи и понятия, "говорещата глава" беше повече или по-малко приемлива, но когато ставаше дума за конкретни понятия и явления, предложих на Виктория Михайловна да разредим нашите "говорещи глави" с различни истории по темата на разговора. Като се

започне от втората програма, в предаванията имаше все повече обяснителен материал, когато по време на моето обяснение на екрана зрителите можеха да видят за какво говоря. Например, когато обяснявах клетъчното делене и явлението пълно изчезване на старата клетка и поява на нова едва след определен интервал от време, Виктория Михайловна успя да намери фрагмент от запис на процеса на клетъчно делене, наблюдаван през тунелен микроскоп. Когато по-късно гледах програмата в ефир, тя беше много впечатляваща! В други предавания например се използваше специално заснет сюжет, мой експеримент, когато човек, когото бях въвел в състояние на променено съзнание, беше заснет с мозъчна енцефалограма, а камерата показваше, че човекът в това състояние мисли, отговаря на въпроси и т.н., докато според записващото устройство човекът би трябвало да е в състояние на клинична смърт или кома! За мен процесът на работа по програмите беше много интересен, тъй като Виктория Михайловна, както се казва, не ми стъпи на "врата". Обсъждахме заедно историите, цареше добра творческа атмосфера. В резултат на нейния подход всяка следваща програма беше по-интересна.

Успоредно с работата по тези програми приех още няколко покани от Алберт Игнатенко да изнеса лекции в неговия Център за феномени. След като изнесох лекции в Москва, изнесох лекции и в родния му град Николаев. В училището в Николаев ми бяха отпуснати повече часове, освен мен и Игнатенко лекции изнасяха още няколко души. За последен път изнесох лекции с Алберт Игнатенко в Донецк, където той също ме покани. В тази миньорска столица имаше курс от лекции за медици и около половината от лекциите изнесох аз, а другата половина - самият Игнатенко. По принцип този десетдневен курс на обучение на Центъра за феномени се основаваше само на неговите и моите лекции. И веднъж, когато курсът беше почти приключил, организаторите на тези семинари от Донецк дойдоха при мен и казаха, че с цялото си уважение към Алберт Игнатенко много биха искали аз да проведа своя собствена школа в Донецк. Тогава за пръв път си помислих: защо не? В края на краищата, за да се проведе моята школа, са необходими само аз, място, където да се проведе, и, разбира се, желаещите да го направят. Аз и желаещите вече съществувахме, а намирането на място нямаше да е трудно. Единственият недостатък беше, че не можех да давам на студентите си дипломи, че са посещавали моите лекции. Казах, че ще помисля върху предложението им и ако за тях не е важно да получат "диплома", то моето училище може да бъде там. Сред инициативната група донски граждани имаше и една журналистка на име Валентина, която поиска телефонния ми номер и изяви желание да напише статия за моите дела, свързани с Чернобил. Скоро след това тя дойде в Москва и дори се срещнахме няколко пъти. От всичко това не излезе никаква статия, но тази жена се опита да заинтересува от мен някакъв американски бизнесмен, с когото дори се срещнах веднъж, но от тази среща не излезе нищо.

Но това, за което наистина съм благодарен на тази жена, е, че ме запозна с бъдещата ми съпруга Светлана. И това се случи доста забавно, както научих по-късно. Светлана по това време работеше като телевизионен журналист за полския клон на европейската телевизионна компания "Антина" и се занимаваше с това, което, освен всичко друго, беше да търси в СССР хора с необичайна дарба. Благодарение на Светлана в края на осемдесетте и началото на деветдесетте години в страната гръмнаха много имена. Така Валентина, журналистка от Донецк, след като се запозна с Светлана, веднъж я попитала дали се интересува от Левашов, който възстановява мозъците на хората. Колкото и да е странно, след като даде телефонния ми номер на Светлана, тя изведнъж изчезна и повече не я чух, нито пък тя ми се обади. Явно ролята ѝ беше да ни свърже един с друг, и това е всичко! Да действа като някаква връзка между съдбите ни. И за това съм ѝ много благодарен.

Приблизително по същото време, през април 1991 г., "военните действия" срещу мен бяха възобновени. Една късна вечер алармата в колата ми се включи, аз погледнах през прозореца и не открих нищо, като си помислих, че някой просто е докоснал колата с ръка. На следващата сутрин пътувах за поредната среща, като често братовчед ми пътуваше с мен на тези срещи. Такъв беше случаят и тази сутрин. Вечерта на предишния ден бях напълнил

пълния резервоар на моя мерцедес и всички резервни бидони, от които имах четири в багажника. Който си спомня онези времена, добре знае как стоят нещата с бензина и как се налага да се редиш на опашка, за да напълниш резервоара на колата си. И така, отидох на срещата, беше април, по пътищата имаше кал... накратко, беше един обикновен априлски ден. И ето, че пътувам и виждам, че стрелката за нивото на бензина много бързо се снижава! Толкова бързо, че буквално пълзи надолу. Първоначално помислих, че сензорът за нивото на бензина е повреден, спрях колата, проверих всички контакти и т.н. и отново потеглих. Но нищо не се промени, бензинът продължаваше да намалява невероятно бързо в резервоара на колата ми. Отново спрях, но този път не изключих двигателя и излязох от колата. Дотогава няхах представа къде се намира бензиновата помпа в Мерцедеса. Но имах ясна представа, че проблемът се крие под десния преден калник на автомобила. Наведох се и. Видях една много любопитна гледка. От бензиновата помпа (както разбрах малко по-късно) в дъното на колата се стичаше бензинов фонтан, който, удрайки се под налягането в самото това дъно, летеше на капки в различни посоки. Наблизо се намираха клемите на електродвигателя, който задвижваше тази бензинова помпа. И така, бензинови пръски, електрически искри. това е забавна ситуация с много предвидим край.

Осъзнавайки опасността на ситуацията, извадих братовчед си от колата, намерих най-близкия телефон, обадох се и отмених срещата, а след това се обадох на механика си и му казах за проблема си. Явно не съм му обяснил проблема достатъчно точно, защото когато стигнах до него (а трябваше да стигна до сервиса му за доста дълго време и да пропътувам около тридесет и пет километра след откриването на проблема и цели седемдесет километра, ако се брои от дома) и той видя всичко със собствените си очи, първият му въпрос беше - как си стигнал дотук жив и не си се взривил? И точно това ми каза. Корпусът на бензиновата помпа е специално изработен от такава сплав, която се разпада на малки парчета в случай на удар или друга повреда. Всичко това се прави, за да се предотврати изтичането на бензин под налягане от пукнатини в корпуса на бензиновата помпа, защото в такъв случай експлозията е неизбежна. В моя случай имаше много любопитна ситуация. Някой беше пробил малка дупка в корпуса на бензиновата помпа на моя Mercedes, и то по такъв начин, че бензинът, изпуснат от тази дупка под налягане, попадна в дъното на автомобила и се разпръсна във всички посоки. Пробиването на такъв отвор в такава сплав е възможно само със специална високоскоростна бормашина, в противен случай тази сплав ще се пръсне на парчета. Такива свредла и бормашини не можеха да се купят в магазина нито тогава, нито дори сега! Така че е много ясно кой и защо ми е пробил тази "дупка". Механикът още тогава ме погледна и ми каза, че не разбира как изобщо съм стигнал до него и не съм се взривил. Според него е трябвало да експлодирам всяка секунда и фактът, че това не се е случило, сам по себе си е чудо. Бях очаквал нещо подобно, но фактът, че не съм експлодирал, не беше нещо необичайно за мен. Това беше ефектът от защитата ми, за която бях споменала и която тайните служби бяха тествали. Това беше доста добра идея. Ако това "мероприятие" беше успяло, щях да изгоря жив в мерцедеса си и никой никога нямаше да разбере за малката дупка, пробита в бензиновата помпа на моя мерцедес.

Майсторът, поради липса на нова бензинова помпа, постави "скоба" на мястото на пробитата дупка, а аз продължих работата си. Надявах се, че защитата ми работи, но не можех да бъда сигурен на сто процента, тъй като няхах възможност да проверя ефективността на защитата си в действие. Така че трябваше да я изпробвам в реални условия, когато и най-малката грешка беше смъртоносна, и то не само в преносен смисъл. Бойните действия, започнати срещу мен от специалните служби, бяха за мен първите изпитания на чисто земно ниво на моите методи и те не ме подведаха! Мисля, че за специалните служби беше неприятна изненада да открият, че думите ми за създадената от мен система за защита не са нито блъф, нито блънуване на луд. След това те се "снишиха" за известно време, но не за дълго. Междувременно те промениха тактиката си. Но за това малко по-късно, а след това бих искал да продължа разказа си за по-приятните събития в живота ми през април - началото на май 1991 г.

24. Нови обрати в съдбата ми

В края на април и началото на май 1991 г. се случиха още няколко много важни събития, които по-късно станаха важни за мен лично и за това, което правех и правя. Но за да не създавам хаос, ще продължа разказа си по реда на събитията. Както вече писах по-рано, след пристигането ми от Германия по Втори руски телевизионен канал бяха показани четири половинчасови документални филма за мен и моите идеи под заглавие "Портрет на фона на Вселената". Режисьор на тези филми беше Виктория Михайловна Зуб, с която имах удоволствието да работя по време на създаването на тези четири филма. Заедно се опитахме да намерим най-добрия начин да направим тези филми интересни за публиката. Надявам се, че и Виктория Михайловна е изпитвала удоволствие от работата си с мен. След тези филми чрез нея с мен се свързва Валентин Расказов, който по това време работеше като един от редакторите в Архангелската телевизия. По принцип не уточнявах каква длъжност е заемал, никога не съм се интересувал от длъжността на човека, а само от това за какво говори и какво го интересува. Валентин Расказов ми се обади и се срещнахме. Средахме се няколко пъти, той идваше да ме види в Бутово, където живеех в апартамента на леля ми по това време, и аз идвах да го видя в хотела му. Накратко, обичайната рутина от срещи, които може би щяха да доведат до резултати. С Валентин Расказов разговаряхме по много проблеми, а аз представих моето виждане за случващото се. В резултат на тези разговори му хрумна идеята да организира серия от мои лекции в Архангелск. Договорихме се, че ще дойда в Архангелск, и това беше всичко. Той ме запозна със сина си Дмитрий, който бързо се заинтересува от това, което правя и което казвам. След това те се върнаха в родния си град, а ние поддържахме връзка по телефона.

Както вече писах, изнасях лекциите си на курсовете на Алберт Игнатенко. Изнасях тези лекции в Москва, Николаев и Донецк. Няколко души от Николаев ми предложиха да направя публичните си изяви и в техния град. Не дадох нито положителен, нито отрицателен отговор, но обещах да помисля за това. След това това получи неочаквано продължение, което дори не бях предвидил. Но за това малко по-късно, а засега ще се върна към края на април - началото на май 1991 г...

Един ден ми се обади жена, която се представи за журналистка от полския клон на европейската телевизионна компания "Антена". Обади се и каза, че се казва Светлана и че телефонният ми номер ѝ е даден от журналистка от Донецк на име Валентина, която ѝ казала, че пренареждам мозъците на хората. И каза, че ако това наистина е вярно, много би искала да се срещне с мен, тъй като се интересува от такива явления и търси хора с екстрасензорни способности в СССР, а ако хората наистина ги имат, за тези хора се прави документален филм, който после се показва в цяла Европа. Уговорихме си среща и тя помоли за разрешение да дойде на срещата с приятеля си. Имаше много странен акцент, въпреки че говореше отлично руски, не можех да си представя коя е - тя имаше не само мелодичен глас и красива външност, но и изразителна външност. Но както се оказа скоро - тя имаше не само мелодичен глас и красива външност, но и изключителен интелект, а на всичкото отгоре и необикновени паранормални способности. Поканих гостите да влязат и предложих чай, за да създам по-доверлива атмосфера. Чаят ни позволи да се отпуснем донякъде и да намерим правилния "тон" за разговор. След кратък разговор за времето и удоволствията от пътуването в Москва и близките ѝ околности стигнахме до същността на това, за което беше дошъл моят гост. Тя разказа по-подробно за това, което прави и как го прави, посочи някои имена, които е открила и, както биха казали днес, промотира. Имената бяха доста известни. Ако откриеше

интересна личност, тя първо го (или я) канеше да бъде показан по Централната телевизия на СССР, преди материалът да бъде изпратен в Европа. Светлана ми каза, че е била изненадана от думите на един журналист от Донецк, че съм възстановявал мозъка си. И ме помоли да обясня какво означава това и дали правилно е разбрала какво ѝ е казала тази жена. И аз... започнах да ѝ разказвам за моята дейност. Разговорът протече по посока на това, на което съм посветила живота си и заради което вървах срещу общото течение, въпреки усмивките и подигравките на околните. Макар че се усмихваха и подиграваха само онези, които нямаха представа какво осмиват. Обикновено усмивките и подигравките изчезваха много бързо, когато започвах да демонстрирам това, за което говорех.

Започнах да ѝ разказвам всичко това и се изненадах, че не видях никаква насмешка от нейна страна, дори мислено. Обикновено започвам разговора с нов човек с нещо гранично и виждам как ще реагира човекът на това, което казвам. Ако видя, че човекът възприема информацията нормално, мозъкът му не започва да "кипи" и няма мисъл, че някой (аз) "не е разбрал всичко вкъщи", започвам постепенно да давам все по-интересна (от моя гледна точка) информация и да разказвам за това как и по какъв начин съм стигнал до едно или друго заключение или разбиране. И дори ако човекът възприема информацията ми адекватно, обикновено след час и половина повечето от тях така или иначе започват да "прегриват". В случая с тази жена се наблюдаваше обратното - колкото повече ѝ разказвах, толкова повече тя оживяваше и толкова повече вътрешен интерес виждах в очите ѝ. Винаги е приятно да срещнеш човек, който разбира за какво говориш. И така, бях толкова погълнат от разказите си, че когато осъзнах, че е много късно и последният влак за Москва вече е тръгнал. Светлана ме попита дали е възможно да извика такси в Бутово, а аз казах, че може и да е възможно, но е малко вероятно да дойде такси. Че обикновено можеш да намериш такси близо до гарата, но не винаги, и ... предложи да ме закара до хотела с моята кола. Отхвърлих всички възражения, че ѝ е неудобно да отнема толкова много от времето ми. И обясних всичко просто с факта, че късно вечер е по-добре красивите жени да не изпитват съдбата си, и като взех ключовете от колата, отидох да изпратя гостите си. Мерцедесът ми се намираще пред входа, точно под прозорците на апартамента на леля ми. Настаних гостите си в колата и потеглихме. Светлана тогава живееше в хотел "Киев", близо до гарата в Киев. По онова време по пътищата на Москва нямаше толкова много коли, а късно вечер, или по-скоро през нощта, пътищата бяха почти празни и човек можеше да кара с висока скорост, като се страхуваше единствено от пътните полицаи с техните глоби за превишена скорост, дори когато пътят беше напълно празен. Точно този фактор ме възпираше, но обикновено рядко карах със скорост, по-малка от сто, сто и двадесет километра в час през нощта. Така че сравнително бързо прибрах гостите си в хотела и след като им казах довиждане и лека нощ, тръгнах обратно.

Светлана ми дойде на гости още няколко пъти с приятелката си Олга, а след това започна да идва при мен сама. Приятелката ѝ Олга не се интересуваше от разговорите ни, а отегченият ѝ поглед, който дори не се опитваше да скрие, говореше повече от красноречиво. Интересуваше се от нещо съвсем друго и като виждаше, че няма какво да "спечели" от интересите си, очевидно ѝ беше скучно. Разговорите със Светлана бяха интересни не само защото в нейно лице имах благодарен слушател, който разбираше за какво говоря, и не ми се налагаше да се контролирам и да дозирам информацията, за да не си помисли, че съм "полудял". Именно разбирането на това, за което говорех, отличаваше тази жена от многото други, с които ми се налагаше да разговарям. В края на краищата винаги мога да видя кога един човек разбира за какво говоря и как го разбира, колко напълно. Много често човекът избираше нещо повече или по-малко разбираемо за него от моя разказ и имаше илюзията за пълно разбиране на казаното от мен. Понякога човек разбираше повече на подсъзнателно или генетично ниво, отколкото на съзнателно, въпреки че такова разбиране беше необходимо и важно. Понякога човек наистина искаше да разбере и това желание беше много силно, но самото то не помагаше за разбирането. Светлана разбираше почти всичко точно така, както трябва да бъде разбрано, и ако нещо ѝ беше непознато, бързо "вникваше" в същността на

казаното от мен. И доста бързо стана ясна причината за това разбиране. Тъй като развихме взаимно доверие, тя започна да споделя с мен факти от собствения си живот, за които не беше разказвала почти на никого, включително и на близките си. Но няма да изпреварвам...

Когато се запознах с нея, тя беше пристрастена към цигарите. След няколко разговора с нея реших да ѝ обърна внимание и започнах обичайната си агитация срещу тютюнопушенето. Тя не възрази на аргументите ми, но не смяташе вредата от пушенето за толкова сериозна. Затова реших да докажа, че е права. Най-добрият начин да докажеш една теза е да оставиш опонента да се убеди сам. Затова ѝ предложих да ѝ помогна да се отърве от навика и да реорганизира мозъка си, за да може сама да се убеди, че съм прав. По принцип тя не беше против, но ми каза, че е малко вероятно се получи, защото никой никога не е опитвал с нея и никой не е опитвал нищо, а и тя не е хипнотизирана или повлияна по друг начин. Казах ѝ, че макар да съм хипнотизиран, това, което правя и предлагам да направя с нея, няма нищо общо с хипнозата, а е качествена трансформация на мозъка, която дава принципно нови възможности. Както и да е, тя се съгласи и аз започнах трансформацията. Оказа се, че тя има прекрасна чувствителност и много динамична генетика за това, което правех. Само след няколко минути от моята работа Светлана вече можеше да вижда мозъка си и други вътрешни органи. Когато това се случи, аз ѝ предложих един експеримент. Предложих ѝ да изпуши една цигара и да наблюдава сама какво се случва с нея и мозъка ѝ. Резултатът от този експеримент беше шок за нея. Светлана видя как под въздействието на пушенето невроните на мозъка ѝ започнаха да се свиват и да умират. Резултатът от този експеримент бил "равностоеен" на взрив на атомна бомба! Лицето ѝ отразяваше истинско изумление от това, на което самата тя беше станала свидетел.

След този експеримент тя спира да пуши завинаги. Когато видяла всичко това, тя била не само разтревожена от видяното, но и загрижена как да компенсира вече нанесените щети. Успокоих я и ѝ предложих да я очисти от последиците и да възстановя разрушените неврони в мозъка ѝ. Започнах работата си, по време на която Светлана видя белите си дробове и филмите от черен катран, които покриваха бронхиолите и алвеолите на белите ѝ дробове. След тази работа тя започна да изкашля катранените съсиреци, което още повече я убеди, че това, което вижда под мое въздействие, не е мое внушение, а истина. Постепенно между нас настъпваше все по-голямо разбирателство. След няколко дни общуване Светлана веднъж ме попита защо никой не знае за всичко това, защо никога не е чувала имената ми. В края на краищата тя търси точно такива хора, а за мен не беше чувала от никого, докато един журналист от Донецк не ѝ каза лично за мен. Беше чувала за бившата ми съпруга, но нито дума за мен. А тя търсеше точно това, което аз ѝ давах - разбиране.

Тя ми каза, че е приела тази работа и защото се е надявала, че чрез нея, работейки директно с хора с необичайни способности, ще може да получи отговори на въпросите, които са я измъчвали още от дете. Въпреки че през ръцете ѝ са минали много хора, никой никога не е успял да ѝ даде разбиране за това, което правят, и обяснение за това, което ѝ се е случвало през целия ѝ живот. Опитих се да ѝ обясня това "невежество", като казах, че имам сериозни разногласия със специалните служби, или по-скоро нямам разногласия с тях, а по-скоро те неправилно разбират какво правя и защо. И затова името ми е включено в черния списък. Светлана каза, че може да ми докаже, че не съм прав и че това положение най-вероятно се дължи на факта, че не съм бил достатъчно активен. Каза ми, че за да го докаже, е готова да го направи още сега, в мое присъствие, и ми каза, че ще се обади на Меркулова, доста известна в онези години телевизионна журналистка, която имаше няколко много популярни предавания по третата московска програма, и че тази жена вече много пъти ѝ е направила услуга, като е показвала "чудаците", необходими за Евровизия, в най-гледаното време в онези години - в петък след програма "Время". Не само показва, но дори и пуска "чудаците" по молба на Светлана, вместо изявите на Борис Елцин и Гаврил Попов в разгара на предизборната кампания за избор на първия президент на РСФСР и първия кмет на Москва! Аз бях само "за", а тя, без да поставя въпроса "в дълга кутия", взе телефона и набра правилния номер. Чувах само какво казваше Светлана. След обичайната размяна на

любезности Светлана каза, че има нов "чудак", който трябва да покаже. С напредването на разговора ми стана ясно, че човекът от другата страна на линията уточнява подробности: в кой ден, за колко време и т.н. Тогава Светлана каза името и фамилията ми и... видях изненада на лицето ѝ. И се случи следното. След като чу фамилията и името ми, Меркулова замълча за минута и... като каза, че не може да го направи, сложи слушалката. След това тя никога не се обади на Светлана, макар че никога преди не ѝ беше отказвала и ѝ се обаждаше много често.

Светлана беше много изненадана от това поведение на Меркулова, но това не беше последната ѝ изненада, свързана с моето име. Тя добре познаваше Вадим Белозеров, който беше направил измама с видеозаписи на резултатите от експериментите и резултатите от работата ми. Разказах на Светлана как и защо го е направил, като ме е премахнал от всички записи и е вкарал друг човек на мое място. Светлана го помоли да получи работните материали на филма, който беше направил, за евентуална работа с тях по подготовката на предаване за европейската телевизия и той с удоволствие заяви готовността си да го направи, но след като чу от нея за желанието си да разбере истината за това на кого принадлежат кадрите, изчезна и повече не се чу за него. Както ми разказа Светлана, през трите години на работата си в Москва Вадим Белозеров винаги е откликвал на молбите ѝ с голям ентузиазъм, винаги е намирал време за нея, тя е прекарвала часове в разглеждане на кадрите от архива му. Самият той ѝ предложил да прегледа интересните от негова гледна точка материали, за да подбере това, което ѝ е необходимо. В архива му тя прегледала записите на двеста "чудаци" - както тези, които са били излъчени, така и тези, които никога не са били показвани. След обаждането ѝ с молба да ѝ предостави материали, свързани с мен, той "изчезна". Светлана му се обади още няколко пъти, но той "по някаква причина" се оказа изключително зает и вече нямаше време за нея. Явно е имал много работа за вършене! Всички тези факти много изненадаха Светлана, тя не очакваше, че такова нещо е възможно, и трябваше да признае, че съм бил прав за "черния списък". Но тези факти не я спряха в личния ѝ интерес към това, което правя, към това какво мисля за това или онова. Това само направи интереса ѝ още по-силен.

25. Тайната на Светлана

След като успях да ѝ помогна да спре да пуши по необичаен начин, Светлана ми довери тайната си, която я бе проклинала дълги години. По някаква непонятна за нея причина тя периодично започвала да чува мислите на хората, покрай които минавала. Особено непоносимо било за нея, когато ясновидството се откривало на обществени места. Когато в главата ѝ започнали да звучат едновременно гласовете на хиляди хора. Мислите на всеки човек звучали в главата ѝ като думи, изречени на глас. Този феномен е показан много добре във филма "Скенери". Във филма спасението от подобна свръхчувствителност беше специално лекарство, без което скенерът полудяваше. Но това е във филма, а в реалния живот такова лекарство не е имало. Разбира се, имаше лекарства и има лекарства, които дават на хора в подобни ситуации, но тези лекарства само "изпържават" мозъка, не повече от това, и "лекарите" смятат въпроса за решен. А самото състояние на ясновидство се определя от съвременната медицина като психична патология, с която това явление няма нищо общо. Много често хората с тези или онези задачи на свръхсетивното възприятие, след "лечението" наистина придобиват проблеми с психиката. Ето защо, знаейки всичко това и осъзнавайки, че с психиката ѝ няма нищо нередно, на Светлана ѝ беше много трудно да издържи на наплива от чужди гласове в главата си, но не можеше да го сподели с никого. Можем само да си представим какво напрежение на волята ѝ е струвало да запази разсъдък си и да не покаже на околните, че с нея се случва такова нещо!

Затова тя реши да ми разкаже за проблема си. По това време вече разбирах доста добре същността на телепатията, така че ѝ казах, че се надявам да мога да ѝ помогна с нейния проблем. Проблемът ѝ се дължеше на факта, че по природа тя имаше ясно изразени паранормални способности, но в детството и юношеството си не беше успяла да ги развие правилно. Ето защо Светлана не можела да контролира тези способности. Осъзнавайки причината за проблема, аз направих необходимите еволюционни промени, след което тя успя да контролира по свое желание приемането на телепатична информация. Нещо повече, направих тази корекция в "бойни" условия. Работата е там, че Светлана започна да проявява още едно ясновидство на маси от хора, когато бяхме заедно на Арбат сред хиляди хора, които обикновено идваха на тази улица, която по онова време беше културен център. След моята корекция хаосът от гласове напълно изчезна от главата на Светлана и никога повече не се появи. Но това не означаваше, че дарбата на телепатията е изчезнала от Светлана, напротив, възможностите ѝ за телепатично приемане на информация се увеличиха многократно, само че сега тя можеше сама да контролира тази дарба, стана не роб на дарбата си, а неин господар. Придобила способността да "включва" и "изключва" телепатичното приемане на информация по свое усмотрение, да я получава от човека, от когото иска да я получи, а не от всеки, който се окаже близо до нея, и много, много повече.

Трябваше да видя радостното лице на Светлана, за да разбера какъв тежък товар бях свалил от раменете ѝ с моите действия. Тя беше станала истинска господарка на себе си и дарбата вече не ѝ пречеше, а започна да разцъфтява с голяма скорост. Моите разкази за космоса, за други цивилизации я очароваха толкова много, че веднъж ме попита дали е възможно да види с "очите си" Големия космос, галактиките, звездите и другите цивилизации! Нейните природни данни бяха просто великолепни, а мозъчните ми трансформации, необходими за работа в Космоса, бяха положени на чудесна основа. След качествената трансформация на мозъка на Светлана, необходима за работа в Големия Космос, тя "влезе" в тази работа, сякаш винаги я е вършила. За много хора, претърпели трансформация на мозъка, е било много трудно да "свикнат" с новите си способности, трудно е било да свикнат с напълно различни условия и принципи, за много хора подобна промяна на принципа на мислене се е превърнала в "препъни камък". Беше необходимо да се отърват от навиците на триизмерния свят, да се научат да мислят по друг начин, да реагират по друг начин, да възприемат по друг начин и да действат по друг начин. Това се оказва най-трудното нещо за повечето хора. И така те започват да измислят за себе си познати неща и

предмети. Ако трябва да се бият с някого, те създават "енергийни мечове", а в най-добрия случай, след като са гледали космическа фантастика - бластери или лазерни пушки и оръдия. И започват да "стрелят" с тях, без да осъзнават простата истина, че действат не в обичайната реалност, а в реалността, до която са стигнали не с помощта на ракетоносители или дори летящи чинии, а в резултат на придвижване в пространството с помощта на волеви усилия! А това е съвсем различно ниво на развитие, несъизмеримо по-високо от придвижването в космоса с летящи чинии, да не говорим за "космическите кораби" на съвременната земна цивилизация. И ние трябва да действаме съобразно това ниво.

Разбира се, съвременните писатели на научна фантастика имат своя "принос" за това състояние на нещата, като проектират земния менталитет в своите произведения. Несъмнено във Великия космос има цивилизации, които са на по-ниско ниво на развитие от земната, има цивилизации, които са на много по-високо ниво на развитие от нашата, но въпреки това дори много по-високото ниво на техническо развитие не означава по-високо ниво на развитие. По-съвършената техника позволява само да се проникне в Големия космос по-дълбоко, отколкото е възможно за нашата съвременна цивилизация, и дори да е на разстояние милиарди светлинни години, това все пак е само малка крачка в необятността на Вселената. Жителите на Мидгард-Земя имат уникалната възможност да проникнат в дълбините на Вселената на разстояния, които са просто немислими за повечето цивилизации. Човекът от Мидгард-Земя, при правилно развитие и наличие на подходяща основа, има възможност да влияе със съзнанието си върху глобалните процеси на нивото на Малката и Голямата вселена, само с усилието на волята си. Но когато този или онзи човек по стечение на обстоятелствата или в резултат на някакви други фактори неочаквано се окаже в Голямата Вселена, той започва да се държи в нея, да действа като малко дете, с всички произтичащи от това последствия. И много често представителите на така наречените Тъмни сили на Големия Космос (космически социални паразити), виждайки несъответствието между съдържанието и формата, възползвайки се от невежеството и незнанието на такива хора, започват да манипулират тези хора по свое усмотрение. А хората..., които са попаднали в "ръцете" на такива космически хитреци, дори не подозират, че те просто си играят с тях на "котка и мишка", и играят само защото виждат, че срещу тях стоят същества, които имат качества, но нямат ни най-малка представа за това какво притежават. Разбира се, не може да се обвиняват само такива "еволюционни бебета", но и те имат своя дял вина за това, че са превърнати в контролирани марionетки. Те не искат да мислят по различен начин, дори не се замислят за явления, които са напълно нови за тях, а просто проектират обичайния си мироглед. И това е най-лошото!

Така че Светлана беше много различна от много от хората, на които трябваше да реорганизира мозъка си. Тя много бързо "навлезе" в новите правила, сякаш току-що ги беше опреснила в паметта си и те бяха толкова естествени за нея, колкото дишането например. По-късно причината за това явление стана ясна. Но всичко си дойде на мястото... Междувременно ѝ отворих света на Голямата вселена и тя се потопи в този свят, сякаш беше нейният истински свят (което се оказа не толкова далеч от истината)! Правех нови и нови трансформации за нея, измислях нови "неща" и ги изпробвах върху себе си, преди да създам същите за нея. Обикновено изпробвах всяка нова идея върху себе си, правех нови трансформации на мозъка си и... наблюдавах реакцията си към нововъвеждението. И докато "усвоявах" новите свойства и качества, ги довеждах до оптимален вариант и едва тогава правех нови трансформации за другите. В онези случаи, когато правех преустройството първо на някой друг, тогава обикновено периодът на адаптация към новите качествени мозъчни структури беше много труден за тези хора. Ето защо след няколко такива опита експериментирах само върху себе си и като взех предвид собствения си опит, доведох нововъвеждения до такава степен, че когато правех мозъчни преустройства при други хора, при тях практически не възникваха неприятни усещания, както и прекомерно претоварване от качествените трансформации.

Бих искал да отбележа и факта, че качественото преобразуване на мозъка, което

извърших, беше съпроводено с качествена промяна в същността на човека, със създаването на нови същностни тела, каквито човекът не е имал преди моята намеса, но без тяхното създаване просто е било невъзможно да се създадат нови качествени структури, или създаването на качествени мозъчни структури без съответна качествена промяна в същността на човека е било опасно. Активирането на такива структури без наличието на съответната структура на същността можеше силно да разруши човешката същност или дори напълно да я изгори от силата на потоците материя, преминаващи през тези структури. И това не беше казано за червена дума, а самата истина! Без качествено хармонизиране на мозъчните структури и човешката същност може да се случи точно това. И това е факт, основан на личен опит. По време на една работа, която вършех, мощен поток материя, преминаващ през тялото ми, изгори нервите на дясната ми ръка. Усещането не беше приятно. Не можех да спра тази работа по определени причини, трябваше да я довърша въпреки много чувствителната болка. Нервите на дясната ми ръка бяха почти овъглени от прекомерното натоварване; имах чувството, че разтопено олово се разпространява по нервите в ръката ми. След приключването на работата не само възстанових разрушеното, но и качествено промених всичко, което беше необходимо, за да хармонизирам качествено структурите на мозъка и същността си. И оттогава винаги съм се придържал към това правило - всички качествени промени на мозъка ми съм съпровождал със съответни качествени промени на същността ми. Ето защо, като се има предвид всичко гореспоменатото, беше фундаментално важно по време на такива работи да получавам най-достоверна информация за това как се случва следващата промяна по време на следващата ми работа. Ето защо великолепно зрение на Светлана и много качественото телепатично приемане на информация, които тя притежаваше, след като доведе природната си дарба до съответното ниво, станаха просто незаменими в моята работа. И аз започнах активно да се преобразявам, практикувайки все повече и повече от моите идеи, шлифоването на всяка от които даваше все повече и повече нови възможности, които реализирах отново и отново.

Безценната помощ на Светлана ми позволи да реализирам идеите си много бързо, с минимални странични ефекти, които трябваше да бъдат "усвоени", и това ми даде възможност да продължа напред много бързо. Докато вършех тази работа, аз също така качествено трансформирах Светлана, тя почти винаги беше вторият човек, който "преминаваше" през моите трансформации. За да може да ми помага в работата, тя трябваше да притежава същите качества и способности като мен. В противен случай тя нямаше да може да ми помогне по никакъв начин. За да се види нещо качествено, е необходимо да има същите качества и свойства, с които работех аз. За да разбера това, е достатъчно само да си представим ситуация, в която човек, който е глух и слеп от раждането си, би отговорил на въпросите на питания и би посочил пътя. За да стане това възможно, е необходимо първо да дадем на слепия и глух водач зрение и слух, и не на последно място - разбиране за това, което го заобикаля. А последното е най-трудната задача, защото, за да възникне разбиране, просветление със знание, е необходимо човекът, който е придобил зрение и слух, да може да схваща всичко правилно на принципно напълно нови нива на разбиране. Отново за сравнение можем да дадем пример с възприемането на околната свят от човек, който е слеп и глух от раждането си. И в този случай човекът има свое собствено възприятие и разбиране за света. Така че, след като придобие зрение и слух, такъв човек не може и не бива да запазва възприятието си, което е имал преди придобиването им. И ако такъв човек продължава да запазва старото обичайно възприятие отпреди придобиването на зрението и слуха, такова поведение ще бъде просто абсурдно. Това вероятно е ясно на всеки зрящ и чуващ човек, но най-смешното е, че когато зрящ и чуващ човек придобие коренно различни "зрение" и "слух", по някаква причина той продължава да използва старото си възприятие.

Това е нелогично, но почти никой не се замисля за него и не му обръща внимание, когато го подчертават специално. Повечето хора си мислят, че са "сво собствени си уши" и знаят по-добре как да използват това, което създавам за тях, въпреки че в тази ситуация те са онези "слепи" и "глухи" от раждането, на които съм дал принципно ново зрение и слух. Но

предполагам, че просто такива са човешките същества. И така, Светлана много лесно и бързо овладя това ново възприятие, сякаш "просто" си спомняше това, което вече добре знаеше. Това е като при амнезията (загуба на паметта в резултат на травма или стрес), човек "изведнъж" си спомня, сякаш завинаги изгубен спомен от миналото. Такъв беше случаят със Светлана - след като трансформирах мозъка ѝ, тя възприемаше всичко така, сякаш "просто" си е спомнила нещо добре и отдавна познато, и както се оказа по-късно, това беше така. Всичко това е свързано с факта, че нейната същност преди възплъщението на Земята в Мидгард е била на много високо ниво на развитие и тя съзнателно се е възплътила на тази планета, знаейки, че след възплъщението ще забрави много неща, знаейки, че нейната същност ще "спи", докато не бъде събудена. А това е голям риск, тъй като може да има много причини, които да направят това пробуждане просто невъзможно. Но тя е дошла в Мидгард-Земя доброволно, но това е специална история! <http://...>

Красивите естествени данни, нестандартността и динамиката на личността на Светлана ѝ позволиха да "влезе" в моя свят много бързо и лесно, който бързо се превърна и в неин свят. Състоянието на "спяща красавица", което тя доброволно е приела преди възплъщението си на Земята в Мидгард, е много по-непредсказуемо и изпълнено с много опасни ситуации, в сравнение с приказната спяща красавица, която се събужда от целувката на красив принц. Състоянието на "спяща красавица" за същност с високо ниво на развитие е равносилно на потапяне в мрак, като шансът да се събуди от тази еволюционна "кома" е много малък. Съществуват твърде много случайни фактори, които просто не могат да бъдат предвидени, твърде много възможности за Тъмните сили (социални паразити от всякакъв мащаб) да атакуват и навредят на такава същност, така че никога няма да има изход от еволюционната "кома". А за да се направи такава нещо доброволно, се изисква изключителна смелост и най-високо ниво на отговорност.

Така или иначе, това, което трябваше да се случи, се случи в идеалния случай, което само по себе си е чудо, и пробуждането се случи! Само че ключът към пробуждането от еволюционната "кома" не беше целувката на приказния принц, а трансформацията на мозъка, която направих. Тази трансформация почти мигновено извади същността на Светлана от еволюционната "кома" и не само това! Тези трансформации на мозъка и същността, които ѝ направих, не само напълно събудиха същността ѝ от еволюционния "сън", но и дадоха такива възможности и качества, каквито същността ѝ не е имала преди възплъщението си на Земята в Мидгард.

26. Трансформации на мозъка

Може би е време да изясня ситуацията с трансформацията на мозъка си. Много хора разбират погрешно същността на този процес, като приемат, че аз "просто" отключвам мозъка на човек, който е в "спящо" състояние. Аз не отключвам просто мозъка на човек със "спящи" възможности, по време на работата си създавам качествено нови възможности у човека, с когото работя, които той никога преди не е имал. Някои от тези възможности могат да се появят у конкретен човек при правилно развитие. Колко време ще отнеме на конкретния човек да достигне такова ниво на развитие, е трудно да се предположи, защото всичко е много индивидуално, но ако съдим по средното състояние на развитие на сега живеещите субекти, това е малко вероятно, поне при сегашните условия за развитие. И това важи не само за нашата планета, но и за повечето други планети. В края на краищата развитието не е нещо гарантирано за едно разумно същество. Има възможност за такова развитие само ако са изпълнени необходимите условия за него. А условията за това не е само наличието на разум в развиващото се същество, което, разбира се, е необходимо, но не и достатъчно условие. За тази цел е необходимо да има подходяща генетична основа за това развитие, аналитично мислене, както и способност да се издига над шаблоните и да вижда, на пръв поглед, нови неща в обикновените явления, и, разбира се, независимост в изводите

си и много, много други неща. При качествената трансформация на мозъка се променя не само човешкият мозък, но и неговата същност. Процесът на трансформация е съпроводен с развитието на нови същностни тела, каквито няма и никога не е имало в повечето случаи при хората, преминаващи през тази процедура. Само в много редки случаи се наблюдава освобождаване от блокажите на онези тела на същността, които тя е имала преди въплъщението си на Мидгард Земя. Случаят на Светлана е едно от тези редки изключения.

Повечето от мозъчните структури, които създавам, изискват от своя носител ниво на развитие, което е много по-високо от планетарното. Нулевият, планетарен цикъл на развитие, представлява такова ниво на човешко развитие, при което се развиват шест същностни тела. Това са материални тела, които качествено и количествено се различават от физически плътното тяло, но въпреки това не престават да бъдат материални тела, независимо от факта, че нашите пет сетивни органа не са в състояние да реагират на тях. Но нашите сетива и дори нашите инструменти не реагират по никакъв начин на така наречената *Тъмна материя*, която съставлява 90 процента от материята в нашата Вселена. Дали фактът, че петте човешки сетива не могат да възприемат тази тъмна материя, означава, че тя не съществува? Разбира се, че не - дори съвременните учени признават това. Както вече писах по-рано за моите експерименти, дори само да се измести на друго ниво на реалността възприятието на човешкото същество, то започва, дори с помощта на обикновените пет сетива, да реагира на други нива на реалността по същия начин, както е реагирало на физически плътната реалност преди този момент. В този случай физически плътната реалност може да се възприема от човека като илюзорна, въпреки че тя остава реална за всички останали, които остават в резонанс с нея.

Развитието на шестте същностни тела на човека в индуистката философия съответства на постигането на състоянието нирвана, сливането с Абсолюта и т.н. Според техните представи това е краят на човешкото развитие и той е такъв, ако човек сляпо и глупаво използва това, което Природата му е дала от раждането. Но в действителност това е само завършек на планетарния цикъл на развитие и начало на космическия цикъл и е равносилно на "излюпването" на пиленцето от неговото уютно, но вече изпълнило функцията си яйце. Излюпването на черупката на яйцето означава не завършване, а само начало на живота на пиленцето. Така и развитието на шестте същностни тела от едно човешко същество означава не завършване, а само начало на човешкото развитие, но на коренно различно ниво - галактическо, металактическо, универсално, метауниверсално и т.н. Причината за подобна грешка на индусите е, че те, получили от славяноарийците преди около пет хиляди години основите на знанието, не са го разбрали и след като са го изопачили и издали по-късно като своя "велика" мъдрост, са започнали да налагат това първоначално и изопачено знание като най-висши откровения. Поради този факт те сляпо използват физическото си тяло като абсолютна основа и поради това всяко следващо същностно тяло (когато използва изкривената си система) се синтезира все по-"фино". "По-тънко" не в смисъл, че е по-малко материално, а в смисъл, че все по-малко клетки на човешкото физическо тяло участват във формирането на всяко следващо тяло на човешката същност. И това е така въпреки факта, че броят на първичните материи, образуващи всяко от следващите тела на човешката същност, се увеличава и достига шест за седмото материално тяло на човека! Получава се смешна ситуация. Ако второто материално тяло на човека се образува от всички клетки на първото материално тяло на човека (физическото тяло), но само от една първична материя, то седмото материално тяло на човека се образува само от някои неврони на мозъка, но от шест първични материи. Наблюдава се една необичайна тенденция - колкото по-високо се издига еволюционно дадено човешко същество, толкова по-прости и примитивни форми приемат телата на неговата същност.

Ако първото материално тяло (физическото тяло) на човека е сложно организиран многоклетъчен организъм, то с еволюционното развитие всяко следващо тяло на същността се опростява все повече и повече. Вертикалното развитие на човека води до опростяването му на по-високи нива. Възниква парадоксална ситуация, когато развитието на човека на

физическия плътен план води до едновременно му опростяване на по-високи нива. На физическия план човекът постига все повече и повече, но в същото време на новите нива, до които човекът пробива по време на своето развитие, той става все по-прост и по-прост. Ако сравним този процес с развитието на живата материя от едноклетъчни организми до сложно организирани многоклетъчни организми, то във вертикалното развитие на човека всичко е точно обратното - условно можем да кажем, че е налице еволюционно опростяване от по-високо организирани форми към по-прости, от "многоклетъчно състояние" към "едноклетъчно".

Най-вероятно именно този факт е причината индусите да вярват, че когато човек развие седем материални тела (едно физически плътно тяло плюс шест материални тела на същността, развити от човека по време на вертикалното развитие), той се слива с нирвана (състояние, при което изчезват всичките шест планетарни качествени бариери) и достига еволюционния таван. И причината за подобно погрешно схващане на индусите се крие във факта, че техните духовни водачи, заимствали и изопачили ведическото знание от славяноарийците, никога не са осъзнали една проста истина - ако си потребител, а не творец, рано или късно ще се сблъскаш със стената. Във всички духовни течения на индусите от днешно време развитието се случва само в резултат на специални тренировки на физически плътното тяло, което само по себе си е важно и полезно, извън всякакво съмнение, но не е достатъчно, за да се измъкнем от планетарния капан. И в резултат на това погрешно схващане се получава парадоксална ситуация. Човекът в своето вертикално развитие отваря всички планетарни качествени бариери, отваря всичките шест "врати" на своя дом-планета и заставайки на прага на собствения си дом, заявява, че няма накъде повече да върви

Искам веднага да прекратя "благородното" възмущение на източните хора и обвиненията в моето невежество по отношение на духовните методи на Изтока. И така, повечето от техниките за медитация са ми познати, но те всъщност са техники, които позволяват по един или друг начин да премине през медитиращия повече или по-малко мощен поток от първична материя, или по-голям или по-малък брой първични материи, които се наричат прана, енергия чи, ин и ян и т.н. и т.н. Но независимо от това как тези или други хора, практикуващи източните учения, наричат *тъмната материя* на Вселената, както я наричат учените, същността не се променя. В резултат на този или онзи метод човешкото същество постига еволюционното си развитие благодарение на това, че с усилия на волята и упорити тренировки кара първичната материя (*тъмната материя*) да "тече" през него, което при определени обстоятелства води до развитие на вече съществуващите тела на същността и до развитие на нови, но... поради гореспоменатите причини то стига до еволюционен застой, когато достигне нивото на развитие, при което изчезват планетарните бариери.

Причината за това еволюционно противоречие е, че методите, които са били предадени, по-специално на индусите от славяноарийците преди около пет хиляди години, са били предназначени **САМО** за развитието на човека на началните нива на развитие! Те са необходими на нивото на еволюционната "детска градина", но са напълно неподходящи дори за еволюционните "начални училища". Не осъзнавайки това, индусите започват да разпространяват тези техники, като леко ги модифицират и след еволюционната "детска градина". Именно поради това погрешно разбиране се появяват погрешните представи за сливането с Абсолюта по време на еволюционното развитие на седемте тела от човека и завършването на неговото развитие. Тъмните сили, които контролират цивилизацията на Мидгард-Земя на настоящия етап, умело използват тази и други заблуди на човечеството, за да попречат на търсещите да се движат в правилната посока. Когато тъкмо започвах своите търсения и действия във Великия Космос, аз също бях повлиян от тази пропаганда на Тъмните сили. През 1987 г., когато за пръв път "излязох" в Космоса и вече бях посетил не една планета и бях направил редица фундаментално важни (поне за мен) открития, си спомням как веднъж, след като завърших една работа в Космоса, малко притеснено реших да разбера колко същностни тела съм натрупал, ако човек има седем тела (като се брои физическото тяло), когато достигне състоянието на нирвана. Тогава се страхувах да не се

окаже, че всичките ми усилия могат да доведат само до някаква "драскотина" и че все още съм далеч от нивото на "нирвана". По онова време смятах, че това ниво е нещо недостижимо, и наистина не исках да изглеждам в очите на другите като кръгъл манекен, който си е втъпил, че действията му са довели до еволюционно израстване.

Като всеки друг човек не исках да изглеждам смешно, но това все пак не ме спираше. Дори помолих друг човек да преброи броя на телата на моята същност в името на обективността. Ситуацията донякъде напомняше на анимационното филмче "Козелът, който можеше да брои до десет", в което главният герой трябваше да преброи всички на борда и само ако всички пътници бяха по-малко от десет, корабът нямаше да потъне. Главният герой от анимационния филм правилно преброил всички и така се "спасил"! Става въпрос за ситуацията, в която попаднах, когато се впуснах в "подвиг" - реших да определя колко същностни тела имам! Надяваш се, че са достатъчно, но в същото време се притесняваш да не би да са твърде малко! И каква беше изненадата ми, когато, когато ги преброих, се оказа, че имам **седемнадесет**! Точно седемнайсет, а не три, четири или дори шест, колкото би трябвало да са максимумът според индуистките учения, според уверенията на техните махатми! Последвалите преизчисления не промениха резултата. Човекът, който беше преброил броя на телата на моята същност, в крайна сметка правилно се беше справил със задача от математиката в първи клас. Другите, които имаха висше образование, дадоха същите седемнадесет тела от моята същност. Това ме изненада много, тъй като не бях очаквал подобно нещо. Но този факт ме натъжи, защото на практика се оказа, че високите духовни учения на Изтока невини са верни и не носят това, за което претендират - "божествена духовност".

По онова време познавах ученията на индусите само от няколко книги, които ми попаднаха, и можех да предположа, че подобно разминаване между практиката и теорията им може да е възникнало или в резултат на нечий машиници, или на умишлено изопачаване на същността на тези учения от страна на Тъмните сили, които контролират финансите и съответно печата; или че самите махатми по известни само на тях причини са дали неверни данни. И ако първото е съвсем допустимо и разбираемо, то второто не би могло да се "впише" в представите ми за високата духовност. Както се оказа по-късно - имаше и двете. Но аз няма да продължавам напред, а ще продължа разказа си. След като по този начин получих представа, че по онова време съм имал седемнадесет същностни тела, не смятах, че вече съм "постигнал всичко" и дори съм "надминал" индусите по този въпрос и че няма какво повече да правя. Направих друго заключение. Знаех, че се намирам само в началото на своето пътуване, а не в неговия край. И затова фактът, че вече имах седемнайсет същностни тела, вместо шестте максимално възможни според източните учения, не ме разстройваше, нито пък ме правеше щастлив. Може би малко се натъжих, защото осъзнах, че ще трябва да разбера всичко сам, въпреки привидното изобилие от "духовни" учения. Разбира се, в тези учения имаше златни зрънца истина, но все пак е необходимо да можеш да ги отделиш от плявата. А за тази цел този, който отделя тези зрънца, трябва да знае много повече от това, което се съдържа в тези учения. В противен случай, след като се "потопи" в такова учение, търсещият никога няма да може да намери нишката на истината и може завинаги да остане в такъв лабиринт от "минотавърски" илюзии. И най-тъжното в тази ситуация е, че голям брой хора, получавайки трохи, които са в състояние да "пипнат" с "ръцете си", биват погълнати от това благо с главите си и никога няма да намерят това, за което са тръгнали на духовно търсене - просветление със знание.

Може би някъде има книги, които отразяват истината, но по онова време аз не бях попадал на такива книги. Смятам, че имах голям късмет, тъй като, започнал да търся истината, по времето, когато попаднах на една или друга книга с "велики" духовни учения, собственият ми опит вече беше достатъчно богат, за да ми позволи да видя в тези "велики" учения фалшивите им обвивки, намазани със сладкия мед на лъжливите обещания, върху които като мухи се "струпваха" търсещите духовно просветление. Това не означава, че съм смятал постиженията си за велики. Съвсем не, просто за мен беше важно и интересно да

"стигна до истината" и да не се лутам в никакви лабиринти от илюзии. Някой може да възрази на това, като каже, че къде е гаранцията, че пътят, който съм избрал, не е поредната илюзия! Разбира се, не бих могъл, особено в самото начало на пътуването си, да кажа със сигурност, че възприятието ми не е илюзия. Но колкото по-напред вървях по изборния от мен път, толкова повече получавях потвърждения, потвърждения реални, съвсем материални, които могат да се "усетят" с ръце и инструменти, че се движа поне в правилната посока. И също така си помислих: защо трябва да следвам нечий друг път и къде е гаранцията, че този път не води до задънена улица? И един прост аналитичен преглед на тези духовни учения ми даде доста сериозни основания да не им се доверявам. И ето ги причините: за няколко хиляди години съществуване на тези духовни учения много милиони хора са били техни последователи, посветили са живота си на тези учения, често са давали живота си за тях, но... колко хора от тези милиони са постигнали поне това, което тези учения обещават!

Фактите сочат, че само малцина от тези милиони са постигнали дори малка част от обещаното им. Мнозина могат да отговорят на това, като кажат, че тези милиони последователи просто не са били достатъчно "проникнати" от тези учения, не са инвестирали достатъчно време и труд или че просто не са достойни за тези учения. Не съм прилагал посурови оценки към тези хора, за които неведнъж ми се е налагало да чувам от така наречените духовни "учители". В това има известна доза истина, но само известна. Също така не вярвам, че всеки, който вземе в ръцете си четка или молив, ще може да създаде творения, равни на произведенията на Леонардо да Винчи, Рафаел, Тициан, Рембранд и др. Няма двама души, които да си приличат, и не всеки, за съжаление, притежава природен талант или заложби. Но това не е и тяхна вина. Всъщност дори и големият талант изисква много упорит труд, за да разцъфти. Всичко това е вярно, но повечето от тези много милиони хора са били най-талантливите, най-интелигентните от своите съвременници. В края на краищата най-добрите хора са тези, които тръгват да търсят духовно израстване, които искат да се издигнат над обикновеното съществуване на разумно животно. Но дори и сред тези хора само малцина са успели да напреднат. Това е от една страна.

От друга страна, видях резултатите от моето търсене. Не съм се смятал и не се смятам за велик учител или нещо подобно. Просто търсех истината, разбирането, исках да достигна до разбиране на същността. Никога не съм търсил величие или слава. В това търсене трябваше и все още ми се налага да вървя срещу общото течение. Резултатите и заключенията ми се превръщат в "кост в гърлото" за много хора, но аз все още следвам този път. Много пъти са ми предлагали огромни пари и големи почести, ако се откажа от това, което правя, и спра да правя това, което правя. Винаги съм отказвал и съм получавал... проблеми, проблеми и още проблеми. Но дори и скромните резултати, които получавях, ми даваха сила и вяра, че вървя в правилната посока. Това, което смятах за елементарни неща и явления, беше представено в тези учения като най-висши постижения. Но аз знаех, че всичко това е само детска градина, и се отнасях към него по съответния начин. Много неща, които са представени в тези учения като най-висши постижения, ми се случиха в детството и бяха обикновени за мен. Тогава дори не ги смятах за нещо необичайно, а просто си мислех, че така трябва да бъде и че такива неща се случват на всички. Много по-късно, когато станах ученик, осъзнах, че много неща, които се случват на мен, не се случват на другите, но дори тогава не смятах тези явления за нещо свръхестествено. Просто осъзнах, че съм малко по-различен от другите, и това беше всичко; това не ми даде дори мисълта за моята "изключителност", а само надеждата, че с помощта на тези особености мога да се доближа до разбирането на природата.

След като измислих трансформацията на мозъка и същността, цялото опознаване на Природата стана много по-бързо, от една страна, а от друга, получих практическо потвърждение, че след определени качествени трансформации на човешкото същество практически всичко, което се смята за най-висши постижения в източните учения, става достъпно и възможно за практически всеки човек. И това, което е най-любопитно, е, че за да

станат тези неща достъпни за човека, е било необходимо не високо ниво на духовно развитие (което също би било полезно), а определени генетични свойства на конкретния човек. И че всички тези прояви, които в източните учения се представят като прояви на висшето духовно развитие, са свързани само с генетичните дадености на човека, а не с неговото ниво на развитие. След като много хора преминаха през моите трансформации, видях, че дори наличието на тези нови възможности, създадени от мен за тях, не променяше духовното им ниво, а понякога всичко това водеше до това, че човекът, получил такава дарба, дори започваше да слиза надолу в еволюционно отношение, защото не можеше да използва правилно моята дарба и започваше да действа и да използва тази дарба не за това, за което е предназначена. Виждах съм как хората, преминали през такава еволюционна трансформация, дори не можеха да разберат правилно какво се случва, въпреки че аз се опитвах да дам пълно разбиране за това какво е и "с какво се яде".

Дадох на хората инструмента и правилата за използването му, какво и как да правят и какво да не правят. Хората слушаха и после го правеха по свой начин, мислейки, че знаят по-добре от мен какво да правят. Вместо да използват новите възможности, да ги овладеят и да работят, да работят и пак да работят, овладявайки тези нови възможности, за да постигнат разбиране и просветление на тези знания и възможности, които по волята на случайността и природата получиха, много от тях се обърнаха към "великите" източни учения, вярвайки, че там ще намерят необходимото разбиране, а не в устата на неизвестния Николай Левашов. Въпреки че именно аз им давах тези нови възможности и способности, те не смятаха за необходимо да слушат моите обяснения как, защо и за какво трябва да използват дарбата си. Така или иначе, мнозинството от тези, които преминаха през моята трансформация, не се съобразиха с моите препоръки как да използват новите си възможности, за да се сдобият преди всичко с достоверна информация чрез сканиране и след това да направят качествен анализ на нейна основа, за да изработят ефективна тактика и стратегия на действие. Повечето от тях смятаха, че сами могат да направят всичко правилно, както и аз. Не ги спираше дори мисълта, че не те са измислили и направили качествените трансформации, а аз съм го направил и поне затова разбирам по-добре от тях как и какво трябва да се работи. Винаги ме е поразявало съпътното преклонение пред това, което се налагаше чрез медиите или "общественото мнение". Бяха и са много малко тези, които "слушат" не общественото мнение, а същността на казаното. Ако не те отразяват в медиите, ако общественото мнение мълчи за теб, ако нямаш "научни" степени - никой не се интересува от мнението ти, дори ако правиш това, което никой никога не е правил, и можеш да обясниш това, което никой никога не е обяснявал. И не пиша това от обида, защото за мен нежеланието на хората да възприемат това, което казвам, не променя нищо, тъй като аз продължавам движението си по избрания път, а на мен лично, както се казва, "нищо ми е топло, нищо ми е студено" от това дали човек ще се вслуша в препоръките ми, дали ще използва правилно дарбата ми или не (негативната употреба се блокира автоматично). Съжалявам и ми е обидно, че човек, получил от мен нови качества и възможности, не върви нататък или тъпче на място, заедно с това, че се движи напред със седемкилометрови крачки!

Що се отнася до "великите" източни учения, мога да кажа следното. Много по-късно ми се наложи да се сблъскам с една жена (няма да назовавам името ѝ, тъй като не става дума за нея лично), която имаше и все още има титлата махатма. И така, един от моите ученици се срещна с нея и ѝ каза, че аз трансформирам мозъка и същността на човека и т.н. Когато тя се свърза с мен, се интересуваше само от едно - мога ли да направя тази трансформация и за нея! Няколко пъти говорихме по телефона и не чух от нея никаква причина защо трябва да направя такава трансформация за нея. Нищо, освен че самата тя много би искала да премине през нея. Но това беше, когато вече не се "хвърлях" да правя такова преобразяване на всеки, който желаше да го направи. Няколко пъти тя ме помоли да ѝ помогна в лечението на някои хора, а от нейна страна виждах само консуматорство, което винаги ме е отвращавало у хората. По време на разговорите ни повдигнах въпроса дали тя знае откъде индусите са получили ведическите си знания? Тя ми отговори, че тези знания са били дадени на индусите

от бели учители, които са дошли от север, от Хималаите. Жената махатма знаеше, че Ведите са били дадени на индусите и не са тяхно собствено творение. Тя го е знаела, както са го знаели и знаят всички махатми, и то не само те в самата Индия. Но знаейки това, те продължавали да заблуждават целия свят, като казвали, че това са техни учения. Но това не е всичко. Попитах я и какво според нея прави един учител, когато дойде в детската градина - дали започва да учи децата, които не могат да пишат и четат, на теорията на квантовата физика, или като начало учи децата на азбуката и граматиката на езика! Не мисля, че трябва да обяснявам отговора, който тя ми даде. След това я попитах на какво основание хиндуистките деца, след като са получили основите на ведическото знание от бели учители, са изопачили предаденото знание, приписали са го на себе си и след това... сега го дават на целия свят като Великото духовно учение на индусите! Как може да се говори за Великото и Светлото, ако това "велико" и "светло" е примесено с лъжи и измами и е "развален телефон"?

Не получих никакъв отговор на този въпрос, а всеки развиващ се човек, да не говорим за махатма, би трябвало да бъде преди всичко изключително честен човек. Но в широко разпространените "велики" източни учения никой дори не споменава откъде първоначално е дошло учението при тях. Би било разбираемо, ако не знаеха, но те знаят и си мълчат, просто не искат да загубят статута на "велики учители", които освен това са изопачили предаденото им. И това положение на крадци, макар и разбираемо, означава пълно разминаване между това, което казват и проповядват, и това, което самите те вършат. И нека ви напомня, че такива неща се случват на нивото на махатмите - най-висшите духовни йерарси на Индия!http://.....

27. Проблеми на вертикалната еволюция

А сега ще се върна към моите "овце", т.е. към моето разбиране за това как да се реши еволюционният проблем, който възниква, когато едно човешко същество се придвижва еволюционно нагоре. Същност всяко следващо материално тяло на същество се формира от все по-малък брой клетки на физическото тяло на човека. Оказва се, че всяко следващо тяло на същността на човека се опростява и седмото материално тяло на човека на практика представлява нещо като волвокс - малка колония от идентични едноклетъчни организми. Любопитно се оказва, че еволюцията на живота на физически плътно ниво е протекла от едноклетъчни организми до сложно организирани многоклетъчни организми, на определено ниво на развитие на които се появява разумът. А при вертикалната еволюция на разума процесът протича в обратна посока - от сложно организиран многоклетъчен организъм на нивото на физически плътното тяло до група клетки, създаващи седмото материално тяло! Тогава възниква въпросът: Как бих могъл да имам седемнадесет същностни тела?! Оказва се, че при всичко това... индусите са прави относно максималния брой тела, които човек може да има. Но нека не прибързваме със заключенията. И което е най-удивително, качествената структура на телата на моята същност не се опростява от едно тяло на друго, а напротив, всяко следващо тяло на моята същност става все по-сложно и съвършено. Във всеки случай те не бяха образувани от няколко клетки на физическото тяло.

Но възможно ли е това, не си ли противореча и не съм ли "изключен" от прекомерното натоварване на мозъка?!

Мога да ви уверя, че не съм "отишъл", и то не защото имам толкова "високо" мнение за себе си, а защото противоречието възниква само когато някой, без да мисли, се опитва да "пробие" стената с "челото" си, вместо да спре и поне малко да помисли със собствения си мозък! И точно това направих аз. Когато разбрах за себе си природата на живота и естеството на човешкото съзнание, се изправих пред дилема, над която започнах да размишлявам. А дилемата е следната - възможностите на човешкото съзнание по един или друг начин се определят от сложността на организацията на неговата нервна система и преди всичко на мозъка му. Във всеки случай човешкият мозък е инструмент на човешкото

развитие, а възможностите на мозъка определят възможностите на човешкото развитие. Следователно човешкият мозък, като инструмент на развитието, е същевременно и инхибитор на това развитие по една проста причина - броят на невроните на човешкия мозък е ограничен от обема на черепната кутия. Следователно силата на този инструмент на човешкото познание е пряко свързана с обема на черепната кутия. А фактите говорят, че обемът на черепната кутия на *Хомо Сapiенс* през последните четиридесет хиляди години от пребиваването му на Земята в Мидгард не се е увеличил, а напротив - намалял е. Затова не е ясно на какво основание съвременните учени прогнозираят, че човекът на бъдещето ще има несъразмерно голяма глава. Може би причината за това е погрешното схващане, че мощността на човешкия мозък се определя от броя на невроните, разположени в черепната кутия, и оттам, като следствие, несъразмерно голямата глава на човека на бъдещето.

Вулгарният механичен подход на съвременната наука се дължи на пълно неразбиране на природата на живите същества като цяло и на природата на мозъка в частност. Съвременната наука все още не може да отговори на въпросите какво е съзнание, какво е памет, как мисли човек и т.н. Всичко се свежда до позицията - човекът мисли, защото има съзнание. Това е аналогично на отговора - вятърът духа, защото дърветата се люлеят. С изключение на неопределени понятия, които много често си противоречат, съвременната наука няма отговор на този въпрос! И точно в това е проблемът! Благодарение на това, което успях да разбера за себе си относно природата на живата материя и работата на човешкия мозък, стигнах до извода, че паметта, съзнанието, самото човешко мислене се осъществяват не на нивото на физически плътните мозъчни неврони, а на нивото на вторите, третите и т.н. тела на същите тези неврони⁷. Първата мисъл "протича" в главата на човека, когато второто и третото тяло на невроните се свържат помежду си, създавайки хоризонтални вериги от тела на мозъчни неврони на тези нива! Мисълта "потекла" и оттогава насам "тече" по-добре или по-зле в главите на живите хора. Именно възможността за взаимосвързване на невронните тела на нивото на същността се превърна в основа за възникването на съзнанието и ума.

Информационните потоци през физически плътните мозъчни неврони не ги променят външно, а само вътрешно биохимично, и дори тогава, в повечето случаи, за много кратко време. Ето защо самите физически плътни мозъчни неврони на практика не се променят. Това потвърждават изследванията на мозъчната дейност на съвременните учени. В един-единствен неврон на мозъка в процеса на мисловна дейност йонният баланс просто се променя съвсем леко и това е всичко! И нищо повече... а подобни неща се случват и във всички останали неврони на мозъка с незначителни разлики. И най-забавното е, че независимо от вида на мисловната дейност невроните на мозъка реагират почти по един и същи начин, независимо от това коя част на кората на главния мозък се активира в процеса на тази или онази интелектуална дейност. Така че, колкото и да са търсили учените мисълта в невроните на човешкия мозък, те никога не са я откривали, а не са я откривали само защото никога не е била там! Процесът на мислене се осъществява на други материални нива на мозъчните неврони, а физически плътните неврони само осигуряват този процес. Те (физически плътните неврони) са само основата, която осигурява самия процес, но не участват в него (осигуряват потенциала на други нива на мозъка и доставят информация, получена чрез сетивата). Без тази основа появата на съзнанието е невъзможна, но въпреки това самото съзнание, разумът, възниква на други материални нива на същите неврони.

Когато изясних всичко това за себе си, ми стана ясно, че не става дума дори за обема на черепа, или по-скоро - дори за размера на черепа на носителя на съзнанието и дори не за броя на невроните! Броят на невроните е важен само в първичната фаза на появата на разума, защото само при наличието на определен брой взаимодействащи си мозъчни неврони е

⁷ За повече информация по този въпрос вижте. Николай Левашов, ["Същност и разум"](#), томове 1 и 2.

възможно раждането на разума. На най-първичния етап минималният брой взаимодействащи помежду си неврони е много важен, но не повече от това. След като са изпълнени необходимите и достатъчните условия за възникване на разума⁸, броят на невроните престава да играе определяща роля. След възникването на разума определяща роля започват да играят други материални тела на същите неврони - нивото на развитие на вторите материални тела и особено на третите и, ако ги има, на четвъртите, петите и т.н. тела на невроните. Тези материални тела също са част от човешкия мозък, но огромното мнозинство от хората дори не подозират за тяхното съществуване. Но, както се казва - незнанието на законите не освобождава от отговорност за тяхното нарушаване. Така и в този случай - непознаването на природните закони не променя начина, по който те действат.

.....
.....
.....
.....

Разбира се, не съм чел и чувал всичко, но мисля, че подобни неща, ако някога са се случвали, трябва да са се появили поне в легендите и митовете. Но до днес никога не съм се сблъсквал с подобно нещо. Но дори някой да се опита да направи такова нещо и да не успее, а аз да знам за това, това няма да доведе до това да не го направя. Неуспешният опит на някой друг не означава, че и моят опит трябва да се провали. Така че нямах никакви угризения да го направя. А мнението, че това е невъзможно, защото никога не е било възможно, или че съм "извън себе си", така или иначе нямаше да ме спре. Никога не съм се страхувал да вървя срещу течението и в собствения си опит неведнъж съм виждал случаи, когато са ми казвали, че нещо е невъзможно, но въпреки това съм правил това, което почти всички са смятали за невъзможно. В самото начало на моето търсене тръгнах срещу течението с известно външение и с мисълта, че какво ще стане, ако всички останали са прави, а аз греша! Но дори и тогава чувствах, че все пак трябва да опитам, за да се убедя сам. Освен това правех всичко това не за да доказвам нещо на някого, а за да намеря разбиране за себе си. А какво ще кажат другите за това, си е тяхно право и никога не ме е спирало, независимо колко "налудничаво" би била идеята ми. И ще ви кажа с увереност - не съм крещял за това, което ще направя - направих го и това е!

.....
.....

В резултат на това действие получих чисто нов неврон в мозъка си След това реших да заменя всички останали неврони в мозъка си по образа на този неврон. И го направих отново. Поиграх си малко с него, като повторих цялата "процедура" няколко пъти. Освен това реших да сменя и всички останали клетки на тялото си по подобен начин, добре че действията с измеренията на други нива на реалността, съгването и разгването на новосъздадените структури не се отразяваха на физическия свят. В смисъл, че нищо външно не се промени за мен, всичко се случваше на други нива, които повечето хора дори не познаваха. И в това беше цялата "красота" на това! Беше възможно да се създаде нещо невероятно голямо на други нива и да се "прикрепи" към нещо невероятно малко (ако сравним размерите) на физическо плътно ниво, например към собственото ми физическо тяло и дори към един неврон! Фактът, че бях в състояние да направя това, и възможностите, които се откриха в резултат на това, накараха душата ми да ликува. Именно защото бях направил това, стана възможно да имам произволен брой тела на същността, а не толкова, колкото казват индуистките учения. Но най-важното не е броят на телата на същността, а

⁸ За повече подробности вижте. Николай Левашов, ["Последното обръщение към човечеството", Същност и разум](#), том 1 и 2.

фактът, че този мой подход ми позволи да изляза от естественото ограничение на развитието. Не знам дали някой друг е успял и по какъв начин, но аз успях по този начин! И най-важното е, че този подход към решаването на проблема ми позволи да го реша веднъж завинаги! Това, разбира се, осъзнах много по-късно!http://....

И след като открих, че вече имам седемнадесет тела на същността, и разбрах защо това е възможно, започнах да работя съзнателно с телата на моята същност. Същественото е, че всяко ново тяло на същността ви позволява активно да взаимодействате с онези пространства или нива на реалността, с които то е в хармония. С други думи, за да може да се въздейства по някакъв начин върху дадено пространство, човек трябва преди всичко да притежава качества и свойства, които са в хармония с това пространство или ниво. Както например, за да въздействаме на физически плътното ниво, ние имаме физически плътно тяло, което има сетивни органи, за да приема информация за света около нас. Представете си ситуация, при която човек няма сетивни органи - няма зрение, слух, допир, мирис и вкус. Светът около такъв човек ще е същият, той ще има физическо тяло, но такъв човек абсолютно няма да може не само да се развива, но дори и просто да живее! Тази възможност се дава на човека от нашите сетивни органи, чрез които мозъкът ни получава информация за заобикалящия ни свят. Но сетивните органи имат физическо тяло; за да действат на което и да е друго ниво на реалността, освен съответното тяло, е необходимо да имаме и съответстващи на тази реалност "сетивни органи", които позволяват да получаваме необходимата информация за всичко, което се случва на това ниво. Е, ако не за всичко, то поне за онова, което е жизненоважно, за да бъдат действията отговорни и обмислени. Тези "сетива" за други пространства или нива на реалността бяха мозъчните структури, които създавах.

По този начин създаването на нови тела на същността, мозъчни структури, заедно създават оптимални условия за развитие. Именно развитие, което е равнозначно на това, че чрез такава трансформация човек придобива нови и нови "органи" на нов тип сетива, а именно това позволява на собственика на тези нови "органи" на сетивата да действа активно на други нива на реалността, в други пространства, и не на последно място - да върви напред в своето развитие. Проникване в нови и нови пространства и нива, в които никоя технология никога не може да проникне! Но за да се случи всичко това, е необходимо да се направят съответните промени, без които това е просто невъзможно, колкото се може по-точно. Ето защо естествените способности, които Светлана притежаваше, в съчетание с моите мозъчни и същностни трансформации, създадоха просто идеални условия, за да може много бързо да се върви напред. И един от най-важните фактори беше, че Светлана лесно разбираше какво се случва по време на работата и можеше наистина да ми помогне в това, което правех.

Бих могъл да създам нови възможности у много хора, чиято генетика е достатъчно динамична за това, но е невъзможно да ги науча да мислят, да разсъждават, да възприемат нови неща по нов начин. Можеш само да помогнеш на човека да тръгне в правилната посока, да му дадеш методи и стратегии за овладяване на нови свойства и качества, но самият човек трябва да "усвои" всичко това, да го прокара през съзнанието си, да постигне просветление по нов начин! И това се оказа най-трудно за преобладаващото мнозинство. Защото почти всички, едва след като получиха от мен нови качества и възможности, започнаха да "създават" свое собствено разбиране и възприятие, включително как и какво да правят с моя дар. Почти никой не се замисляше за това, че ще им отнеме много, много дълго време, за да овладеят дори основите на това, което им е дадено, камо ли да могат да направят нещо самостоятелно. Предполагам, че това е и моя грешка, защото не исках да продължавам да повтарям на хората, че трябва да бъдат изключително внимателни и внимателно да следват всички правила, които им казвам, че са получили от мен като дар нещо, което ще им отнеме много милиони години, за да достигнат наведнъж дори малка част от това, което съм им дал, ако изобщо достигнат това ниво на развитие сами. Не исках да обиждам хората, като постоянно им посочвам "мястото", изтъквайки, че не всичко (ако не всичко), което мога да направя, би било нещо, което те биха могли да възпроизведат, камо ли да надхвърлят. И не защото се надценявам прекалено много, а защото, за да стигне по-далеч от мен, човек трябва

сам да направи всички неща, които аз самият съм направил. А фактите говорят, че повечето хора дори не са в състояние да разберат какво е това, което съм създал за тях, и с какво се "храни" то!

Моята вина за подобна реакция на хората вероятно се крие и във факта, че след като са преминали през моята трансформация, тези хора са имали възможност да наблюдават какво прави и това им е дало илюзията, че всичко е толкова лесно. И това се случи, защото те видяха със собствените си "очи" колко бързо и лесно правя определени неща и имаха илюзията, че могат да направят същото и дори много по-бързо и лесно! Теоретично това е възможно, но практически... е малко вероятно. Но аз дори не се опитвах да говоря за това, защото можеше да се разбере погрешно, че просто се "страхувам", че те ще ме "настигнат" и "изпреварят", и затова се опитвах да ги "плаша" с всевъзможни "страхотии", за да не се опитват дори. Самозаблудата им стигна дотам, че те дори не се замислиха за това, че именно аз съм им дал всичко, което имат, и че те самите още нищо не са създали и нищо не са постигнали, а само пасивно са го получили от мен! Какъв е смисълът аз да им давам нови свойства и качества, а после да завиждат на това, което съм им дал! Но на практика никой дори не се замисляше за такива очевидни неща и не виждаше във всеки мой опит да ги науча да използват правилно това, което съм им дал, само опит да "спра" тяхното "изстраване". Колкото и абсурдно да изглежда, точно това си мислеха всеки път, когато се опитвах да ги предупредя за нещо! Една от причините за това невежество може би беше и фактът, че след като много хора преминаха през моята трансформация, те станаха свидетели и участници в движенията в пространството и времето, които предизвиквах. Образно казано, те бяха пътници на моите "рамене" по време на моите движения. Пренасях и себе си, и тях на други планети, в други галактики и вселени, пътувах в миналото. Те станаха свидетели на моите действия, на контактите ми с други цивилизации и космически йерархии. И при всичко това те не трябваше да правят нищо за това.

За да може всичко това да се случи, трябваше да създам необходимия потенциал, да създам нови свойства и качества, за да може всичко това да се случи. Те бяха само наблюдатели. И затова, напълно възможно, са имали измамната представа, че всичко е толкова просто и лесно. А аз не обръщах особено внимание на този факт, не исках да ги обиждам, волно или неволно. А и не така се разбираше. Не се съсредоточавах върху потенциала, който изразходвах за това или онова действие, и външно не се опитвах да покажа колко ми е било трудно, дори когато трябваше да се принуждавам да не "рухна" от умора веднага. Натоварванията бяха огромни, но аз не обръщах внимание на това. След поредната работа единствената проява, която моите "пътници" забелязаха, беше прекомерната бледност. И никой от тях никога не ме е виждал да се прибирам в "бърлогата" си, да падам изтощен на леглото си и да губя съзнание. Никой не го видя и почти никой не знаеше за това. Всички виждаха само външната, толкова пъстра и невероятна страна, и затова много от моите "пътници" имаха впечатлението, че всичко е много лесно и просто за изпълнение.

По време на тези пътувания се уверих, че моите спътници не са засегнати от никакви сътресения, товари, създадох им защита. Всичко това "по някаква причина" оставаше извън тяхното внимание, зад "рамката", и те виждаха само резултата от това, което правех, само горната част на "айсберга" на моята работа и... много от тях имаха желание да правят същото. В съзнанието ми остана впечатлението, че всичко това се случва лесно и просто, и когато започнаха да намекуват, че и те искат да направят нещо подобно, започнах да им обяснявам, че все още не са готови за това, препоръчах да започнат обучение в правилно сканиране, обработка на информацията, създаване на тактика и стратегия на действие за решаване на тази или онази задача. И препоръчах да започнат всичко това със съвсем обикновени, невзрачни и незабележителни действия. Той каза, че е необходимо чрез практика да се постигне много бърза работа, да се научим да анализираме бързо и да намираме и вземаме решения бързо. И че за да се постигне някакво майсторство в това, човек трябва да изразходва много време и труд, преди изобщо да успее да "си подаде нос"

самостоятелно. Но всички тези мои обяснения в повечето случаи просто "влизаха" в едното ухо, за да "излетят" веднага през другото. Вместо да се вслушват в думите ми, тези хора започнаха да си мислят, че просто ги плаша, за да се страхуват да правят каквото и да било сами, и по този начин им преча да започнат сами да правят "велики" неща. Заслепението им достигаше до абсурд. И това много ме натъжаваше, защото не можех да разчитам на никого. Никой не можеше да бъде мой спътник в начинанията ми.

Светлана беше рядко изключение от общото правило. Тя не само много бързо вникна във всичко, което се случваше, но и никога не си помисли, че се опитвам да я ограничавам по някакъв начин, когато ѝ обяснявах какво се случва. С нея се работеше чудесно, изключително бързо се ориентираше в ситуациите и се чувстваше като риба във вода! Разбирахме се от половин дума и по време на експериментите си можех бързо да разработя всички варианти, които ме интересуваха, и да действам по-бързо и ефективно в възникналите ситуации. Спомням си нейния неизразим възторг, когато за първи път ѝ показвах Голямото пространство. Неземните цветове, неповторимото величие и красота на Вселената я изпълваха с радост и благоговение пред величието на Природата. Особено шокиращо за нея беше първото ѝ посещение на обитаема планета, когато се научи да общува телепатично с други разумни същества. За тази цел трябваше периодически да създава специални мозъчни структури за адекватно възприемане на мисъл-форми. Това беше особено важно в случаите, когато принципът на мислене и логиката на другите разумни същества се различаваха коренно от нашите. Така или иначе, Светлана много бързо стана сътрудник в моите дела, към това тя се стремеше през целия си съзнателен живот. Но фактът, че се срещнахме, също не беше случаен! [http://....](#)

Случи се така, че през 1988 г. пристигнахме в Москва почти едновременно. Тя беше водена от интереса си да намери отговори на въпросите, които я преследваха от детството, а аз - от желанието да дам на търсещите отговори на тези въпроси, най-малкото да споделя с тях моето разбиране. И това беше свързано с Москва, защото само в Москва имаше реална възможност да направим и двете, ако, разбира се, имахме късмет. Но поне имахме късмет - съдбите ни се пресякоха в един момент. Съдбата понякога може да бъде странна. Всичко случайно е редовно и всичко редовно е случайно. С други думи, ако преведем всичко от красивия философски език на езика, познат на всички, а не само на "научното" ухо, тази фраза може да се предаде по следния начин - случайността е закономерност, която все още не е разбрана и открита! Всичко онова, което все още не разбираме, а само наблюдаваме неговото проявление, е случайност, общо взето. Фактът, че пристигнахме в Москва почти по едно и също време и се срещнахме по един много невероятен начин, беше точно такава закономерност. Закономерност, която и за двама ни стана ясна малко по-късно. А защо беше така, стана ясно и на мен, и на Светлана малко по-късно, но няма да изпреварвам. Единственото, което бих искал да добавя, отговаряйки на евентуалните аргументи на скептиците за това, че всеки сам за себе си си измисля такива аргументи за предопределението, е, че аз добре познавам техните аргументи, но те не познават моите. Затова, преди да продължа, искам да успокоя скептиците, че знам колко хора идват в Москва в търсене на просветление и колко хора, които искат да бъдат "просветлени", идват в Москва. Но смисълът не е в статистиката, а във факта, че Светлана ме е търсила, без дори да знае как точно изглеждам в земното си физическо тяло. Това е равносилно на това да отидеш не знам къде, за да намериш не знам какво. На подсъзнателно ниво тя се целеше точно там, където трябваше да се появи. Тя, професионална певица и дизайнерка, на върха на популярността си изоставя и едната, и другата кариера и заминава за Москва като журналист, чиято работа е пряко свързана с паранормалните явления. Трябваше да овладее и то много успешно новата за нея професия на телевизионен журналист. И в тази област тя успя да постигне голям успех. Телевизионните интервюта, които тя успя да организира за Европа, бяха уникални. Да вземем например интервюто с патриарх Алексий, което той даде в своята резиденция, което никога преди това не се беше случвало, а освен това тя получи разрешение да заснеме за първи път православния ритуал по погребение на покойник. И не

само това, за доста кратко време тя успя да открие много интересни и необикновени хора в СССР, много от които станаха известни не само у нас, но и в чужбина благодарение на нея. Но това е друга история. Приведох всичко това, за да покажа оригиналността и многостранността на талантите на Светлана, които, както изброих, далеч не са изчерпани. Но най-съкровената ѝ мечта по онова време беше да намери отговори на въпросите, които я измъчват от детството. Именно поради тази причина тя напуска родния си дом и заминава за Москваhttp://.....

След като направих няколко мозъчни преустройства в Светлана и за нея понятията за Вселената от областта на философските теории и хипотезите на теоретичната физика станаха обективна реалност, тя, подобно на дете, получило отдавна желана играчка, се впусна във Великия Космос, както се казва, с "глава", в буквалния и преносния смисъл на думата. Невероятната красота и разнообразие на Вселената, възможности за почти мигновено придвижване на почти всяко разстояние с пълно запазване на съзнанието, активността и възможностите, за които не са мечтали и най-смелите фантасти - всичко това изпълваше Светлана с истински детски възторг и радост. И тя се "втурна" в това Голямо пространство с отворена душа и с детска наивност, вярвайки, че в такава красота нищо лошо не може да се случи и нищо лошо няма да ѝ се случи. За съжаление, с такова възприятие човек не може да действа не само на нашата синя планета, но и във Вселената, въпреки цялата ѝ красота и великолепиe. В Големия Космос, освен цялата тази красота и великолепиe, за съжаление, има и много гадост, мерзост, много често много по-изтънчена и нелицеприятна дори от нашата "родна" земя.

Получила "пропуск" за Вселената, Светлана започва да се "разхожда" из нея в търсене на други цивилизации, обитаеми планети и т.н. По време на тези "разходки" тя започнала да се среща с други "разхождащи се" там, но не всички от тези "разхождащи се" преследвали същите цели като нея - опознаване на самата Вселена и нейното многообразие. Разбира се, сред "разхождащите се" нямало други земляни и една от основните причини за това е фалшивата система от идеи и развитие, наложена от Тъмните сили чрез много "духовни" учения на Изтока, в чиято същност се крие идеята за напускане на собственото физическо тяло. В този случай излизането на същността е ограничено от нивото на човешкото развитие (анализът на източното "духовно" развитие е даден по-горе) и от максималната дължина на така наречената "сребърна нишка", която свързва празното физическо тяло на човека и неговата същност. Както е пределно ясно на всеки здравомислещ човек, дори в крайно разтегнато състояние тази "сребърна нишка" е много къса, ако говорим за космически мащаби. Човек не може да пътува много далеч по такава "нишка", дори в пределите на самата Майка Земя, независимо как се "върти" както в буквалния, така и в преносния смисъл на думата. И точно поради тази причина сред "пътуващите" във Вселената на практика няма земляни. След като премине през трансформация по моя метод, човек е напълно свободен от подобни ограничения. За да пътува в пространството и времето, човек не е необходимо да "напуска" тялото си като същност. Пътуването се осъществява в ситуация, когато същността се намира в тялото, и поради описаните по-горе причини няма практически ограничения за пътуване на всякакви разстояния и във времето, както в много далечното минало, така и в далечното бъдеще (милиарди години). И при всичко това човек от обикновен съзercател, както в случая, когато същността напуска тялото, получава възможност за активно съзнателно действие практически без никакви ограничения. И това не е предположение, а самият факт.....

И така, Светлана, след като получи такава "играчка", се впусна с главата напред в света на Големия Космос. Като всеки друг човек и тя се интересуваше да посети други планети, да се срещне с друг разум. И тя получи точно такава възможност, беше неописуемо щастлива от това и като дете се потопи в този безкраен и прекрасен "океан" на Вселената с чиста и отворена душа. И за известно време имала късмет, защото по време на "пътешествията" си се срещала с йерарсите на Силите на Светлината. И радостта ѝ нямала граници, когато по време на едно от "пътуванията" срещнала чудесно светлинно същество, с което установила контакт

и осъществила първата си телепатична комуникация с това същество. Но много скоро "тъмните сили" разбрали за нейните "разходки" и организирали истински лов за нея, за да получат чрез нея онези качества и възможности, които тя била получила и все още не била овладяла напълно. Именно този период на овладяване на новите свойства и качества е най-уязвим за новодошлия, защото той все още не е имал време да овладее новите си качества и възможности и докато това стане, космическите социални паразити се опитват да подчинят новодошлия и да завладеят неговите способности по този начин.

28. Моята първа обиколка на Архангелск

Юнските дни на 1991 г. не бяха особено забележителни. Беше доста горещо лято, когато мозците понякога започваха да се топят под преките слънчеви лъчи. Небето губеше все повече от уникалната си синева и ставаше все по-бяло. Обикновено това беше сигурен знак, че лятото ще бъде горещо, и то беше такова. През юни майка ми дойде в Москва и за няколко дни, докато беше в Москва, прекарвах свободното си време с нея. Тогава не можех да си представя, че няма да я видя петнадесет дълги години... Но тогава дори не мислех за възможността за такова нещо. Вероятно много хора ще ме попитат как така не съм се опитал да позная собственото си бъдеще, след като съм го правил на други и то много точно! Щом го правиш за другите, защо не го направиш и за себе си, за да знаеш предварително какво те очаква в близко бъдеще?

Този въпрос беше поставен и пред мен и дълго време не можех да разбера причината, поради която собственото ми бъдеще беше затворено пред очите ми. Много по-късно разбрах причините за това. Едната причина изобщо не зависеше от мен, но другата беше пряко свързана с това, което правех. Причината, която не зависеше от мен, беше, че преди да се выплътя в земното тяло, ми беше затворена възможността да видя съдбата си, а причината за това беше необходимостта да предотвратя проектирането на възможни задачи върху себе си. За да стане по-ясно, ще направя някои пояснения, които са пряко свързани с втората причина за невъзможността да видя собственото си бъдеще: [http://....](#)

Бъдещето ми беше много сигурно до определен момент от живота ми. До онзи ДЕН "М" можех да правя много неща, които другите биха сметнали за невъзможни, но въпреки това можеха да бъдат лесно гледани, ако исках, но по онова време все още не знаех как да го направя, или по-скоро дори не мислех, че такова нещо е възможно. И когато осъзнах, че мога и мога да гледам бъдещето на другите и бъдещите събития, не можех да гледам своето собствено. Или по-скоро можех да го видя, но това нямаше да е полезно. И ето причината за това. По-точно казано, би било правилно да започна не с причината, а със самия този ден "М". В моя Ден "М" нямаше нищо мистично. За съжаление или за щастие, не бях отвлечен от "лятаща чиния" и дори не я видях (т.е. лятащата чиния) да лети в небето, както се е случвало на много свидетели на полети на НЛО. Не ме посетиха небесни ангели и дори върху главата ми не паднаха нито ябълки, нито тухли, не ме удари мълния или милион волта високо напрежение. Дори не съм изпадал в състояние на клинична смърт. Всичко беше много по-обикновено и в същото време по-невероятно. Мойт М-ден беше денят, в който измислих първата си трансформация на човешкия мозък! От този момент нататък животът и бъдещето ми се промениха из основи и аз "изпаднах" от платното на съдбата. Моята нишка на съдбата от този ден престана да бъде част от тъканта на съдбата на земното човечество, аз "просто" "изпаднах" от тази тъкан и се отправих на собствено плаване на съдбата, когато моите и само моите действия определяха накъде ще "плава" корабът на моята съдба, а и не само на моята съдба. Разбира се, за всичко това научих много по-късно и когато за първи път се промених из основи, бях напълно смаян от невъзможността да видя съдбата си.

Тя (моята съдба) просто не съществуваше, или по-скоро от Деня М аз сам създадох съдбата си с действията си и само от мен зависеше къде ще "отиде". И всяка нова промяна на мозъчните ми структури, развитието на нови същностни тела, нови свойства и качества,

променяше из основи дори посоката на моето движение в бъдещето. Всичко се променяше особено силно, когато изобретявах нещо принципно ново, нещо, което никой преди мен не беше създавал, и то не само на нашата планета, изгубена в покрайнините на нашата галактика, но и в други светове. И отново научих за това много по-късно. Може би нещо подобно се е очаквало от мен и затова същността ми е затворила не само паметта за предишните прераждания, но и възможността аз и другите да видим съдбата ми. Напълно възможно е, че ако бях видял бъдещето си преди момента, в който започнах да се променям качествено, щях да започна да се стремя да изпълня именно това бъдеще и да реализирам задачи, изпълними за моята същност, въплътена в определена генетика. Може би това бъдеще щеше да е необходимо и съществено за нещо, но то щеше да се основава само на възможностите на моята генетика преди извършените от мен промени, които са засегнали както моята същност, така и моята генетика. Следователно познаването на съдбата ми по един или друг начин би могло да ме доведе до момент, в който никога не бих си и помислил да променям каквото и да било в мозъка си, същността си или да създавам структури. Всичко това стана възможно вероятно и защото не знаех всичко това и затова започнах да се осмелявам, а от цялата тази смелост получих това, което получих. През 1991 г. не разбирах всичко гореизложено, но дори и тогава не се опитвах да видя собственото си бъдеще, най-малкото защото почти нямаше ден, в който да не правя нещо специално със себе си. А понякога ми се налагаше да се преработвам по няколко пъти на ден, особено ако работех или се борех с някой космически паразит. Така или иначе, разбирах, че сам "ковя" съдбата си, в буквален и преносен смисъл. И не се стремях да разбера съдбата си - защо да го правя, защото е много по-интересно да вървиш напред и да не знаеш какво ще ти се разкрие зад следващия "завой". Особено ако зад завоя се крие нещо необичайно и непознато за теб!...

И така, през юни 1991 г. прекарах няколко дни с майка ми, без да знам, че няма да я видя петнадесет години. Посещението на майка ми в Москва беше свързано с това, че баща ми беше на преглед в МОНИКИ, където работеше по-малката сестра на майка ми. Причината за прегледа беше, че по някакъв начин баща ми е паднал от горния рафт на влака върху масата в купето, когато влакът рязко е спрял. Счупил си е няколко ребра, но не е мислил много за това, смятайки, че е само силно посинял. Бащата не казал на никого за това, отишъл на работа и работил със счупени ребра. Това довело до неправилно срастване на ребрата, натиск върху белия му дроб и предизвикало абсцес, което го принудило да се прегледа. Той не искаше да ме притеснява с това, което смяташе за незначителни проблеми, а аз не можех да му дам болничния, от който се нуждаеше, за да се изчисти. Но резултатите от прегледа показаха наличието на голям абсцес на десния бял дроб и лекарите започнаха да говорят за отстраняване на този бял дроб. Не можех да не се съглася. Болничният лист си е болничен лист, но да загубиш десния бял дроб е прекалено. Затова първо започнах да посещавам баща си с майка ми, а когато майка ми се прибра вкъщи, започнахме да го посещаваме заедно със Светлана. Посещенията при баща ми бяха съпроводени от работата ми с него, дори не си мърдах ръцете, за да не дразня лекарите. И... след известно време никой от тях дори не спомена за отстраняване на десния бял дроб и баща ми се прибра у дома с десния си бял дроб. Посещенията ми при баща ми в МОНИКИ бяха последните дни, в които видях баща си жив. Той беше отведен с удар в сърцето през 1994 г., на 31 август, за да ми направи "подарък", след отказа ми да сътруднича на поредната тайна служба. Но това щеше да е през 1994 г., а през юни-юли 1991 г. видях баща си за последен път, без дори да го осъзная!http://....

В същото време имаше едно събитие, което не беше епохално, но въпреки това беше доста интересно. Веднъж Владимир Дмитриевич Сергеев дойде да ме види в Бутово с една своя добра приятелка, която беше широко известна в света на киното като талантлив филмов дизайнер и дори беше спечелила "Оскар" за работата си по един от неговите филми. Бях виждал тази жена много пъти, тя беше много приятен и интелигентен собеседник, но този път дойдох не за да философствам по определени въпроси, а със съвсем конкретен въпрос. Тя, като специалист, беше поканена да проектира костюми за исторически филм, чиито

събития се развиваха във Франция през XIV-XV век. И за да създаде костюми, съответстващи на тази епоха, тя трябвало да знае как например са били изработвани роклите на дамите от висшето общество по онова време. Тя не можа да намери нищо по интересувания я въпрос нито в специализираните библиотеки, нито в Ленин и познавайки моите възможности, ме помоли да ѝ помогна в този въпрос. Бях много далеч от всичко това и нямах ни най-малка представа за костюмите, особено за дамското облекло от Средновековието. Но въпреки това реших да се опитам да ѝ помогна в това начинание. След като се преместих в подходящия момент, започнах да ѝ описвам това, което успях да видя с непрофесионално око. Тя, като професионалист, ми зададе уточняващи въпроси за това, което я интересува и е важно за разбирането на технологията на изработване на облеклото от онова време. След като отговорих на всички зададени ми въпроси, за известно време забравих за този епизод и едва по-късно тази жена ми разказа любопитна информация за моята работа.

Оказва се, че тя е изпратила запитване до Националната библиотека на Франция относно технологията на изработване на облеклата на висшата аристокрация от XIV-XV в. и... след известно време е получила отговор. Отговорът я шокирал, защото почти във всичко съвпадал с информацията, която получила чрез мен. Освен това моята информация била по-пълна и позволявала да се възпроизведат по-точно технологиите от онова време. Материалите, изпратени от Франция, съдържаха много пропуски и беше почти невъзможно да се възпроизведат технологиите по тях. С други думи - моята информация беше пълна, а изпратената беше откъслечна! По такъв неочакван начин беше получено потвърждение на реалността на преместването в миналото! По този начин беше получено съвсем материално потвърждение на реалността на преместването на съзнанието в миналото, и то дори по такъв начин, че скептиците нямат възможност да опровергават реалността на подобно нещо. В края на краищата нито аз, нито художникът на костюмите имахме представа за технологията на изработване на дрехите от XIV-XV в. във Франция. Нито аз, нито тя можехме да знаем за това нито на ниво съзнание, нито на ниво подсъзнание. В библиотеките на СССР такава информация просто не съществуваше, а в библиотеките на Франция тя беше дори в непълен вид. Благодарение на моята информация тази жена успя да възстанови технологията, която я интересуваше. Благодарение на моята информация данните от френската библиотека от разнородни парчета се превърнаха в едно цяло, а не обратното!...

В края на юни трябваше да замина за Архангелск, за да изнеса там курс от лекции, както се бяхме договорили с Валентин Расказов. Но преди това пътуване получих неочакван "подарък" от тези, които искаха да организират подобни мои лекции в Николаев. В един от юнските дни ми се обади организаторът на предлаганите изяви и ми съобщи, че залата вече е наета и са отпечатани съобщения за моите изяви в славния град Николаев! Бях изненадан от такъв подход и такава наглост. В края на краищата аз не бях дал съгласието си за това, че ще провеждам представлението си в този град, и казах, че само ще помисля за това. Но организаторите не се интересуваха от това, което мисля, те вече виждаха в джобовите си парите, които можеха да спечелят от мен. Разбира се, тях не ги интересуваше какво мисля за това, но мен ме интересуваше и затова им казах, че при това положение никога няма да дойда в този град с представления. На което тези "другари приятели" отговориха с изненадващ въпрос: "Какво да правят сега?". На което аз им отговорих, че е трябвало да ми зададат този въпрос преди да започнат приключението си, а не след това. А сега това не е мой проблем. Когато разбраха, че трикът с мен се е провалил, те проследиха брат ми и му предложиха да ме замести, като го убедиха, че това ще бъде приятна изненада за мен, и го помолиха да не ми казва нищо преди провеждането на представленията. Бях научил брат си на нещо няколко месеца преди това и организаторите на приключенията знаеха за това. Всичко беше представено на брат ми по такъв начин, че той ще ми помогне много с тази своя постъпка... и той се съгласи, без да осъзнава какво всъщност прави. Хората чуваха името на Левашов, а Николай или някой друг не го познаваха много хора. Следователно изчислението беше направено правилно. Седмица преди "моите" речи, когато вече бях в Архангелск, в

местния вестник се появи статия, че Николай Левашов е претърпял тежка автомобилна катастрофа и е в интензивното отделение, и че животът му е под въпрос, затова брат му ще изнася публични речи вместо него. Едва на първите речи брат ми разбрал в каква измама е въвлечен и използвайки възможността да говори по местната телевизия, казал, че няма да участва в това представление и прекъсва речите му. Той даде няколко интервюта за местните вестници, като разобличи измамата с моето име. Но, колкото и да е странно, това не промени нищо, организаторите на измамата, използвайки моето име и брат ми като примамка, продължиха сами да провеждат представления, като мамеха хората и ги привличаха с "лечебните" си сеанси.

Във всичко това има една любопитна подробност - публикацията, че съм на ръба между живота и смъртта след автомобилна катастрофа. Някой е бил напълно сигурен, че ще бъде в такова състояние, а описаните от мен по-рано опити за осъществяване на автомобилна катастрофа по какъвто и да е начин напълно потвърждават тези планове и факта, че организаторите на Николаевската афера също са знаели за тези планове! В противен случай те не биха се осмелили да публикуват подобно изявление. А подобна увереност ясно показва за кого са работили тези организатори на аферата или поне с кого са си сътрудничили! И са избрали времето за своята измама точно когато аз отидох в Архангелск на първата си обиколка! Не е ли това странно съвпадение? Междувременно се подготвях за пътуването си до Архангелск. Светлана беше заминала по собствена работа в Литва, в родината си, в славното градче Алитус, където живееха родителите ѝ и синът ѝ от първия ѝ брак. Случи се така, че не посмях да ѝ предложа да дойде с мен в Архангелск, предполагайки от своя страна, че това ще бъде разбрано погрешно. А Светлана не ме попита и за отиване в Архангелск, въпреки че ѝ беше много интересно да види с очите си моите представления, смятайки, че ще я разбера погрешно. Това се оказа чак много по-късно и тогава придружих Светлана до влака за Литва, а преди това я заведох с колата си да пазарува, за да може да купи подаръци за роднините си. Както и да е, Светлана замина за Литва, а аз отидох в Архангелск и братовчедка ми ме помоли да дойда с нея, която също беше безумно заинтересована от това, което правя. Тя току-що беше завършила един институт и имаше малко свободно времеhttp://.....

И така, за първи път се озовах в Архангелск, в руското Лукоморие, на брега на Бяло море, в земите на известните поморийци. Оказва се, че Лукоморие от приказките на А. С. Пушкин е съществувало не в приказките, а в реалността. Разбира се, тези приказки не са създадени от Пушкин, а само обработени. И пренесъл тези приказки в особена форма на частици от истината за Великото минало на нашите предци. Нашите предци наричали крайбрежието на Бяло море Лукоморие, защото формата на бреговата линия наподобявала лък. Нашите предци са давали на земите си много образни имена. С течение на времето трите думи "Лук край морето" се сляли в народната реч в една дума Лукоморие и в този си вид тази дума попаднала в руските народни приказки

До Лукоморие има зелен дъб,
златна верига на дъба,
и ден, и нощ, котката е учен,
всичко се върти в кръгhttp://.....

Тези редове от стихотворението на Пушкин "Руслан и Людмила", познати на почти всеки руснак, носят много смисъл, който малцина познават. Лукоморие се възприема от всички като приказна страна, измислена от самия Пушкин за добра "рима", но всъщност Лукоморие не е измислица, а съвсем реално древно име на поморските земи. Отново малко хора знаят, че при нашите предци ДУБ е бил на почит, като сакрално дърво, и обикновено русите са се събирали при древния свещен дъб, за да слушат речите на духовните учители-волховци, които са носили на хората просветление повече от сто хиляди години. Едва с пристигането на руските земи на гръцката религия свещените за русите горички и дъбове безмилостно се изсичат и само в отдалечени места, едно от които дълго време и е било

руският север - Лукоморие, тези свещени за русите дървета все още е било възможно да се намерят. А самият котарак учен в стихотворението се държи като фокусник: "...отивайки наядсно, той започва песен, наляво - разказва приказка...". Всъщност именно чрез песните и приказките от поколение на поколение в Русия се предавала Свещената информация за миналото на русите и културата; особено важно станало това, че след това гръцката религия станала държавна и почти всички древни книги били унищожени. Дъбът е бил избран от нашите предци за сакрално дърво неслучайно. Много хора знаят, че дъбовете могат да живеят повече от хиляда години. И точно този факт е бил причината точно тези дървета да станат свещени за русите.

Какво общо има продължителността на живота на дървото - ще попита някой

Най-директният! Факт е, че дървото съхранява информация за събития, случили се в непосредствена близост до мястото, където расте. Ето защо човек, който е в състояние да разчете тази информация от живия природен компютър, получава възможността да се върне назад във времето и да възпроизведе в настоящето всичко, на което древният дъб е бил свидетел. Но не само да чете, мъдрецът или знахарят може да "запише" на такъв природен "компютър" всякаква информация, всяко послание за бъдещите поколения и те (бъдещите поколения) да го получат. Настройвайки се към всеки годишен пръстен на дъба, мъдрецът или знахарят може да възпроизведе информацията, предадена от миналото, с точност до една година или дори до един ден. Враговете на нашите предци са знаели за тези живи "компютри" и затова, заедно с древните книги, най-жестоко са унищожавали свещените дъбове и горички! <http://....>

Но това не е всичко. Понякога се случва така, че в приказките, познати от детството на почти всеки руснак, се крие толкова дълбок смисъл, че понякога не можеш да повярваш! Ще продължа да анализирам думата Лукоморие. Лук край морето... означава, че бреговата линия на беломорското крайбрежие наподобява формата на лук - не на репей лук, а на бойно оръжие. Но възниква естественият въпрос: откъде нашите предци са знаели за него, ако, за да видят бреговата линия, е било необходимо да се издигнат високо над повърхността на майката Земя? И то не просто високо, а много високо! Носовидната брегова линия може да се види само от околоземна орбита, приблизително същата, каквато е и днес. Но, както твърдят съвременните "историчи", в онези древни времена, когато е дадено това име, не е имало

никакви космически спътници, особено пък за някакви си "мръсни" и диви славяни, както на всички ни се набива в главите от детството в часовете по история в училище, в университетските лекции, чрез средствата за масова информация и дори чрез "художествената" литература. Само че по чия поръчка писателите са написали своите "исторически" романи и "научни" трудове на "учените"? И, както се оказва, в много руски имена, в познатите на всеки руснак руски думи е заложена информация за най-високото ниво на техническо развитие на онези, които ВЕЧЕ в руските учебници по история са наричани диви и невежи славянски племена... Но, няма да се отклонявам от разказа си, макар че, от

друга страна, много от това, което ни заобикаля от детството, буквално ни "крещи": "Е, внимавайте, ето го вашето велико минало!", - но ние тихо "отминаваме", без да виждаме очевидното, като слепци и глупаци! Ние произнасяме думи, но те, като мъртви, не оживяват в речите ни, защото сме престанали да разбираме смисъла им, защото уникалните образи, които носи в себе си живият руски език, не се раждат от мъртви звуци!...

Но е време да се върнем към самото пътуване до славния град на руската слава - Архангелск. В Архангелск братовчед ми Расказов-младши посрещна мен и братовчедка ми и отидохме в хотела, където бяха резервирани стаите. За мен беше резервиран апартамент и след като преминахме през обичайните процедури в такива случаи, всеки от нас отиде да се настига в стаята си. Аз сам платих и стаите, и билетите, и споменавам това само по една причина - всичко имаше много неочаквано продължение, за което ще ви разкажа по-нататък. На следващата сутрин ме интервюира журналист от местния вестник, който беше пуснал обява за моите представления. Освен това те заснеха кратко интервю за архангелската телевизия, за да могат хората, които не четат вестници, да научат за моите представления. Показаха ми залата, в която трябваше да изнеса речите си. За тази цел беше избрана залата на Офицерската камара в Архангелск. Преди началото на речите ми беше организирана кратка екскурзия до местните забележителности, а след това дойде вечерта на първото ми публично представяне. Представянето започна в седем часа вечерта. През първия ден залата беше полупразна или полупълна, в зависимост от това кой какво харесваше. Водещият на залата обяви моето изпълнение и аз се оказах насаме с публиката!...

Нямах сценична треска, или по-скоро вече няха такава. Въпреки че не ми беше толкова лесно да се отърва от нея. Като дете, когато изобщо не разбирах какво се случва с мен, ми беше много трудно всеки път, когато трябваше да се представям в присъствието на нови или непознати за мен хора. В моя клас, където познавах всичките си съученици и учители, винаги се чувствах напълно свободен. Можех свободно да реагирам на всеки материал и никога не съм имал проблеми с изразяването на мислите си. Но... щом в класа се появи нов човек, моето красноречие... "изчезваше някъде". Когато учителите ме викаха на черната дъска, когато директорът проверяваше уроците, например, аз започвах да мърморя и да "бълвам" нещо безсмислено. "Преглъщах" езика си и не можех да кажа нищо полезно, въпреки че знаех отлично материала на урока. Когато усещах върху себе си чужд поглед (вече бях свикнал със съучениците и учителите си), започвах да се чувствам неловко под този поглед. Не разбирах същността на това чувство и започвах да се изчервявам и започнах да се оглеждам, за да видя дали всичко е наред. Дали копчетата са закопчани там, където трябва, дали всичките ми обувки са в един и същи цвят и т.н. и т.н. И всеки път бях в ред, но въпреки това странното и непонятно чувство на неловкост не ме напускаше и не можех да свържа правилно дори няколко думи.

Това странно състояние винаги ме ядосваше, виждах учудените и неразбиращи очи на учителите, които уважавах, но не можех да направя нищо по въпроса. И в един хубав, а може би не толкова хубав ден, който по принцип не се различаваше от другите, си казах, че това не бива да се повтаря. Разбира се, това не означава, че в един момент всичко беше наред, че на следващия ден можех да се чувствам свободен да говоря пред нови хора. Разбира се, че не. Означава само, че в такива случаи събирах волята си в юмрук и не позволявах на неразбираемостта обръкване да ме завладее. Когато бях дете, не разбирах същността на това явление и едва когато осъзнах природата, разбрах защо имам това странно усещане. Цялата работа е в това, че всеки човек, независимо дали го осъзнава, или не, влияе на всеки друг човек, с когото разговаря или дори само стои наблизо. Особено това влияние се засилва, ако човек се концентрира или насочи вниманието си към някого конкретно. Ето защо говорещият е обстрелван с погледи от слушащите го. Те по принцип удрят говорещия като камшик и ако човек е достатъчно чувствителен, той всъщност усеща погледите на другите като удари. Особено ако мислите на хората, които изпращат тези погледи, носят негативен компонент или ако някой човек има мощно поле по природа. И няма значение дали човек го разбира, или не, на нивото на подсъзнанието има сканиране на човека, който говори или е в

центъра на вниманието. Ето защо един достатъчно чувствителен човек ще се чувства така, сякаш е психически "съблечен", и не винаги това "събличане" е свързано с някакви сексуални мисли, по-скоро може да се нарече психическо "събличане". Ние не осъзнаваме, че ако мислено се концентрираме върху някого, създаваме съвсем материален мисловен поток, насочен към човека, от когото се интересуваме. Разбрах всичко това много по-късно, но го усещах върху "кожата" си много осезаемо всеки път, когато по една или друга причина се оказвах в центъра на вниманието, волно или неволно. Когато това ми се случваше, изпитвах разочарование от себе си и обида, че не мога да се справя с чувствата си и заради това изглеждам нелепо и тромаво. И на мен, като на всеки нормален човек, това не ми харесваше много. Понякога се ядосвах на себе си, на себе си, а не на ситуацията, в която съм изглеждал нелепо. Може би другите не го виждаха или не мислеха така, но аз мислех точно така. Първите ми победи бяха, че много бързо се научих да се изключвам от външния свят и да се съсредоточавам върху това, което имам да кажа. Все още не обичах да говоря публично, но вече можех да преодолеем необяснимото си състояние на духа по това време и да предам мислите си повече или по-малко последователно. Това не означава, че не съм реагирал на душевните удари на публиката, винаги съм бил много нервен преди всяка своя реч, но необходимостта ме подтикваше да се принудя да преодолеем това много неприятно състояние. И това не се отнася за говоренето на сцена, а само в часовете и на събранията.

А сцената... Бях, как да кажа, малко предубедена и се опитвах да не се качвам на нея, освен ако не е абсолютно необходимо. И като дете се опитвах да избягвам сцената по всякакъв начин. И направих всичко възможно, за да го направя. Спомням си, че веднъж, когато вече бях в седми или осми клас, всички бяхме натикани в актовата зала на училището и започнахме прослушването за хор. Самото прослушване приличаше малко на ситуацията от легендата за Одисей, когато той и спътниците му били хванати в капана на пещерата на един людоед-циклоп. Циклопът, ослепен от Одисей, пуснал овцете си от пещерата, като опипвал всяка от тях, преди да я пусне. На Одисей му хрумнала идеята да хвърли овчи кожи върху себе си и другарите си и така се измъкнал от лапите на циклопа-людоед. Така че ситуацията в училищната аудитория донякъде приличаше на тази легенда. Единственият начин да напуснеш аудиторията и да се прибереш у дома беше да се явиш на прослушване. Мразех да се явявам на прослушване, но нямаше какво да направя. Един по един моите съученици напуснаха аудиторията. Някои бяха отхвърлени, други бяха записани. Наистина не исках да бъда в списъка на избраните, така че трябваше да си измисля "овча кожа" в движение. Когато дойде моят ред, се преместих на пианото с обреченост. Младата жена, която водеше прослушването, изсвири акордите и ме помоли да изпея нотите. Направих каквото ме помоли и тогава ме осени една спасителна мисъл! Когато изсвириха друг акорд с един тон по-високо от предишния и ме помолиха да изпея нотите, аз изпях в същата тоналност, както първия път. По някаква причина това много разстрои младата жена и тя ме помоли отново да се опитам да изпея в правилната тоналност. И аз... отново изпях нотите, точно както първия път.

След като ме измъчи няколко пъти, тя с досада ми каза, че може би съм единственият бас с такава сила в цялата страна, и ме помоли да изпея отново нотите в друга тоналност. И аз, с нещастна физиономия, запях в същата тоналност като първия път. И получих това, което исках... пуснах ме и аз се прибрах вкъщи, доволен от трика си. Трикът ми се състоеше в това, че бях напълно способен да повторя всичко в правилната тоналност, но след като изгледах няколко прослушвания на мои съученици, разбрах, че всички, които не можеха да повторят в правилната тоналност, бяха елиминирани. Не исках нарочно да давам "петел" по простата причина, че отстрани изглеждаше много смешно, а и аз самият не исках да изглеждам смешен. Затова реших да изпея всичко в една и съща тоналност - никой не се смееше, а аз постигнах желания резултат. Постарах се всячески да избегна ситуацията, в която щеше да ми се наложи да бъда на сцената. Но не успях да го направя. Най-смешното е, че ситуацията отново беше почти същата, само че когато станах студент в първи курс на Харковския университет. Този път ме "хванаха" и за пореден път бях "подведен" от думата

си. Дадех ли на някого думата си - винаги я изпълнявах, независимо какво ми струваше това. Думата, която дадох на майка ми да не ми сваля коригиращите очила, когато бях дете, ми струваше спукан мускул на дясното око, за което вече съм писал преди. Разбира се, стараех се да не "захвърлям" думата си, знаейки, че по-късно ще трябва да я изпълня. Затова обикновено не бързах да давам думата си или да вземам решение, като се опитвах да претегля максимално всички положителни и отрицателни аспекти на решението си, преди да направя избор или да дам думата си. Давам ви пример за едно от решенията, които взех: [http://....](#)

Като дете бях пристрастена към четенето. Бяхах вкъщи след училище и бързо си пишех домашните, грабвах поредната увлекателна книга и се гмурвах с главата напред в поредния приключенски или фентъзи роман (четях много по история, биология, география и много други предмети). Разбира се, бях особено очарован от фантастиката! Така че много обичах да чета книга и... да дъвча слънчогледови семки.

Разбира се, когато четеш и дъвчеш семената едновременно, половината от люспите се озоваха в стомаха ми. Един ден майка ми ми каза, че ако продължавам да гълтам люспи от семена по този начин, много скоро апендиксът ми ще се запуши с люспи от семена и тогава ще трябва да го махна. Наистина не исках да изгубя апендикса си, затова реших да реша този проблем, преди да е станало твърде късно. Опитах се първо да почистя всички семена от люспите, за да мога да хвърлям вече почистените семена, докато чета. Послушно седнах да обера семената няколко пъти, но "по някаква причина", когато започнах да чета, обелените семена свършиха много бързо. След като известно време се борих с това, взех решение за себе си. Ако книгите и семките са несъвместими или не бих могла да успея да ги съчетая, тогава избирам книгите... и от този ден досега никога не съм дъвкала повече семки! И то не само когато чета книги - изобщо не дъвча! Лошо или не, това е моят характер. Е, характерът ми ме е подвеждал от време на време: [http://.....](#)

Един ден в класната стая влезе млада жена и обяви на всички ни, че след последния час всички трябва да бъдем в такава и такава стая. Всички ние бяхме станали наскоро първокурсници, знаехме много малко и ни беше трудно да се ориентираме в коридорите на огромния Харковски университет, затова, нищо неподозиращи, всички отидохме на посоченото място. В тази аудитория имаше пиано, но то не ни говореше нищо. След известно време се появи същата млада жена, която беше направила съобщението, с един мъж. Тя ни го представи като ръководителя на хоровия състав на нашия университет и ни съобщи, че той ще прослуша всички нас, за да избере хора за хора. Всички разбрахме, че сме в беда, но нямаше къде да отидем. Вече се бях сприятелил с едно момче от нашата група, Михаил Дарк, и нито той, нито аз искахме да сме първите на прослушването. А когато прослушването започна, поне аз не исках да се прослушвам още повече. Момчетата от нашата група бяха първи и когато чуха "трелите", които издаваха, преструвайки се, че пеят, почти всички се разсмяха. Да се смееш на другите беше достатъчно лошо, но да се смееш на себе си беше още по-лошо.

Скоро освен мен и Майкъл не останаха други момчета, а момчетата от групата ни се взираха в него и мен с въпросителни в очите. Нямаше какво да правя и трябваше да се явя на прослушване за втори път в живота си. "Блеенето" на съучениците ми беше много забавно, но по някаква причина не исках да се превърна в поредната "блееща" овца. Не исках да повтарям всичко в една и съща тоналност, както направих по време на първото прослушване, затова реших да се опитам да премина този изпит, без да загубя достойнството си, както си мислех тогава.

29. Път към сцената

Този път ме хванаха много лесно. След като ме помоли да повтора едно песнопение в определена тоналност, ръководителят на хора не каза нищо, след като направих това, което

поиска. Това много ме зарадва, тъй като си помислих, че липсата на коментар от негова страна е индикация, че и този път ще бъде отхвърлен! С облекчение изпах исканото песнопение в друга тоналност, след това в още една и още една. Липсата на коментари ми даваше надежда, че скоро ще бъде освободен. Радвах се, че никой не ми се присмиваше, и бях готов да чуя това, което исках да чуя - "Ти, млади човече, можеш да тръгнеш!". Но вместо това ми беше "подарено" нещо, което не очаквах! Ръководителят на хора ми каза: "Ти, млади човече, имаш рядък глас, както по сила, така и по диапазон. Имаш едновременно профундо и октава бас и трябва да ми обещаеш, че непременно ще дойдеш в понеделник вечер на репетицията на хора..." Както и да е, обещах, че ще дойда, и, разбира се, изпълних обещанието си. Моят състудент и приятел Михаил също беше сред избраните, което беше още по-добре, тъй като те се съгласихме да дойдем заедно. Така се озовах в университетския хор. Като член на този хор трябваше да се представям пред различни публики.

"Свикването" ми със сцената премина през няколко етапа. В крайна сметка, когато стоиш сред много други хора, имаш чувството, че си "скрит" сред другите. Но дори и в такава ситуация все още се чувстваш под "светлината на прожекторите" на вниманието на публиката. Поне аз го направих. Вярно е, че не изпаднах в "ступор", след като завесата на сцената се вдигна, но все пак се "разхождах" с вълнение в себе си. Не му позволих да ме завладее, но въпреки това то беше налице. Но щом се концентрирах не върху хората, седящи в публиката, а върху пеенето... цялото вълнение изчезна почти мигновено. Бях с музиката, с думите и всичко останало... Момчетата от хора често се шегуваха, че в нашия хор има пет партии - басы, тенори, алти, сопрани и Коля. Тази шега възникна поради факта, че по време на хоровото пеене аз застъпвах целия хор, повече от сто души, с пеенето си и затова, когато нашият ръководител изискваше от всички да "добавят топлина", той изискваше от мен обратното. Тъй като моето "добавяне на топлина" блокираше всички останали. По силата на това, че неволно станах участник в университетското любителско шоу на талантите, веднага бях "орисан" да участвам в любителското шоу на талантите на Радиофизическия факултет, където учех. Просто бях поставен пред свършен факт и никой дори не попита за желанието ми. Така или иначе, за първи път трябваше да се представям солово. Нямах акомпанимент и трябваше да пея без такъв. Затова обях, че ще изпея руската народна песен "Степ, да степ наоколо...". Обяха ме и за първи път бях на сцената сам, без приятелския лакът на другите. Не ми трябваше микрофон, затова отидох до ръба на сцената, като по този начин "изгорих" мостовите за себе си, и, след като се приспособих към пеенето... запях. Това беше първото ми самостоятелно изпълнение, но то беше и моята собствена победа над себе си. Със силата на волята си успях да преодолеем себе си и да се накарам да направя това, което трябваше да направя. Това беше малка победа над себе си, над естествената ми срамежливост. Не се превърнах в грубиян (поне се надявам да не съм), но бях в състояние да преодолеем тази срамежливост, ако се наложи. След първото ми солово изпълнение някой от журито се приближи до мен и ми каза, че трябва да се занимавам професионално с пеене и че в университета има много добро вокално студио. След няколко седмици реших да отида там и учих там до края на следването си в университета. Не се интересувах от изпълненията, повече ме интересуваше да се науча да контролирам гласа си, което мисля, че ми се удаде.

Вокалното студио се ръководеше от Тамара Николаевна, професионална певица от Харковската опера, ако не ме лъже паметта. Много съм й благодарен, че нагласи гласа ми. Нервността ми пред сцената практически изчезна след една почти комична случка. Като един от вокалистите бях "оскубан" за следващия концерт на патрона на аматьорския конкурс за таланти на Харковския университет. Както винаги, всичко това беше направено по прищявка. Придружаваше ни все акордеонист, с когото никога не ми се беше налагало да репетирам или, особено, да изпълнявам. Затова тихо му напяха мелодията на песента, която щях да изпея. Той бързо разбра каква песен ще пея, но поради липса на време нямаше възможност да репетираме дори малко. И така... обяха излизането ми, а той започна да свири една октава по-високо, отколкото трябваше! Ситуацията е все същата... принуден съм да следвам мелодията, а тя е много по-висока, отколкото би трябвало да бъде. Аз, разбира се,

"изпях" първия куплет, а на втория му изрѣмжах "... по-ниско, свирѣ по-ниско...". Разбира се, получи се много смешно, но колкото и да е странно, тази ситуация ми позволи напълно да се изключая от сцената и от публиката и след тази случка всеки път, когато излизях на сцената, се чувствах напълно свободен. Можеше да съм нервнен преди да изляза на сцената, но когато излязох на сцената, бях напълно вгълбен в това, за което бях там.

Като студент ми се налагаше много пъти да свиря, да организирам партита за студенти, новогодишни партита. Изработвах костюми за тези представления заедно с други момчета и сам се извявах в тези костюми. Веднѣж дори трябваше да напиша сценарий за цялата вечер и да напиша песни за едно студентско новогодишно парти. Все още си спомням някои от стиховете, които измислих тогава. Написах следните текстове на една мелодия от Бременските музиканти:

Казват, че учениците са глупави,
Както земята ни ражда.
Ей, доценте, не бъди скѣперник,
Имаме нужда от стипендия!
Ооо ла ла, ооо ла ла,
Имаме нужда от стипендия!
Ооо ла ла, ооо ла ла,
Ех, ма...

В службата на небето,
Те се страхуват от нас като от огън.
Ами дяволите, както знаем,
Ние не сме никак подходящи!
Ооо ла ла, ооо ла ла,
Ние не сме никак подходящи!
Ооо ла ла, ооо ла ла,
Ех, ма!

.....

Имахме още няколко стиха, но вече ги забравих, а и няма особена причина да възстановявам тези редове. Всичко беше като на обикновени студентски капустници: малко хумор, малко ирония и преди всичко на себе си. Аз и още едно момче от хора бяхме едновременно водещи и изпълнители. Игор Йовенко беше висок почти колкото мен и играеше ролята на... снежанка, а аз бях Дядо Коледа. И двамата бяхме с мустаци и в знак на солидарност с него за първи път си обръснах мустациите... Накратко, беше доста оригинално и много забавно!tr://....

Описах отношението си към сцената, за да покажа, че дори за да изляза на сцената, аз лично трябваше да работя доста усилено върху себе си, за да мога дори пред враждебна публика да се чувствам уверен и въпреки закачките на опонентите, враговете или скептиците, независимо от всичко, да предам това, което е необходимо. Ситуациите в живота ми се развиха по такъв начин, че почти всичко, което се е случило в живота ми, ме е подготвило стѣпка по стѣпка за това, което правя сега. Но в време, за да могат ситуациите в живота ми да ме доведат до това, което имам сега, трябваше да работя много усилено върху себе си, да създам себе си. Житейските ситуации бяха само външната сила, която ме накара да го направя, и без тях едва ли щях да го направя. Така че от собствен опит мога да кажа, че каквото и да ни се случва в живота, то е за добро. Разбира се, ако събереш волята си в юмрук и не позволиш на обстоятелствата да те сломят, а напротив, накараш обстоятелствата да работят за теб...!

Така се случи, че почти всичко, което се случи в живота ми или с мен, по един или друг начин ме подготви за пътя на война. По принцип всяко развитие е свързано с преодоляване на себе си и на обстоятелствата. Това е начинът, по който се случва. И ето ме тук, стоящ сам

на сцената, с няколкостотин очи, вперени в мен, всички очакващи нещо от мен и много често съвсем не това, което бих искал да им дам. Основната цел на моето образователно и укрепващо здравео предстванение беше да събужда хората от съня им. Но... много хора спяха и изобщо не искаха да се събудят, а дори напротив, много им харесваше да "спят". А такива хора не се интересуваха от разбирането на същността на нещата. Те искаха само зрелище и нищо друго. Другата част от публиката не се нуждаеше от нищо друго освен от развлекателен сеанс. Сред цялата маса на публиката търсещите разбиране бяха преобладаващо малцинство. Осъзнах това много бързо, веднага щом започнах предстванението си. Усетих цялата публика, емоциите и мислите на цялата публика и разбрах, че е необходимо да намеря някакво решение на привидно неразрешимия проблем - да дам на всеки зритель всичко, за което е дошъл, плюс това, от което се нуждае, за да се събуди от сън. Всеки зритель... но имаше поне три групи зрители - тези, които бяха дошли, за да получат зрелище или "цирк", както го наричам аз, тези, които бяха дошли, за да получат междувременно лечение на здравословните си проблеми, и третата група, която търсеше разбиране, дори най-малкото разбиране. И тук беше необходимо да се даде на всички това, за което са дошли, и то едновременно, по време на едно предстванение. А аз трябваше да създам тактиката и стратегията на моето предстванение в "бойни" условия. Без да спирам предстванението си, реших да изпробвам експериментите си, които бях правил в армията и по време на следването си в университета.

Действах импровизирано и веднага реших да реализирам идеята си. Поканих публиката да участва в експеримента и помолих всички да обединят ръцете си и под звуците на прекрасната музика на Жан-Мишел Жар повлиях на цялата зала, като помогнах на хората да се настроят с гласа ми. Съчетавайки хипнозата в реалността с прякото въздействие върху мускулите на публиката, се опитах да увелича максимално реакцията им. Думите, които произнасях, вкарвах хората в правилното състояние на духа за най-ефективен ефект. Всичко това продължи няколко минути, след което помолих всички, които имаха "задръстени" ръце, да излязат на сцената. Работата е там, че при наличието на добра сетивност у човека мускулите флексори и екстензори преставаха да се подчиняват на самия човек и само аз можех да премахна тази мускулна блокада. Направих действие със средна сила, за да достигна до възможно най-много хора и в същото време да не претоварвам с действието си най-чувствителните. В резултат на моето действие на сцената имаше няколко десетки души, които не можеха да освободят стиснатите си ръце. Аз освободих всички тях от не съвсем обикновените "белезници" и го направих по няколко начина. Някои от тях бяха освободени чрез словесно въздействие, други - чрез психическо въздействие, а трети - чрез въздействие върху мозъчните центрове, контролиращи мускулите на тялото. А след това започнах да демонстрирам на публиката върху моите доброволни помощници различни методи за въздействие върху човека, като същевременно обяснявах какво е общото между тези методи и по какво се различават един от друг.

Опитах се да покажа и докажа, че хипнозата, с която всички са свикнали, е най-примитивният начин за въздействие върху човека и че има много други методи, при които никой не произнася никой с тежък поглед, заставяйки го да заспи хипнотичен сън. Когато човек може да говори със съвсем обикновен глас, без да стрелка с очи, и друг човек, без да се потапя в хипнотично състояние, с напълно запазена на пръв поглед независимост, ще направи това, което му се нарежда, и дори няма да се замисли за това, че изпълнява чужда заповед, като е абсолютно сигурен, че действа според собствения си ум и разум. Че абсолютно същият резултат може да се получи, когато наоколо няма никой, и заповедите така или иначе ще бъдат изпълнени, въпреки че никой не казва нищо. Тук, на сцената, аз пренареждах мозъците на хората и те започнаха да виждат вътрешните органи на други хора, да определят с точност здравословните проблеми на напълно непознати за тях хора. Използвайки различни методи на въздействие, правех така, че хората да не могат да отлепят краката си от пода, да се блъскат в невидима стена и да не могат да преминат през нея. Всичко беше съпроводено с безобидни шеги и закачки. Всички се смееха - участниците в

представлението ми, зрителите, останали в залата, и аз самият. След това прехвърлих хората в минали епохи, те бягаха от динозаври, биеха се с римски гладиатори и много, много други. През цялото време всеки запазваше самостоятелното си мислене, като действаше в измислените реалности според собствения си характер и разбирания.

От време на време залата избухваше в смях. Аз се смеех от сърце с всички. Нямах как да предвидя реакциите на хората, а и не исках да го правя. Просто в резултат на действията на хората се случваха много нелепи ситуации, които дори не си бях представял. Накратко, залата беше напълно внимателна, а аз, показвайки на хората следващото въздействие, давах обяснение какво се случва и с какво се яде! А в края на представлението ми с прекрасната музика на Жан-Мишел Жар направих здравословен ефект върху цялата зала. И отново изчислих силата на моето въздействие върху средното ниво на възприятие, а след него понякога имах няколко десетки души, за които това въздействие беше твърде силно, и те "изпадаха в утайка", потъваха в състояние, междинно между кома и клинична смърт. Моето влияние просто издухваше същностите им от физическите им тела, както силният вятър сваля шапки от хората. Както и да е, след моето въздействие аз слязох в залата и върнах всички във физическите им тела. В резултат на всичко това представлението ми приключи около единадесет часа вечерта и аз стигнах до хотела си в полунощ. И въпреки че бях малко уморен, като цяло бях доволен от намереното решение, което ми позволи да "нахраня" всички с това, което искаха, а също и да предам на всички всичко останало, което исках - основите на познанието и разбирането, че човекът е нещо повече от физическо тяло и че човекът наистина има сили, които животните просто не могат да имат, и тези сили са реални и не се вписват в представите, които са били наложени на хората от социалните паразити, за да им е по-лесно да контролират масите.

Разбира се, не всички разбираха всичко, а тези, които си мислеха, че го разбират, всъщност бяха само на косъм от разбирането, но въпреки това това беше началото на пробуждането и то беше прекрасно. На следващата вечер залата вече беше пълна, тъй като мълвата за моите "чудеса" започна да се разпространява из целия Архангелск. По същия начин прекарах и някои от представленията си, като се опитвах да не повтарям действията си на сцената, измисляйки все нови и нови варианти на моето въздействие и действията на хората на сцената. При преместването, например, в миналото, обичайната реалност изчезваше за човека и той се оказваше в реалността на миналото, сякаш пропадеше през себе си, въпреки че всичко останало не пропадеше никъде. Ако премествах няколко души едновременно, те се оказваха в една и съща реалност в пълно съзнание, със собствено възприятие и индивидуално поведение. Не им налагах определен алгоритъм на поведение, всеки действаше според собствения си ум и разум. И в същото време те възприемаха случващото се в тази реалност адекватно. Ако се окажеха в реалността с динозаврите, всички виждаха и чуваха звуците, издавани от тези животни. Докосвали се до всички мизансцени, до всички други нюанси на тази реалност. Заради всичко това те виждали и действали в една и съща реалност, а не всеки в своята собствена. Всички детайли на тази реалност съвпадали до най-малката подробност, различавайки се само в пространствените нюанси.

За по-голяма яснота нека обясня какво означава това. Всеки човек, пътувал назад във времето, се е намирал в различна точка на тази реалност и следователно е наблюдавал едно и също събитие от различен ъгъл. Някои виждали динозавъра отдалеч, други - пред себе си, трети - отляво! Това е единствената разлика, но иначе те са виждали едно и също нещо от своята гледна точка. И описанията им, действията и реакциите им спрямо случващото се били напълно синхронизирани. И синхронът беше в най-малките детайли. Но най-интересното е, че аз често премествах хората и едва тогава ги питах къде са и какво виждат. Така че дори няха възможност по никакъв начин да ги настроя звуково на една и съща "вълна". Но най-любопитното беше, че ги премествах в реалността на миналото и дори самият аз не знаех какво ще видят в точката от пространството в миналото, където ги бях преместил. Това е равновесие на факта, че човек, преди да погледне през прозореца с гледка към пътя, знае, че ще види коли на пътя, но колко от тези коли ще бъдат на пътя в момента, в

който погледне през прозореца, и какви марки и цветове ще бъдат тези коли, този човек няма да може да каже. По същия начин стоят нещата и в ситуацията с преместването в миналото - аз отварям един вид "прозорец в миналото", но не знам какво ще види човекът в този прозорец, когато "погледне" от него. Мога само да кажа със сигурност, че ако съм направил всичко правилно - този човек ще види точно динозаври, а не изчезнали земноводни. Ако това все пак се случи, означава, че съм пропуснал една епоха. Това е всичко, което също би било нежелателно. Но изглежда, че не съм "пропуснал", а разселените хора попадат точно в епохите, за които говорех.

Разбира се, почти невъзможно е да се опише с думи това, което се случваше на сцената. Различните хора реагираха на една и съща ситуация по напълно различен начин, някой, видял жив динозавър, тихо се свлече на пода на сцената, някой стоеше замаян с отворена уста, някой бавно-бавно се отдалечаваше колкото се може по-далеч, някой, напротив, даваше акъл! След като динозавърът беше парализиран, хората гледаха неподвижното животно с неподправен страх, с голямо притеснение, готови във всеки един момент да се втурнат и да избягат, без да се оглеждат, приближиха се до неподвижната глава, за да повдигнат горната челюст и да погледнат в устата на "симпатичното" животно! Но най-интересното е, че много хора, изместени от реалността, започнаха да действат в тази реалност напълно самостоятелно, без никакъв контрол или корекция от моя страна. Много неща се случваха на нивото на рефлексите. Например, когато един човек се бореше с борец в римския амфитеатър, той рефлекторно избягваше ударите на юмруците му, точно както би го направил в истинска битка. Просто е невъзможно това да се изиграе, а това означава само едно - борбата е била истинска. Боецът виждаше противника си точно като всеки боксьор на ринга, макар че останалата част от публиката, която не беше изместена в тази реалност, виждаше само този човек и... нищо повече. И за тях ситуацията беше крайно комична. Човекът отбягва удари, нанася своите, скача настрани и т.н., а за тях ... там няма никой. След като все пак успя да нокаутира древния боец, няколко души повлякоха нокаутирания боец настрани, като му направиха място в ъгъла на сцената, и го доведоха до съзнание по руски, плиснаха вода от устата си в лицето му, леко го потупаха по бузитеhttp://....

Залата избухна в смях, докато няколко момчета се опитваха да се промъкнат през тясната пролука в тухлената стена, създадена за тях, след като не бяха успели да я преодолеят. Те поставиха ръцете си срещу тази създадена за тях стена и... нищо не се случи, не можеха да помръднат и сантиметър, но ръцете им бяха отпечатани с тухлената стена, точно както би се отпечатал всеки друг човек, ако се опита да прокара с длани тухлена стена. Но за останалата част от залата на сцената не се появяваше никаква тухлена стена и опитите на бедняците им изглеждаха най-забавни. Придружавах всички тези демонстрации с моите обяснения и разяснения, опитвайки се да събудя хората от съня им, да им покажа колко богата и цветна е истинската реалност от тази, която познават. Всяка вечер на сцената се появяваха батерии от трилитрови буркани с вода и други стъклени съдове. И водата се зареждаше по време на няколкочасовото ми представление или, както се нарича научно днес: водата се "структурираше" на сцената в продължение на няколко часа. Думата "структурирана" звучи по-приятно за "научното" ухо, отколкото думата "заредена". Очевидно научното "ухо" има основания за това предпочитание.

Така че водата на сцената "запечатваше" в себе си всичко, което се случваше на сцената, включително и моето въздействие, когато мозъците на хората се реорганизираха. И точно този факт имаше много неочаквано продължение, както се оказа по време на второто ми посещение в град Архангелск. Но към това ще се върна по-късно, а междувременно всяка вечер излизах на сцената пред препълнена зала. По време на моите оздравителни масови сеанси всеки път някой "отлиташе" от тялото си и се налагаше да връщам "летовниците" обратно. Обикновено се приближавах до следващия "летец" и бързо го връщах обратно в тялото му. Човекът се прибираще и аз отивах при следващия "летец". Но един ден се случи нещо необичайно. Поканиха ме при друг "летец". "Летящият" се оказа младо момиче на около два-сет години, което по външния си вид не беше обременено с висше образование и

съответни интереси. Аз, както обикновено, върнах същността ѝ в тялото ѝ, тя се събуди и дори отвори очи, а погледът ѝ започна да придобива някаква смисленост. Аз, виждайки признаците на връщане към нормалното, побързах да се върна при следващия "летец", който чакаше да се върне. Веднага щом се отдалечих на няколко крачки от тази червенокоса девойка, тя се върна към първоначалното си състояние. Реших, че не съм стабилизирал достатъчно същността ѝ в тялото ѝ след претоварването, и повторих цялата процедура по връщането отново. Отново, щом се отдалечих на няколко крачки от нея, есенцията ѝ отново изскочи от тялото ѝ. Отново, още по-внимателно извърших процедурата по връщане на "блудната" есенция обратно в тялото ѝ... със същия резултат. Когато всичко това се повтори три пъти, реших да разбера какъв е проблемът. В резултат на телепатичен контакт успях да разбера причината за такова странно поведение на същността на това момиче. Нейната същност НЕ ЖЕЛАЕ да се върне във физическото си тяло. Есенцията заяви: "Колко съм ти благодарна, че ме освободи от това глупаво тяло!" Изглежда, че женска същност от доста високо ниво е попаднала в генетиката на това момиче и по една или друга причина НЕ е могла да развие физическото си тяло, намирайки се в него като в затвор! Оказа се, че това се случва и за съжаление не е толкова рядко, просто за първи път имах такъв случай. Когато разбрах причината за такава странна реакция на момичето към моите действия, ѝ казах, малко преждевременно доволен от същността, че, моля те, скъпа моя, бъди така добра да се върнеш в тялото си и да се опиташ да се събудиш в същото това тяло. Върнах я в тялото ѝ, като блокирах възможността тя отново да "изскочи" от него. Надявам се, че с известна помощ от моя страна същността на това момиче е успяла да промени развитието си в това физическо тяло. Едва след тези мои действия всичко се оправи и същността на момичето не "излетя" повече от тялото ѝ. Накрая успях да отида и да помогна на останалите "излетели" същности, но не срещнах повече такива упорити същности.

След речите хората идваха при мен с проблемите си. Дори и да исках, не можех да помогна на всички, затова им казах да пускат само хора с малки деца, с които работех индивидуално. Връщах разместените тазобедрени кости на мястото им, след като бях "коригирал" формата на таза, премахвах детските гърбици и т.н. и т.н. По време на тези сеанси имах една любопитна случка. Пръстите на друго дете бяха недоразвити. Започнах да въздействам и поставих ръката на детето върху дланта си. И след няколко минути от моето въздействие неоформените му пръсти започнаха да се движат и да растат точно пред очите ми! Всичко се случи по начина, по който образователните филми показват колко бързо растат корените на растенията, когато в рамките на няколко минути на екрана се показват кадри от няколко седмици. Така беше и с това бебе - пръстите му се движеха, растяха и се удължаваха точно пред очите ми. Майката на това бебе го е доvela само веднъж, вероятно се е уплашила от видяното и след това не ми се е налагало да работя с това бебе, но се надявам, че процесът на растеж на пръстите му не е спрял, след като съм започнал този процес при него.

В следобед преди представлението ми показаха забележителностите на Архангелск. С всеки изминал ден хората ставаха все повече и повече, всичко беше препълнено до краен предел. Но представленията ми не бяха много дълги и дойде последният ден от турнето ми, в залата вече нямаше безразлични хора, и трите категории зрители, за които писах по-рано, се бяха сменили. Все пак успях да развълнувам хората и бях щастлив от това. Всички ме питаха дали ще дойда отново в Архангелск и ще проведе моята школа. Всички искаха да знаят точно това. След последното представление към мен се приближи един възрастен мъж и каза, че е ясновидец и иска да ме предупреди за опасността, която ме грози. Каза, че ме заплашва автомобилна катастрофа, при която ще умра. Благодарих му за загрижеността и му казах да не се притеснява - всичко ще бъде наред. Реакцията му беше забавна. Той си мислеше, че съм го взел за луд и затова съм реагирал така на съобщението му. И така, той продължи и ми каза, че не съм го разбрал правилно, че работи за полицията и издирва изчезнали или убити хора и има много случаи, потвърдени от властите. Искаше да ме убеди да обърна внимание на думите му, той не е луд и виденията му за бъдещето никога не са го подвеждали.

Изслушах го внимателно и още веднъж му благодарих за вниманието към моята съдба. И му казах да не се тревожи, всичко ще бъде наред.

Не мисля, че този човек някога е разбрал, че аз самият съм знаел за покушенията срещу мен и че вече съм преживял няколко покушения срещу мен, без дори да умра! И че следващият опит на КГБ ще бъде неутрализиран от мен, както и всички предишни. Просто не можеше дори да му хрумне, че някой може да промени бъдещето му, като му повлияе и неутрализира действията на специалните служби. По много причини беше трудно да си представи такова нещо за почти всеки човек. Не се опитах да го убедя, че съм прав, защото той беше абсолютно сигурен, че ще умра! Но въпреки това това не се случи, макар че опитите да се освободи синята планета Земя от моето присъствие не спираха. Само че аз доста успешно блокирах всички тези опити и именно това не се вписваше в "мозайката на света", която беше в съзнанието на почти всички. Какво да се прави, трябваше да разочаровам всички - е, не им позволих всички да се убедят сами, че мнозинството винаги е право! Не, не е така, и не са прави много често! Един човек може да е прав, а всички останали - не, ако този човек знае това, което всички останали не знаят, може да направи това, което всички останали не могат да направят. И въпросът тук не е в прекалената гордост, а просто във факта, че този човек може би е открил "вълшебни думи", които са му позволили да отвори "вратите" към "пещерата" с приказни възможности и да постигне просветление на съзнаниетоhttp://.....

Ако като цяло бях доволен от резултатите от представянето си, то след това ме очакваше изненада. Когато дойдох в счетоводството, за да получа разчет за изпълненията си, се оказа, че залата е запълнена по-малко от половината, а от приходите ми бяха приспаднати всички разходи за наем и издръжка на представлението ми, пътните и хотелските ми разходи не ми бяха възстановени, а от дела на организаторите на изпълненията ми не беше удържана нито една рублина. Реших да изясня малко ситуацията и им казах, че това, че по професия съм физик-теоретик, не означава, че не разбирам нищо от икономика. А също така им казах, че ми предложиха да получа диплома в Икономическия факултет на Харковския университет, но аз отказах (сега съжалявам за тогавашната си глупост и мързел), защото трябваше да положа няколко изпита по дисциплини, които не се преподаваха в Радиофизическия факултет.

Затова им казах следното: "по някаква причина" са "объркали" общата печалба от събитията и нетната печалба. От общата печалба трябваше да се приспаднат всички разходи, включително и моите, и едва след това чистата печалба да се раздели, както беше договорено. Това, което са направили, е просто неграмотно. Разделиха общата печалба, уж според споразумението, а след това от моя дял приспаднаха всички разходи за моите изпълнения, което по принцип е финансова измама. Освен това залата по време на моите изпълнения беше непълна само през първия ден, а през всички останали дни беше пълна и хората дори седяха по коридорите на донесените от тях столове, и че всичко това е заснето на видео, тъй като изпълненията ми бяха записани на моята видеокамера. Валентин Расказов се опита да ме убеди, че това е било недоразумение и че няма да се повтори. И че той лично, както и всички жители на Архангелск, ще се радват да видят отново моите изпълнения и ще искат да се обучават по моята система още повече! Обещах да дойда отново и се върнах в Москва. Това, с което се сблъсках при получаването на спечелените пари, както разбрах по-късно, се нарича "литература", когато в официалните документи се казва едно, например, че е продадена само половината или дори една четвърт от залата, докато залата е била препълнена до краен предел. Обикновено това се правеше, за да се намалят данъчните плащания (т.нар. двойно счетоводство), а разликата между черното и бялото счетоводство се разпределяше между участниците във финансовата измама.

Само че в моя случай беше точно обратното, платих им всичко за всички, но организаторите получиха всичко чрез черно счетоводство и дори не ме предупредиха за това. Но не съжалявам, най-важното беше, че не участвах в тази измама, и за мен не бяха важни

парите, а хората, които бяха започнали да се събуждат от вековен сън. Това беше основното заплащане за работата ми. Когато виждаш как очите на хората горят от живот, душата ти просто се радва на това. За съжаление, много хора при всичко това бързо се запалваха и също така бързо... "гаснеха". И причината за това беше, че пробуденият човек трябваше да действа според съвестта и честта си, а това много често струва скъпо, възникват много проблеми и неудобства. Човек може да пострада от това, да загуби работата си, да застраши кариерата си и т.н. И точно за това много хора (добре, макар и не всички) не са били готови. По-добре е да спим "сладко" и да виждаме "красиви сънища", докато истината за реалността е толкова грозна, а дори и над главата може да бъде. Накратко, типична филистерска философия. Но бих искал да напомня на спящите, че когато човек замръзне, в този момент му става много топло и има красиви сънища, а тези красиви сънища са сънища за приближаващата смърт. Така и "спящите" хора не бива да забравят, че техният "сладък сън" много бързо може да се превърне в "мразовит" сън, така че не е ли по-добре да се събудят, дори и да са "премръзнали", и да започнат да действат с разбирането, че много неща могат да се променят, може би дори всичко!

Въпреки това много хора предпочитат някой друг да върши цялата черна и неблагоприятна, а понякога и опасна работа, а ако нещо "се получи", те са готови да се присъединят към победителя след това. Точно тази консуматорска, филистерска нагласа търсеха нашите врагове. Но за моя радост, дори и малко, но имаше хора, на които им пукаше и които не се страхуваха да се обявят за правилната кауза, без да мислят дали това ще им донесе лична изгода или големи проблеми. И докато тези хора тежко започваха да се събуждат, аз продължих войната си сам. Но вече очаквах нов развой на съдбата и появата на верен спътник в моите начинания, но няма да изпреварвам събитията <http://...>

30. Москва "празници"

Върнах се от Архангелск в Москва. По време на моето отсъствие в Москва не се случи нищо интересно. Животът на града и неговите жители продължаваше да тече както обикновено. Макар че все пак се наблюдаваха някои промени. През 1991 г. в Москва можеше да се наблюдава картина, нетипична за Москва по-рано, но позната на останалата част от Русия. Рафтовете в магазините се изпразваха не с дни, а с часове. Ако по-рано в Москва се наблюдаваха опашки за дефицита, а на тези опашки стояха предимно пътуващите от областта и най-близките региони, които специално идваха в Москва, за да си купят храна и други стоки, то през лятото на 1991 г. все повече и повече самите москвичани ставаха част от опашките и тези опашки бяха не само в центъра на Москва, но и в районите, където пътуващите никога преди не бяха пазарували. Трябваше да се стои на опашки за всякакви стоки или да се купуват без специална опашка на пазарите, чиито цени бяха много "хапещи" за огромното мнозинство от хората. И така, Москва ме посрещна с опашки почти навсякъде. След като се върнах в столицата, продължих обичайната си дейност, като работех с хората директно и по телефона. Срещнах се с интересни хора, с такива, които търсеха отговори на въпросите си от мен. Всичко течеше по обичайния начин, който за много хора беше невероятен дори за московските представи. Скоро след завръщането ми от Архангелск Светлана се върна от Литва. Тя донесе някои лакомства от Литва, най-вече литовски месни продукти, които се оказаха невероятно вкусни. Литовските карбонати, различните видове пушени меса бяха голяма изненада за мен. В руските магазини нямаше нищо подобно, а и пазарите, където можеше да се намери нещо подобно, бяха малко.

Както ми обясни Светлана, всеки град в Литва имал свои рецепти за пушене, свои особености. Всеки майстор имал и свои тайни и че Литва произвеждала доста такива месни продукти, повечето от които се доставяли ...в чужбина. Жителите на Съветския съюз (с изключение на самата Литва) трябвало да ядат "колбаси", в които нямало почти нищо месно, освен името. Но ешелони от висококачествени месни продукти отиваха в чужбина.

Съветските хора трябваше да ядат в най-добрия случай почти чисто нишесте, но всички в чужбина трябваше да се хранят добре!

Като цяло Съветският съюз имаше много странно отношение към собствените си граждани. Всеки пристигнал чужденец се чувстваше като истински цар, въпреки че в родината си можеше да бъде обикновен учител или овчар (каубой), но в СССР беше почти Бог. Всеки чужденец беше обгрижван, за него имаше специални магазини, ресторанти и хотели, в които обикновените съветски граждани дори не бяха допускани. Такова нещо не съм виждал никъде другаде по света. През 1991 г. пътувах до Унгария и Южна Германия, по-късно - до САЩ, но никъде не видях подобно нещо. Във всички останали страни по света на първо място бяха благодетелствани собствените им граждани, а всички новодошли се разглеждаха само като възможен източник на доходи. В никоя друга страна по света не е било така, че гражданин на дадена страна да не може да влезе в ресторант, магазин и т.н., а гостите да бъдат допускани без проблеми само защото идват от друга държава. Съветските власти показваха истинската си същност, като се отнасяха по този начин към своите граждани. Жителите на една огромна държава бяха третираны като роби в собствената си страна, въпреки че на всички нас от детството ни се внушаваше, че е точно обратното. Човек можеше да осъзнае дълбочината на тази лъжа едва след като посети други страни и види с очите си как властите на другите страни се отнасят към своите жители. За тях собствените им граждани са човешки същества, а новодошлите са нещо като хора от втора или трета класа, в зависимост от това от коя страна идва човек. Такова зверско отношение към своите граждани е възможно само в СССР и никъде другаде. Но няма да се отклонявам...

Когато Светлана се върна от Литва, тя започна да идва при мен почти всеки ден. Светът на Големия космос, който ѝ отворих, се превърна в "наркотик" за нея - тя беше привлечена от звездите все по-силно. Това се превърна в смисъл на живота ѝ. Но този развой на събитията не се хареса на някои сили, и то съвсем реални, а не мистични или неземни, както може би си мислят някои хора. Няколко души, много влиятелни в съветската система и ловуващи за хора с изявени парапсихични способности, както в случая със Светлана, отдавна бяха "хвърлили око" на нея. И така, когато научиха, че тя се е "свързала" с мен и не смята да се откаже от наученото от мен, започнаха открито да я тровят. Тормозът е съвсем реален и на всички нива. "Приятел" "Приятелката" на Светлана, която я наричаше своя скъпа сестра, "по някаква причина" сложи отрова в напитката, която самата на Светлана, изразявайки благодарността си към нея за всичко добро, което е направила за нея. Доста интересен начин да изразиш своята "благодарност", нали!? Светлана ми се обади, докато беше в ужасно състояние, буквално се беше обърнала наопаки от "благодарността" на "приятелката" си. Това се случи доста късно вечерта и щом Светлана ми се обади, веднага отидох в хотела ѝ. По това време тя беше отседнала в хубава стая в хотел "Киев", който се намираше близо до киевската гара. Пътят беше почти празен и след около половин час вече бях при нея.

Успях навреме. Отровата не беше имала време да свърши мръсната си работа. Може би помогна на Светлана това, че вече бях работил много с нея и бях променил много неща в нея. Така или иначе, когато пристигнах, тя беше жива и аз веднага се заех да унищожа отровата в тялото ѝ и разрушенията, които тя вече беше направила в тялото ѝ. След известно време на моята работа Светлана започна да се чувства по-добре, силните болки, които я бяха свили в гърлото, изчезнаха и здравият ѝ тен се върна, макар че все още беше бледа. Предложих ѝ да се опита да поспи и след като се уверих, че всичко изглежда наред, тръгнах обратно към дома си. На сутринта се обадохме и вече нямаше никаква заплаха за здравето ѝ. Въпреки това отидох да я проверя отново, за да я прегледам. Направих още малко работа с нея, за да я изчистя по-бързо. Нейният "приятел", както можеше да се предположи, беше изчезнал безследно. Разбира се, тя не беше отвлечена от извънземни или "попаднала" в паралелен свят, но само на следващия ден "по някаква причина" спешно си тръгна към дома, без дори да уведоми "най-добрата си приятелка" по очевидни причини. И така, веднага щом Светлана дойде на моя страна, за нея също започна "забавен живот". Отравянето беше първата лястовичка, но в никакъв случай не и последната. Когато "приятелите", които стояха зад тези

действия, разбраха, че нямат големи шансове с отрови и други подобни методи, започнаха да действат по различен начин. Започнали да я удрят психически, и то доста силно. С нейната естествена чувствителност подобни удари бяха особено тежки за Светлана. Ударите ѝ бяха нанасяни от познати хора, които я заплашваха, че ще я унищожат, ако продължи да общува с мен. Казвали са ѝ, че ще бъде унищожена, че синът ѝ няма да живее, ако не се отрече от мен, не ме предаде. Че баща ѝ, когото тя толкова много обича, има слабо сърце и то може "внезапно" да спре. И когато думите не помогнаха, те преминаха към действия. Започнаха да я удрят и то много силно. Ударите бяха толкова силни, че изкараха Светлана от тялото ѝ. Понякога в резултат на тези удари тя изпадала в дълбока кома, с едва забележими признаци на живот, а понякога и в състояние на клинична смърт. Всеки път успях да я върна в нормално състояние. Макар че понякога "затъмненията" ѝ от ударите продължаваха доста дълго - по един час, а понякога и по два! След всеки такъв удар не само връщах Светлана към живота, но и правех поредното пренареждане, за да не се повтори подобно нещо. Но "приятелите" отново нанасяха удари на съвсем ново място и аз трябваше отново да я възстановявам след тези удари и да създавам нови качества и свойства, за да предпазя Светлана от такива удари. Когато ударите на местните "луди" все пак не постигаха желаните резултати, те явно се оплакваха на господарите си и започнаха сами да удрят Светлана, а тези удари вече бяха по-сериозни! <http://...>

След двата ми опита да създам собствено семейство вече не вярвах, че подобно нещо е възможно за мен. "Обикновената" жена не можеше да разбере моите цели и ценности, а "напредналите" в тези въпроси почти винаги се оказваха нарцистични егоисти, които се наслаждават на лъчите на собственото си въображаемо величие, както успях да се убедя от собствен опит. А и никога не съм се интересувал от взаимоотношения заради самите тях. За мен любовта винаги е означавала преди всичко сродство на душите и затова преди да срещна Светлана, си мислех, че ще трябва да бъда сам до края на живота си. След като се запознах с такава красива и интелигентна жена като Светлана, имах радостта, че съм срещнал човек, който наистина разбира за какво говоря, който наистина се интересува от това, което правя, и какъв е смисълът на живота ми за мен. Винаги съм можел да разбера кога един човек наистина разбира или само се преструва, че разбира. И естествено изпитвах топли чувства към Светлана и се страхувах, че ако заговоря за нещо повече от приятелство, ще разваля всичко със собствените си ръце. Много ми се искаше да запазя това сродство на душите и да не го изплаша с някоя глупост. А и миналият опит не ме беше вдъхновил за романтизъм. Но видях с очите си как Светлана се бори за това, към което аз съм вървял през целия си живот, и разбрах, че тя е жената, която е моята сродна душа. И дори когато го осъзнах, не побързах да ѝ съобща заключенията си, защото предположих, че може да ме разбере погрешно и да разваля със собствените си ръце този прекрасен съюз на душите. След като се опитах да отровя Светлана, реших, че заради мен тя е в смъртна опасност и докато е близо до мен, това няма да спре. И затова трябва да ѝ обясня всичко, за да може да направи своя избор: или да ме напусне и да се върне към нормалния си живот, или да реши окончателно отношението си към мен. Защото само ако е постоянно с мен, мога да ѝ помогна, когато ябият. Така че самият живот ме подтикваше към действие и колкото и да не се притеснявах от евентуалния ѝ отказ, реших, че няма смисъл да го протакам повече.

Една вечер се обадох на Светлана и я попитах дали ще е заета вечерта, и след като получих положителен отговор, отидох в стаята ѝ в хотел "Киев". Преди да дойда в стаята ѝ, купих красив букет от рози (поне така си мислех) и влизайки в стаята на Светлана, ѝ подадох букета и я помолих за ръката и сърцето ѝ. Бях малко притеснен... и когато чух положителен отговор, се зарадвах. Докато пътувах обратно към дома си, душата ми се радваше и се чувствах щастлива за първи път в живота си. Винаги съм харесвала арията на Мистър-Х от оперетата "Принцесата на цирка". Често си напяха тихо тази ария, тя ми беше много близка, красивите думи на тази ария бяха близки до сърцето ми: *"...цветята пускат листенца на пясъка, никой не знае как пътят ми е самотен, но къде е сърцето, което ще ме обича, винаги да бъде в маска моята съдба..."*. Въпреки че винаги съм действал без маска,

смисълът не беше по-различен. Мислех, че пътят, който съм избрал, ме обрича на самота, защото беше трудно да си представя жена, която би била готова да тръгне с мен срещу течението и да се изложи на опасност, и да ме обрече на постоянна битка, без която пътят ми е невъзможен. И така, такава жена беше открита и сега тя е до мен... Но най-невероятното за тази жена излезе наяве по-късно, когато започнахме да работим заедно и събитията от миналото започнаха да се отварят едно по едно пред нас и да се изяснява истината за миналото: [http://....](http://...)

Скоро след като предложих на Светлана да се омъжи за мен, намерих квартира в един от спалните квартали на Москва, а ние се преместихме в едностайно жилище в стандартните хрущовски апартаменти в работническите квартали. Жилището беше малко, както всички едностайни апартаменти от този тип, но това нямаше значение. След това събитие активността на "приятелите" се увеличи и това вече не бяха "приятели" отгук, а оттам. Те използваха толкова различни, наистина дяволски методи на въздействие, че нямаше място за изненада. На изтънчеността на мъченията им биха завидели и най-изтънчените садисти и осакатители. Винаги съм се изненаждал от изобретателността на Тъмните сили в създаването на всевъзможни пакости. Ако тази изобретателност беше насочена към нещо добро, съзидателно, а не разрушително. Но тези чудовища не се интересуваха от творчески начинания. Във всичко това имаше само едно добро нещо. За да нанесат нов удар, те трябваше всеки път да "изваждат" от арсенала си все повече и повече от своите "козове" и след разрешаването на подлостта си имаха все по-малко в запас от непознати за мен "аргументи". Освен това, след като приложиха новия си "коз", те ми даваха информация за размисъл. За да реша следващата им "задача", трябваше да създам нови качества и възможности, да развия нови тела както за себе си, така и за Светлана. След поредната разправа с тези, които наанасяха удари, понякога имаше малки паузи между ударите и тогава аз, получил поредната порция "храна" за ума, създавах принципно нови структури, създавах тела и качества, за които доскоро дори не подозирах. И освен това, за да неутрализирам ударите, трябваше първо да изуча природата на тези действия и след като разбрах тази природа, създадох такива свойства и качества, такива структури и тела, които ми позволяваха да се противопоставя не само на това конкретно действие, но и на целия спектър от подобни действия, основани на тази природа и на всички възможни комбинации от тях, които можех да измисля.

Доста бързо успях да успокоя по този начин най-буйните в непосредствена близост до нашата вселена. В същото време действията ми не се ограничаваха само до създаване на защита срещу подобни удари, а и до... наказване на цялата йерархична система, която стои зад тези удари. В края на краищата много често ударите бяха нанасяни от "пешки"-изпълнители, които бяха жертвани от тези над тях без особено съжаление. Точно на това са разчитали. Ако се проявяла, щяха да загубят войниците си и това беше всичко. Но аз имах друга стратегия. Отговорен не само, или по-скоро дори не толкова изпълнителят, а този, който нарежда подобни действия. Ето защо, след като неутрализирах следващия нападател или нападатели, обикновено им слагах "усмирителни ризи" и започвах разговор с тях за това кои са и защо нападат, както и кой им е дал заповедта да нанесат удар. И по подобен начин стигах по цялата верига до йерарха, който е дал заповедта на своята система. Обикновено протестирах срещу подобни действия и го предизвиквах на бой. Битките с ръководителите на йерархията понякога бяха пълни с изненади, които дори не можеха да се предвидят. Първо, те винаги имаха подготвени изненади, които пазеха за завесата. Много често започваха битката, като научаваха какво имам аз, но аз също бях "свой човек" и се проявявах само частично, а не изцяло, за да имам възможно най-голямо предимство към края на битката. С други думи, по време на битката всяка от страните се опитваше да узнае всички резерви на противниковата страна, като в същото време увеличаваше максимално своите. При откриване на пропуски в моята система, те биваха удържани със собствените им резерви. И тези резерви обикновено бяха удари, които аз не притежавах по време на битката. Това беше моята ахилесова пета във всяка битка и в същото време - моята пързалка!

Както вече писах, когато ме атакуваха с нещо, което няхах, по време на стачките успях да имам пряк контакт с нови качества и свойства, с нова материя, която не ми беше позната. Прекият контакт ми позволи да сканирам всичко това и да създам подобни качества в себе си. В този случай успях да създам нови същностни тела, мозъчни структури и да създам нещо специално. Защото много често информацията, получена по време на битката, и новите качества и свойства ми даваха липсващото парченце от мозайката, без което беше невъзможно да създам нещо принципно ново и не само за себе си. Почти винаги по време на тези битки успяхах, след като бях получил нови качества и свойства, да стъпя еволюционно още по-напред по пътя си. И по време на тези битки и сражения Светлана много ми помагаше с чудесното си зрение и телепатична техника. Благодарение на нея аз можех да се концентрирам само върху задачите, възникващи по време на битката, а Светлана ме снабдяваше с необходимата информация и благодарение на това всичко се случваше много по-бързо и по-ефективно, с минимални загуби и минимални щети, което само по себе си е важно. Успях да измисля много ефективна тактика и стратегия, но трябваше да приемам ударите, вместо да бягам от тях. Винаги беше неприятно, но винаги ефективно. Не изпитвах страх, и то не защото "морето беше до мен", а защото осъзнавах, че ако страхът проникне в душата ми... и аз губя. Единствено осъзнатата липса на страх ми позволяваше да действам бързо и ефективно, да вземам правилни решения и т.н., въпреки болката и частичното унищожаване на това, което беше част от мен. Мога да ви уверя, че това не ми носеше радост, но знаех, че именно този подход ще ми позволи да намеря решение на проблема, преди да бъде унищожен. А щом намерех решение на проблема, веднага сякаш да започна да го прилагам и да изляза победител.

Понякога се възстановявах, а понякога и радикално възстановявах по време на битката, а понякога го правех след нея. Но така или иначе, продължавах да се движа напред, решавайки все по-сложни проблеми, за чието решаване трябваше неведнъж да променям възприятието си за случващото се, защото без това, използвайки старите модели, би било невъзможно да реша почти всички проблеми, възникващи по пътя ми. Именно скосеното мислене е смъртта на движението напред. Осъзнах това доста бързо в началото на това движение. Ето защо всеки път, когато се опитвах да намеря нов подход към решаването на задачите, понякога успяхах веднага, понякога минаваше време и се натрупваха необходимите "парченца" от мозайката за нов скок в подхода към решаването на задачите, възникващи по пътя. Умът ми винаги беше отворен за новото, никога не съм си казвал: "Това не може да бъде, защото не може да бъде никога". Ако се сблъсках с нещо ново за мен, колкото и невероятно да беше то за мен, винаги започвах с проучване какво е то и дали мога да разгадая същността му... и колкото и да е странно, почти винаги успяхах да реша привидно неразрешими проблеми. И пак повтарям, понякога решението идваше изведнъж, понякога проблемът се потапяше в дълбините на съзнанието ми и там "изгаряше" с неугасим въглен, докато се намерят необходимите "парчета", а после решението избухваше в мозъка ми като свръхнова, в мига на която се раждаше ново решение. Това винаги се е случвало при мен, дори когато съм измислял различни устройства. Хвърлях в ума си някаква задача и тя "кипеше" в него, докато се роди готово решение. Когато това се случеше, с вътрешния си поглед виждах готовото решение под формата на реално устройство, сякаш на чертежите и рисувах готовия вариант наведнъж, без междинни варианти. Веднага готово решение с всички необходими детайли. И този метод на моя подход към решаването на възникващите проблеми ми беше много полезен по време на действията ми в Космоса. Така или иначе, всичко, което правех в живота си преди ДНЕС "М", ми беше полезно в моите звездни войни, и не само!http://....

Второ, оказа се, че повечето от черните йерархии, с които трябваше да се боря, бяха пленени светли йерархии, които бяха подчинени на волята им от по-примитивните черни, които ги бяха пленили. Еволюционният таван на развитие на черните йерархии е много нисък (в сравнение с белите йерархии), но те компенсираха това, като развиваха своята гъвкавост и динамика. Преди да пленят някой светъл йерарх, те обикновено изпращали

срещу него свои слуги, които нападали този йерарх и в огромното мнозинство от случаите били унищожавани от тези йерарси. Но тези, които изпращали своите слуги на смърт, били абсолютно безразлични към това, което ще се случи с тях, те спокойно наблюдавали отстрана, без да се намесват в случващото се, а само изучавали светлия йерарх, когото били избрали за своя жертва. Целта на това наблюдение била да се открият слаби места в защитата, или още по-добре - еволюционни пропуски, които просто не могат да бъдат избегнати на нито едно ниво на развитие. Пропуските ще са различни за различните нива, но винаги ще ги има, тъй като винаги ще има нещо, което не е известно на дадено същество. След като по този начин откриха пролука в структурите на светлите йерарси, черните йерарси не бързаха да нападнат набелязаните жертви. Ако им липсвали необходимите за нападението качества, те първо се впускали в търсене на онези, които ги притежавали, и нападайки онези, с които можели да се справят сами, поглъщали загубилите в себе си и така придобивали нови качества, необходими за планираното нападение. И едва след това нападали планираната жертва. И при такъв вариант лекият йерарх се оказвал в положение, в което нямало какво да отговори на удара или ударите и той (тя) бил (а) заловен (а). В такава ситуация има само един изход - много бързо да сканираш нападателя и да създадеш нови качества и свойства, нови тела и структури по време на битката. Това е само един възможен изход, тъй като е невъзможно да се защитиш от това, което не познаваш.

За съжаление, малко от светлите йерарси се придържаха към този вид бой. Трудно ми е да преценя защо това е така, не съм си поставял за цел да разбера причините за това, тъй като ми се налагаше най-вече да се бия, а не да изучавам миналото на въпроса. Във всеки случай Тъмните сили винаги са действали като паразити както на планетите, които са превземали, така и във Великия Космос, който са се опитвали да поставят в своя услуга. Като не са имали възможност да се развиват, Тъмните сили винаги са паразитирали върху онези, които са имали такава възможност, използвайки техните грешки или пропуски. Това е факт, колкото и да е жалко и неприятно за възприемане [http://.....](#)

31. Бяло братство

Във всеки случай имах късмет и успех да блокирам следващия нападател без никакви последствия. След като си сложих "усмирителната риза", от собствен опит знаех, че не мога да се доверя на думите на черния йерарх. Получих този опит още в самото начало на космическата си одисея, през 1987 г., по време на сблъсъка с Йиори, за който писах по-рано. В същото време разработих метод за кардинално решаване на проблема.

.....

Връщането към точката на еволюционно изкривяване и даването на още един шанс за развитие по светлия път, от моя гледна точка, позволява както да се спрат паразитните йерархии и цивилизации, така и същевременно да се запази за Вселената уникалността на всяка цивилизация, на всяка форма на живот! Не е ли страотно! Аз, може би случайно, успях да открия начин, и то кардинален, за пълно неутрализиране на паразитните системи, без да унищожавам уникалността на всяка форма на живот и същества. И така, прилагайки моя метод, получих напълно неочакван резултат. Когато започнах този процес, след като неутрализирах първия си сериозен противник, който се оказа светъл йерарх, пленен от Тъмните сили, се случи истинско чудо. Процесът ... продължи само до момента, в който това същество беше пленено от космическите паразити и това същество ... стана такова, каквото беше преди пленяването. С други думи, светлото същество било напълно освободено от контрола на Тъмните сили и отново станало такова, каквото винаги е било по същество. Трудно е да си представите радостта, която изпитах, когато това се случи за първи, но не и за последен път. Всяко подобно освобождаване на поредния пленник на космическите паразити беше радост за мен.

След като се освободиха от контрола на Тъмните сили, почти всички бяха готови да се

борят с такава гадост. Те, повече от всеки друг, знаеха какво представлява черната страна. Не напразно казват, че за един победен човек се получават двама непобедени. Така че в случая с освободените от контрола на паразитни системи техният личен опит и основателно негодувание и желание да се сложи край на паразитната система, където и да е, ги правеше най-добрите воини срещу тези сили. За по-добро разбиране на цинизма и подлостта на паразитите бих искал да приведа няколко метода за тяхното улавяне. За космическите паразити е било необходимо след залавянето на светъл йерарх да се запазят всички негови уникални качества и свойства. Затова при залавянето им те правеха всичко, за да го запазят, без изобщо да се притесняват как се чувстват самите заловени йерарси. "Най-щастливи" били онези, които в пълния смисъл на думата не помнели нищо от това, което той (или тя) е правил (а) след като е бил (а) заловен (а). Тези щастливци сякаш изпадали в летаргичен сън след залавянето и излизали от него след освобождаването си, без да помнят нищо от това, което са правили по време на пропадането на паметта си. Това са "късметлиите", защото има и някои не толкова "късметлии" и ето защо. В някои случаи паразитите не са могли да използват свойствата и еволюционните качества, когато съзнанието на заловения светлинен йерарх е било изключено. Следователно в тези случаи те не изключвали собственото си съзнание на пленения светлинен йерарх, а само контролирали действията му. Трудно е да си представим мъката на такова същество, което е виждало как със собствените си ръце унищожава всичко, което е било смисъл на живота му, всичко, което е създадо самото то, неговите спътници и т.н.

След като се освободили от контрола на паразитните сили, тези същества преживели най-тежкия период, но след като преодолели тази психическа депресия, те се превърнали в най-активните воини в битките с паразитите. Те, повече от всеки друг, знаели какво е това - космически паразити. При освобождаването на следващия заловен имаше не само освобождаване на главния йерарх от паразитен контрол, но и трансформация на цялата йерархична система, начело на която стоеше този или онзи йерарх. Освободените йерарси се присъединиха към тази борба и станаха наши съратници.

.....

Това не означава, че човек може да атакува която и да е цивилизация или йерархия от цивилизации само защото техните идеи не съвпадат с нашите, независимо колко прекрасни са те. Това е разликата между Светлия и Тъмния път - че не можеш да налагаш нищо, дори и хубави неща, на никого. Това е като в онзи виц за джентълмена и дамата: трябва ли джентълменът да настоява дамата да слезе на дадена спирка, ако трябва да отиде на следващата, само защото той слиза на тази спирка и иска да ѝ направи "услуга" при слизането от транспорта! Това не е начинът да се налага каквото и да било на когото и да било, независимо колко добро е нещото, което иска да наложи. Намесата във вътрешните работи на други цивилизации и техните сдружения е недопустима, стига тази цивилизация или сдружение от цивилизации да не представлява заплаха за други цивилизации или сдружения чрез своите действия или пряка агресия. Само в такива ситуации е възможна намеса без покана. Но, за съжаление или за радост, природата на тъмните паразитни сили е такава, че те не могат да съществуват, без да атакуват други цивилизации или техни асоциации с цел усвояване на техните ресурси и придобитите свойства и качества на светлите йерарси. Затова не е нужно да бъдат докосвани, те ще докоснат всекиго. Дълго време стратегията и тактиката им работеха безотказно, но тези времена отминаха и когато се използва повече гъвкавост срещу гъвкавост, а още повече динамика и мобилност срещу динамика, паразитите няма с какво да се "прикриват". В Големия Космос е настъпила нова ера, когато Силите на Светлината са получили в ръцете си такова оръжие срещу Силите на Мрака, срещу което те нямат и не могат да имат никакво сериозно противодействие. Моето случайно или не толкова случайно откритие се превърна в ключ към ефективната борба срещу паразитните сили. Когато дори войната води не до разрушение, а до съзидание, когато победените в тази война паразитни сили не са унищожени физически, не са прогонени в космически резервати под ключ, където само трупат злоба и подхранват още по-подли

планове в случай на освобождение, а получават още един шанс да се върнат в точката на еволюционно изкривяване и да следват пътя на създаването вместо на разрушението.

Между другото, относно създаването на двойници и сливането на единици. Тази идея ми хрумна още през 1987 г., когато след като прегледах собствения си път на развитие, открих, че в момента на моето зачатие са влезли три същности на различни нива на развитие. Факт е, че основната ми същност с име ... имаше такова ниво на развитие, че по никакъв начин не можеше да се координира с развиващата се биомаса. Нивата на развитие на плода и тази същност бяха толкова различни, че не можеше и дума да става за нейното директно навлизане в биомасата. Следователно в еволюиращата биомаса първо е влязла същност с такова ниво на развитие, която е имала способността да се хармонизира с еволюиращата биомаса. По същия начин същностите на изчезналите животни последователно навлизат в оплодената яйцеклетка за известно време, през което еволюционно издигат развиващата се биомаса до по-високо еволюционно ниво, позволявайки навлизането на същност от по-високо ниво, и така нататък, докато същността на същинското човешко същество не получи възможност за качествено хармонизиране с развиващата се човешка генетика. В моя случай се случваше всичко същото, с изключение на една подробност. Нивото на развитие на моята основна същност беше такова, че нивата на земните същности на изчезналите животни не бяха достатъчни, за да се осъществи съгласуване на развиващата се биомаса и моята същност. Ето защо бяха внесени две допълнителни човешки същности с междинно ниво на развитие. Тяхната задача беше точно същата като тази на същностите на изчезналите животни - да се превърнат в еволюционно "стъпало" между основната същност и развиващата се биомаса на моето физическо тяло. Без тези междинни същности основната ми същност нямаше никакъв шанс да се изравни с моята генетика.

Нивата на тези две междинни единици също са различни. Първата от тези същности, мъжката същност, беше първата същност, която влезе в моята биомаса, което ѝ позволи да се развие доста бързо до определено ниво. Втората междинна същност беше женската същност, която се координираше с моето физическо тяло, след като първата мъжка същност беше повишила еволюционно нивото на развитие на физическото тяло до нивото, необходимо за координиране с втората, женската същност. Тази междинна женска същност, намирайки се във физическото ми тяло, за възможно най-кратко време издигна еволюционното ниво на физическото ми тяло до еволюционната точка, в която беше възможно да се хармонизира с физическото ми тяло моята основна същност - ... Хармонизирането на основната същност се осъществи, когато бях на четиринадесет години, а след това имаше развитие на тази същност в тялото ми. Любопитна е последователността, в която междинните същности навлязоха във физическото ми тяло. През първите седем години в тялото ми "работеше" първата междинна мъжка същност, а през останалите седем години - втората междинна женска същност. Това е свързано с факта, че през първите седем години от живота мъжките същности се развиват по-бързо, докато през следващите седем години - женските същности. През първите седем години има бързо развитие на второто материално тяло (етерното тяло), а след това има бързо развитие на третото материално тяло на същността (астралното тяло). По този начин и мъжките, и женските междинни есенции повишаваха нивото на развитие на физическото ми тяло възможно най-бързо, докато основната мъжка есенция не успя да се хармонизира с физическото тяло <http://...>

Разбрах всичко това едва през 1987 г., когато започнах реорганизацията си. В един от моментите на обсъждане на човешкото развитие се сблъсках с понятията ин и ян, мъжки и женски произход и идеите на мнозинството, че човешкото развитие е невъзможно без хармония между мъжкия и женския произход. Че женското начало има качества и свойства, без които е невъзможно еволюционното развитие на мъжа, и обратно, без свойствата и качествата на мъжкото начало е невъзможно, по подобни причини, развитието на жената. Единственият изход от тази ситуация бил да се потърси сродната душа и да се получат необходимите качества и свойства за развитие чрез т.нар. бяла тантра. За някого това може да е очарователен път, но не и за мен, и то преди всичко защото шансът да намериш сродна

душа е много малък, а "интензивните" търсения, в които някои хора се опитват да намерят хармония чрез проби и грешки, обикновено водят търсещите към черната Тантра, и в резултат на еволюционния "скак" те еволюционно се снижават, примитивно разбирайки хармонията между мъжа и жената като интимност между мъжа и жената, а това е абсолютно погрешно разбиране, специално насаждано от Тъмните сили чрез редица източни "духовни" учения. Хармонията между мъжкото и женското начало е допълване на мъжкото с женското начало на нивото на същностите, а не на нивото на физическите тела, и е сливане на потоците първична материя, които пронизват както мъжката, така и женската същност.

Когато осъзнах това за себе си, естествено възникна въпросът как мога да получа тази хармония, а не да я чакам цял живот (а и няма гаранция, че ще намерите сродната си душа). И тогава някак си ме осени! Вижте, вашето тяло е било последователно развивано от три същности, една от които е женска. Ами ако се опитаме да обединим мъжката и женската същност? Дали това няма да доведе до сливане на мъжкото и женското начало, което е толкова необходимо за продължаване на развитието? Но сливането на мъжките и женските същности създава затворен енергиен пръстен, който сам по себе си не е благоприятен за развитието. И отново намерих разковничето, колкото и да е странно, в себе си. В края на краищата моето тяло последователно е било придвижвано напред от мъжката същност, след това от женската същност и после отново от мъжката същност. И ми хрумна една "налудничава" мисъл: ами ако обединим тези три същности, участващи във формирането на физическото ми тяло? Сливването на една мъжка и една женска същност дава сливането на мъжкото и женското начало в едно, а третата главна мъжка същност, сливайки се с междинните, дава необходимите качества за развитието ми като мъж, като мъжка същност. При жените ситуацията е подобна, само че е необходимо да се слейт две женски същности и една мъжка същност в едно цяло. Не е ли това просто и красиво решение!? Това е направено. Имах всичко на една ръка разстояние - собствените си есенции, участващи стъпка по стъпка в развитието на физическото ми тяло. Извадих същностите си от тялото си, "построих" ги според "нишката" и им обях решението си. По една или друга причина спомагателните същности не възразиха и аз ги слях в едно. След това многократно се сливах с двойници на други същества или със същности, които бяха решили да се слейт с моите и не искаха повече да се възмущават.

По този начин Бялото братство се формира от светлите йерарси, освободени от контрола на паразитите. Бялото братство не по цвета на кожата си, а по същността на своя мироглед и принципи на съзидание, а не на разрушение, както е в паразитните системи. Сред тези Светли рицари имало предимно хуманоидни същества, повече или по-малко подобни на земния човек, като разликите между тях били най-вече в цвета на кожата, формата и цвета на очите, формата на лицето, ръста, структурата и формата на косата или това, което наричаме коса. Първите, които бяха освободени и се присъединиха към тях, бяха йерарсите: Дарк и Йорк, Тор, Аян и Вилен. Бих искал да обърна специално внимание на последните двама. Цялата работа е в това, че тези последните не бяха заловени светли йерарси, а черни йерарси. По-точно, те са започнали еволюционното си развитие в йерархии, които вече са били пленени от космически паразити, и са претърпели еволюцията си под влиянието на Черните сили. Те не са познавали друг начин на развитие освен този, който им е бил наложен с майчиното мляко. Но въпреки това те, имайки желание да продължат напред, на определен етап от това движение се "препънали" в дилема - или за да продължат напред, трябва да се превърнат в паразит, крадящ нови качества и свойства от тези, които са били способни да се развиват самостоятелно, или сами да развият тези нови качества. Те избрали втория вариант и от този момент престанали да бъдат Тъмни йерарси. Разбира се, това не станало за един миг, но от момента, в който взели това решение, те започнали да се движат в съвсем различна еволюционна посока, все още намирайки се вътре в паразитната система. Станали, в пълния смисъл на думата, чужди сред свои и свои сред чужди.

Разбира се, когато са следвали светлия път на развитие, те не са правили "официални изявления", а просто, разбирайки паразитната същност на Тъмните сили, са се опитвали от

своите позиции да сведат до минимум последствията от този начин на живот върху съседните пространства, като не са позволявали разпространението на паразитни системи. Те бяха принудени да крият истинската си същност от близкото си обкръжение. Не беше тяхна вината, че именно паразитните цивилизации ги бяха довели до съществуването им. В такива условия им било несъразмерно трудно да стигнат до Светлината, но успели да го направят. Когато ги срещнах за първи път, сканирането и поведението им ми подсказаха, че не са черни йерарси. Те имаха чест, каквато по принцип черните хора не могат да имат. И много други неща, които ми подсказваха, че съществото пред мен е светло същество. Не беше лесно да се определи дали това е хитра игра на врага, или не съвсем обикновена ситуация, в която съществото се е озовало поради обстоятелствата. Но аз определих същността им, като се вгледах дълбоко в същността им, където не виждах нищо черно, и им повярвах, а по-късно никога не съжалих за това. Винаги е важно да видиш същността зад всяка форма, а без нея просто не можеш да продължиш напред!http://....

И това Бяло братство си постави за цел да прочисти целия Космос от социални паразити на всички нива! Кой, ако не те, знаеше по-добре от всеки друг какво е това - социални паразити?! И кой, ако не те, имаше право да го направи?! И кой, ако не те, няма да бъде измамен от всички трикове и хитрости на тези "изяждащи" всички добри неща? И за да се заемат с тази свръхзадача, не им е било нужно да нападат социалните паразити на космическо ниво! Толкова много цивилизации и сдружения на цивилизации постоянно се нуждаеха от помощ в борбата срещу паразитите-агресори. И не само това - самите космически паразити постоянно атакуваха появилите се от нищото Светли йерарси, действащи на непознат за паразитите принцип, защото те представляваха смъртна опасност за паразитите, опасност за самото им съществуване, и те прекрасно разбираха това. "Новите" светлинни йерарси по време на битката можеха да развиват нови качества, структури и всичко ново, създадено от всеки от тях, ставаше собственост на цялото Бяло братство! И по този начин всяка изненада, подготвена от паразитите след победата над нападателите, се превръщаше в ново оръжие срещу тях самите, срещу което те нямаша никаква защита.

Може би за пръв път през цялото съществуване на разума във Вселената Силите на Светлината имаха възможност наистина и ефективно да се противопоставят на Силите на Мрака, без да се превръщат в тези, с които се борят. Когато противопоставянето на Силите на Светлината се извършваше на същото ниво като действията на Тъмните сили, рано или късно Тъмните сили все пак побеждаваха. Защото, докато отблъскваха атаките на материално ниво, Светлите йерархии не обръщаха особено внимание на действията на други нива. И тези действия винаги са били главните, докато действията на технологично ниво винаги са били само отвличащи вниманието. И най-важното, новият принцип на борба с паразитите позволи да се унищожат само паразитните структури и системи, като се освободят от техния контрол всички пленени, и то не само отделни йерарси, но и цели цивилизации и дори йерархични обединения, сред които имаше много цивилизации, превърнати в роби от космическите паразити!...

32. Голяма "торта на пластове"

Но през юли 1991 г. всичко това едва започва. Имаше само първите йерарси, освободени от контрола на паразитите, първите цивилизации, освободени от робството на социалните паразити. По-рано вече описвах събитията, които се случиха на нивото на нашия хексаедър. Но това беше само началото. В края на краищата един шестоъгълник, колкото и огромен да е той от земна гледна точка, се равнява на един атом в пространството на нашата Матрица за Голямата вселена. Всеки от шестте лъча е разположен във възлите на пчелната структура на матричното пространство, а самото матрично пространство е лента на Мьобиус с колосални размери. Матричните пространства от един вид пространствена квантификация образуват от своите Мьобиеви ленти многослоен "пай" на Голямата вселена, но този пай не е

единственият! Когато по време на нашето "изкачване" във Вселената със Светлана стигнахме до ръба на "многослойния пай", в който се намира нашият Мидгард-Земя, се оказахме пред черния, бездънен провал в Голямата Вселена. Това е все едно да се намираш на брега на огромен океан, чийто друг бряг е неизвестно къде. По навик се "движех" напред през тази черна бездна, но, както се казва в един от анекдотите "...излязох от гората... и веднага влязох...". И веднага влязох поради една проста причина - щом се придвижих в тази бездна, телата на моята същност и моите структури започнаха да горят и да се разпадат, което не ми доставяше приятни усещания.

След като малко се "опарих" по време на първия си опит да преодолеем този провал, след като се възстанових, бях принуден да се замисля за такъв неочакван проблем. Оказа се, че дори с моите развити тела и структури не е възможно да се измъкна жив от нашата "слоеста торта", а аз много исках да се измъкна, но съвсем естествено възникна въпросът: как? Защото присъствието на всички тела на моята същност, които бях развил именно в тази "слоеста торта", не беше достатъчно дори само да "прекося" тази бездна! Волю-неволю трябваше да измисля принципно нова стратегия и тактика за това и да изпитам всичко това върху себе си. Важно беше само да намеря такава стратегия и тактика, които да не доведат до поредното "изгаряне" на същността ми. С други думи, да се справя и да остана жив. Това беше проблемът, ситуацията - не можеш да се сетиш за по-добре! Ако не успееш да намериш принципно ново решение, се обричаш на "лутане" в рамките на нашата "многопластова торта", което само по себе си не е лошо, но... имах огромно желание да погледна отвъд тази пропаст и да разбера какво има там! И започнах да "раздвижвам" мозъка си, понякога това е много полезно! Започнах със сканиране и анализиране на най-близката област на провала до мястото, където се намирах. И осъзнах, че нямам нито едно същностно тяло, нито една структура, която да се съгласи дори с най-близката зона на провала. Изглеждаше, че е време да "изсуша веслата", но аз не бързах да се отказвам. Ако няхах нито едно тяло или структура, защо да не създам такива, защото по-рано бях създал принципно нови тела и структури за себе си, така че защо да не се опитам да го направя и сега?

Единственият въпрос беше как да се създадат тела и структури в този много необичаен случай? И тогава ми хрумна идеята първо да намеря материя, от която би било възможно да се създадат необходимите тела и структури. И започнах да отделям от себе си онази материя, която по някакъв начин се съгласува с качествата на този провал. Логиката ми беше проста: ако нашата пространствена "слоеста торта" спокойно съседства с такава черна бездна, това може да стане само ако граничните пространства са в неутрално състояние с тази черна бездна, в която няма пространства и нищо друго в обичайната за нас форма, но това не означава, че там няма нищо, просто в черната бездна има принципно различна материя. И започнах да сглобявам нови тела, свойства и качества от малкото парчета, с които разполагах, което ми позволи да направя малка крачка в тази черна бездна, без да започна да се разпадам. След като създадох по този начин първата крачка през бездната, започнах да създавам от другите парчета, които имах, следващата система от тела и структури, които ми позволиха да направя следващата крачка през бездната и... и така нататък, докато аз и Светлана, за която направих същото като за себе си, не се оказахме от другата страна на тази бездна. И там, след тази черна бездна, в която нямаше нищо - нито мъртва, нито жива материя, изобщо нищо, отново имаше величествен Космос с невероятна красота, малко по-различен от този в родната ни "слоеста торта". Дватама със Светлана се озовахме в друга "слоеста торта", в която законите на Вселената бяха малко по-различни от тези в родната ни, но въпреки това това беше Космосът в буквалния смисъл на думата, с неговите звезди и галактики, Вселени и матрични пространства. Но основата на тази нова многопластова торта беше различен вид материя в сравнение с нашата, но това не правеше "тамошните" пространства по-малко красиви и величествени! <http://...>

От другата страна на бездната Светлана и аз бяхме изненадани. Веднага след като прекосихме бездната, ни посрещна едно необичайно същество. То беше хуманоидно, но много необичайно, дори за нашите представи. По тялото му сякаш течеше някаква

необичайна материя, която според нашите представи беше сребърна. Името на съществото беше Ордан, но това, което то "каза", шокира мен и Светлана. Нека ви напомня, че под "каза" имам предвид телепатично предаване на информация от мозък на мозък, защото на тези нива общуването се осъществява телепатично. И така, Ордан, който ни посрещна от другата страна, ни "каза": "Какво ви отне толкова време?". И двамата бяхме изненадани от такъв въпрос и първата ни реакция на този въпрос беше, че става дума за някакво недоразумение. Но се оказа, че не е имало никакво недоразумение и че това е сребърночервеният Ордан, който ни чакаше, и ето защо: [http://....](#)

Оказа се, че есенциите ни със Светлана са именно от тези пространства. Моята същност отдавна доброволно се беше отправила на важна мисия в пространствата, от които току-що бяхме дошли със Светлана. Целта на моята мисия беше да намеря ключа за решаването на проблема с паразитните системи, които се бяха зародили навсякъде и вече два пъти със своята дейност доведоха до това, че Голямата вселена, в която имаше много "пластови торти" от матрични пространства, загина, защото дейността на тези паразити доведе до това, че два пъти самата "тъкан" на Голямата вселена стана нестабилна и тя загиваше всеки път, или по-скоро загиваше друга конфигурация на Голямата вселена. Голямата вселена е загинала, за да се възроди отново в малко по-различна форма. Ако митичната птица Феникс се е превърнала в пепел и от пепелта се е възродила отново, то след смъртта Голямата вселена също се е възродила, но не в същата форма, и всички цивилизации, които са съществували в нея, са загинали почти безследно. И всичко започнало отначало.

Причините за смъртта на предишните Велики вселени са действията на паразитни системи, които, нямайки възможност за вертикално развитие, паразитирали върху завладените светлинни йерархии и йерархии. В резултат на това те, често неразбирайки същността на получените по паразитен път възможности, се опитваха да ги използват за свои цели. Рано или късно настъпвал моментът, в който подобни действия водели до нестабилност на цялото пространство и Голямата вселена загивала, за да се прероди отново в друга форма. Паразитните системи винаги са действали като "раков тумор", който рано или късно е "убивал" своя гостоприемник, независимо дали става дума за човешки организъм или за самата Вселена. Ние със Светлана научихме това и много други неща от Ордан. За да се опитам по някакъв начин да реша този проблем или поне да "намеря" начини за решаването му, бях изпратен в онези пространства, от които току-що бяхме излезли със Светлана. И така се случи, че в хода на това търсене моята същност се озова на нашата стара Земя. Същността на Светлана доброволно ме последва и в крайна сметка ние се "сблъскахме" на Земята на Мидгард. Но всичко си дойде на мястото...

След като се съвзехме малко от шока от думите на Ордан, продължихме пътуването си. След като получих нови качества и свойства в резултат на преодоляването на черната бездна и попаднах в принципно нови пространства, с радост започнах да създавам нови тела за моята същност и за същността на Светлана, без които беше невъзможно да продължим напред. Създадох и нови мозъчни структури, нови качества и свойства. Ордан ни беше предоставил голяма част от арсенала си и по този начин много ме улесни. Както и да е, след като преодоляхме черната бездна, настъпи още една качествена трансформация на мен и Светлана: [http://....](#)

От Ордан научихме много за себе си. Оказа се, че моята същност доброволно е преминала през тази черна бездна и в същото време по време на прехода е изгорила много тела и структури, които вече са били развити преди прехода. Целта на този преход е да се опитам да намеря в друга "пластова torta" търсенето на решение на проблема с паразитните системи. Нямахме временни решения, когато легионите от паразитни системи бяха побеждавани в една или друга битка, когато поредните им опити да увеличат размера на поробените от тях космически области бяха само отблъсквани. В края на краищата максимумът, който Силите на Светлината постигнаха, беше създаването на изолирани карантинни зони във Вселената. Тези пространства-вселени, в които проникваше "вирусът"

на паразитната система, просто се изолираха от останалото пространство чрез създаването на черни бездни, през една от които току-що бяхме преминали със Светлана. Методите, използвани от Силите на Светлината, позволяваха единствено да се изолират "заразените" от вируса на паразитизма пространства от "здравите" и да се наблюдава със съжаление през тези пространствени качествени бариери, през които паразитните сили нямаха възможност да пробият, как тези паразити, и в буквален, и в преносен смисъл, поглъщат цивилизациите и йерархиите, които не са имали късмета да попаднат в такава карантинна зона. Всичко това по своята същност прилича на ампутацията при гангрена, когато се жертва част, за да се спаси цялото. Но с всяка такава "ампутация" "цялото" ставало все по-малко и по-малко, защото паразитните системи се появявали независимо една от друга на различни места. Подобен метод само удължавал агонията, защото всяка "ампутация" приближавала паразитната система все повече до "сърцето" на Светлите пространства и рано или късно този метод все пак водел до това, че Великият Космос отново загивал от "раковия тумор" на паразитизма. И именно поради тази причина се отправих към една от тези карантинни зони в търсене на кардинално решение на проблема с паразитизма и в крайна сметка се озовах на Мидгард Земя, която вече беше превзета от паразити. И така се случи, че именно на тази малка планета в покрайнините на галактиката, в условията на пълно затваряне на паметта, успях да намеря кардинално решение на проблема с паразитизма.

.....

Разбира се, имах късмет, че при пълното затваряне, а най-вероятно и благодарение на него (затварянето), успях да намеря това принципно ново решение на проблема. Независимо дали в резултат на всичко това съм се озовал на Земята в Мидгард, в тялото, което имам [сегашhttp://news.bg](http://news.bg)

Същността на Светлана винаги е била с мен в продължение на милиарди години до момента, в който доброволно тръгнах през черната бездна. Тръгнах, без да ѝ кажа, по една проста причина - не исках да е в много сериозна опасност или да умре в процеса на намиране на решението, заради което бях тръгнал на това пътешествие. Когато Светлана научи за това, което бях направил, тя се втурна след мен, преодолявайки сама черната бездна, и по моите стъпки също се озова на Мидгард-Земя. Нека ви напомня, че за възплъщението във физическо тяло същността първо стига до едно или друго планетарно ниво. И намирайки се на това ниво, същността изчаква зачатие, при което настъпва качествен скок, хармоничен с нивото на същността, и тогава тази същност се възплъщава и започва своето развитие в тази генетика, която съответства на разкриването на нейните възможности. В някои случаи, за да се ускори необходимото сливане на необходимите качества на генетиката, самите същности или техните "бавачки" влияят върху съдбите на определени хора, така че линиите на живота им да се пресекат и да стане възможно желаното възплъщение на същността. Както в моя случай, така и в случая на Светлана беше направено така, че съдбите на нашите родители се пресякоха и появата на мен и Светлана стана възможна. В резултат на това съдбите на родителите ни не само се кръстосаха, но и бяха подготвени, за да стане възможно нашето раждане. Тъмната страна, която също знаеше за нашите същности, направи всичко, за да попречи на това да се случи, като стигна дотам, че ни уби, преди да се родим. Но така или иначе, и двамата със Светлана се появихме на Земята в Мидгард и дълго време дори не знаехме за какво сме на тази планета и защо сме заедно. Всяка от нас живееше свой собствен живот, но съдбата ни доведе невидимо до момента, в който пътищата ни се пресякоха в една и съща точка, което само по себе си вече е чудо, ако вземем предвид всички обстоятелства и условия, в които се озовахме след възплъщението на нашите същности.

Птицата ни се пресякоха в един момент от живота ни и оттогава не сме се разделяли, въпреки че понякога ни се налага да бъдем далеч един от друг за доста дълго време и много често това не е по наша воля. Враговете ни правят всичко възможно и невъзможно, за да ни попречат да бъдем заедно. Въпреки че успяха да ни разделят физически, духовното ни единство не отслабна, а само стана все по-силно и по-силно. Те разчитаха на това, че според

техните представи физическата раздяла би трябвало да доведе до духовна раздяла, без да осъзнават простата истина - когато има родство и единство на душите, никакви разстояния и изпитания не са страшни за тези, които имат това родство. Слугите на Тъмните сили и робите на физическите си тела не разбират, че има нещо по-висше от физиологията, и ако едно човешко същество е достигнало поне до фазата на същинско човешко същество (човекът контролира инстинктите си), то за такъв човек понятието за любов се издига до ниво, недостижимо за фазата на разумното животно, до нивото на такива емоции и такива ценности, за които онези, които не са достигнали нивото на същинското човешко същество, дори не предполагат и не си представят, че такова нещо е възможно. И така, създавайки ни проблеми, разделяйки ни чрез създадени от тях обстоятелства, те смятаха, че по този начин могат да постигнат това, което искат - да разрушат нашия съюз, но в резултат на всичките им усилия, въпреки трудностите, които трябваше да преодолеем, чувствата ни един към друг не отслабнаха, а напротив, многократно се засилиха. Причината за това беше, че те проектираха собствените си идеи и концепции върху нещо, за което нямаха никаква представа.

Като цяло служителите на Тъмните сили са способни да мислят само в собствените си категории и не осъзнават, че някой друг може да чувства и възприема света около себе си по различен начин, че съществуват и други ценности освен тези, които познават и освен които не знаят и не разбират нищо. Но липсата на разбиране или оценяването на всички и всичко от собствената им "камбанария" не означава, че някой не може да има други принципи и ценности. И напразно, защото с подлостите си те само втвърдяват и укрепват онова, което така глупаво се опитват да разрушат. И въпреки факта, че самите им действия донесоха на Светлана и на мен душевни болки и страдания и създадоха голямо вътрешно напрежение, което изискваше от нас и интензивност на душевните сили. Но тази интензивност на душевната сила не ни унищожаваше, а само ни правеше по-силни, и именно това нашите врагове не разбираха. Но всичко това беше в не толкова далечното бъдеще, а лятото на 1991 г. беше само началото на съвместното ни противопоставяне с паразитите. Дори не можехме да си представим много от нещата, които ни очакваха в това бъдеще, но аз не бих се поколебал да избира същия път, въпреки всички трудности, които ме очакваха по него. Единственото нещо, което щях да си пожелая, ако бях тръгнал по същия път, беше възможността да не позволя на приятелите си да умрат. Ако беше възможно да върна всичко назад, щях да направя точно това - щях да предотвратя смъртта им, за да могат да продължат пътуването си до нас, за да мога винаги да усещам приятелското им ramoh@trp://news.bg

Но войната си е война и, за съжаление, не може да се мине без жертви. Такава е суровата действителност и затова винаги трябваше да сплотяваме редиците си и да продължаваме борбата си срещу паразитите. И въпреки че паразитите имаха смазващо числено предимство, никой не вдигна ръце, а напротив, с пълна отдаденост всеки продължи да си върши работата. Нито смъртта, нито изпитанията можеха да спрат тази малка армия от истински рицари, които се бореа и умираха не за собствена изгода, а за да освободят от робството на паразитите всички онези, които дори не знаеха за тази невидима война, която никога не спираше. Те се сражаваха и умираха за онези, които дори не бяха в състояние да оценят техния подвиг. Но те се сражаваха не заради награди и благодарност, а защото душата им го изискваше, защото просто не можеха да постъпят по друг начин, дори ако тези, които защитаваха и се опитваха да спасят, ги смятаха за чудаци и не от този свят, защото почти всеки от защитаващите сам с голяма радост би приел облагите, които тези рицари на духа отказваха. Такава е, за съжаление, действителността. Повечето хора нямат никаква възможност да достигнат фазата на същинския човек, защото паразитната система прави всичко възможно и невъзможно, за да не могат масовите хора никога да преодолеят фазата на разумното животно (когато инстинктите управляват човека), защото само тогава те са в състояние да управляват и контролират масите. Но тези, които са успели да преодолеят еволюционната бариера, поставена от социалните паразити, започват своята борба срещу тази паразитна система, за да могат останалите да се събудят и да станат свободни хора в пълния смисъл на думата trp://....

Така или иначе, без да се стремим към каквато и да било война, ние заедно със Светлана се оказахме в самата "горещина" на тази война както в Космоса, така и на Мидгард Земя. И там, и там ни се наложи да се борим с паразитите, които, както се оказа малко по-късно, образуваха единна паразитна система на всички нива, както планетарно, така и Вселенско. Социалните паразити от различни костюми и нива създадоха своя черна "мрежа" във Вселената, в която бяха уловени както отделни цивилизации, така и цели йерархии от цивилизации. И една от причините за непобедимостта на тази паразитна система е, че за да бъде победена тази система на отделна планета - Земята, на която паразитната система е проникнала със своето сравнително малко "пипало", е било необходимо да се унищожи цялата тази "хидра" на всички нива! Едва тогава беше възможно да се освободи както конкретната планета, така и целият Космос от тази гадост. В това се състои същността на борбата с паразитните системи. Борбата на една цивилизация или на група цивилизации почти винаги е била обречена на поражение. Ако дори някоя цивилизация успееше да се освободи от своите социални паразити, външните паразити или отново заробваха непокорната планета, или просто я унищожаваха, ако местните жители оказваха сериозна съпротива, или стратегическото значение на планетата беше незначително и не си "струваше" да се отделя време за повторното ѝ заробване. Единствено войната с цялата паразитна система на конкретната планета-Земя, едновременно с войната с цялата паразитна система на Големия Космос, давала шанс за победа в тази наистина универсална война. Проблемът се състоеше и в това, че много малко хора разбираха това и можеха да разпознаят външните пипала на паразитната система, които се простиряха до много планети-Земии.

Особената сложност на паразитната система на Вселената се изразяваше и в това, че на практика никой не можеше да открие тези "куклички", защото те бяха създадени от материята на предпоследната Вселена, която беше загинала преди появата на настоящата. Когато паразитите по-скоро случайно се натъкнали на този невероятно запазен остров от предишната Вселена, те осъзнали, че са се натъкнали на "Клондайк", за който само са могли да мечтаят. От този момент нататък Вселенските паразити започнали да поглъщат с огромна скорост една след друга йерархията на светлинните цивилизации, като именно след прилагането на този техен "троянски кон" било решено заразените пространства да бъдат изолирани с черна бездна, през която паразитите не могли да преминат, дори и да разполагали с материята на мъртвата Вселена. Това не означава, че в пространствата на Вселената, отделени от "заразените" пространства с черната бездна, не е имало свои паразити, но тези паразити не са разполагали с "абсолютното оръжие", на което са се натъкнали по-щастливите им "братя". Едва когато със Светлана успяхме да се натъкнем на източника на това "абсолютно оръжие" на паразитите, успях да намеря начин за кардинално решаване на проблема с паразитите в пълен мащаб. Но това щеше да стане след много години на почти непрекъсната война с паразитите. През юли 1991 г. беше "стартиран" само първият етап от тази Всеобща война с паразитите. Нито Светлана, нито аз дори си представяхме всичко, с което щеше да ни се наложи да се сблъскаме в близко бъдеще. Беше невъзможно да си представим как събитията на нашата малка планета на края на галактиката са тясно преплетени със събитията в Големия Космос. Всички най-интересни и необичайни неща бяха предтърп://....

33. Този, който прави смяна

Междувременно всичко вървеше по старому, работех с пациентите си, запознах се с различни интересни хора; както всички останали хора, периодически се нареждах на опашка за един или друг дефицит, който всъщност беше от първа необходимост. В магазините на практика нямаше нищо, но можехме да си позволим да купуваме храна на пазара. Най-често отивахме на пазара във Варшава, понякога на пазара в Рига. Не познавах толкова добре Москва и въпреки че винаги съм имал добро чувство за пространство и съм се ориентирал

доста добре, обикновено познавах кварталите, които трябваше да посетя по работа. И тъй като работех вкъщи и хората или идваха при мен, или аз работех с тях по телефона, нямаше нужда да тичам из Москва. Но всички действия в земната реалност бяха по-скоро необходимост, отколкото потребност, защото истинският живот за нас беше в космоса. Именно безкрайните простори на Вселената бяха нашият истински дом, нашият роден дом, към който ни теглеше все по-силно. С всеки изминал ден се разкриваше все повече информация за нашето минало, с всеки изминал ден ние все по-ясно осъзнавахме себе си и цялата си отговорност за това, за което бяхме на тази планета. Поради обстоятелствата често ни се налагаше да се озоваваме на различни планети с една или друга форма на живот. Отначало, очевидно подсъзнателно, избирахме хуманоидни цивилизации за контакти, но от време на време се "натъкчахме" и на нехуманоидни форми на разумен живот. Само че нехуманоидите са коренно различни от хуманоидите не само по външния си вид, но и по мисловните си процеси. С качествената промяна в реструктурирането на същността и мозъка постепенно се очертава основата за общуване с нехуманоиди. Но докато този процес едва набираше скорост, контактите бяха главно с цивилизации и йерархии от хуманоиден тип. Между другото произходът на хуманоидните или нехуманоидните видове интелигентен живот е предопределен главно от самото пространство. Точно видът на материята и коефициентът на количествено разпределение на пространството от материята определят формата на разумните същества, произхождащи от тези пространства. Случило се е така, че в нашата "слоеста торта" са се появили оптимални условия за развитието на точно белтъчна форма на живот, в огромното си мнозинство приемаща хуманоидна форма.

Но дори сред цивилизациите, основани на протеини, може да се открие нещо "специално". В самото начало на своето "изкачване" из космоса Светлана е поразена от планетата Земя, където растат огромни цветя с невероятни за нашите "стари дами" форми. Но най-удивителното било, че тези фантастични цветя с невероятни форми... пеели. Пееха, буквално и преносно. "Поляната" от тези цветя пееше мелодия с невероятна красота, която е просто несравнима на Земята. До известна степен тази музика може да се сравни с музика на орган, само че пеещите цветя образуваха жив "орган" от десетки хиляди звучащи "тръби". И това звучене на цветята не беше какофония, а неземна по своята красота хармония от невероятни звуци. Тази пееща планета просто разтърси Светлана. Но още повече я разтърсиха пеещите пространства, на които се натъкнахме откъд черната бездна. Разбира се, пространствата не бяха пеещи в обичайния смисъл на думата. Те пулсираха в различни ритми, изхвърляйки съсиреци от различна материя, които, наслагвайки се една върху друга, създаваха универсална "цветна музика". Но най-вече се извършваше рутинна работа - защита от нападатели и помощ на нападателите. Издирването на Светлана набираше все по-голяма скорост. Работата беше там, че правех все повече трансформации на нейния мозък и същност. Новите приятели и съмишленици в борбата с паразитите много често й носеха като подарък кристали от мъртви женски същности, които бяха намерили, повечето от които отказваха възстановяването, което им предлагаша, и ме молеха да ги слея със същността на Светлана. Приятелите, след като решаваха определена задача, винаги идваха с нови разработки, понякога толкова радикални, че беше трудно да ги разпознаем. Всеки споделяше своите открития и нови решения с всички. Много от освободените от паразитен контрол хора се стремяха да се борят с тази гадост по най-активен начин.

Ако са били йерарси на цивилизации или асоциации на цивилизации, те са оставили на тяхно място някой, на когото са могли да поверят отговорността си на други хора, и са се присъединили към нашето космическо "рицарство". Някак от само себе си се случи така, че всички ме смятаха за отговорник, вероятно защото започнах тази дейност и започнах да освобождавам един след друг йерарсите от контрола на паразитите. В Космоса дори започнаха да ме наричат - "този, който прави размествания". Разбира се, аз предадох всичките си методи на действие на новите си съпътници и те също започнаха да правят "шифтъри" - да освобождават други йерарси и цели йерархии от цивилизации от контрола на паразитите. По принцип всяка сериозна работа не започваше без моето участие и обикновено

разпределях ролите и задачите на другите или изпълнявах работата сам. Постепенно броят на желаещите да се присъединят към Гвардията стана много голям и се наложи да се подбират най-подготвените и вътрешно готови за подобни дейности. В резултат на общата дискусия беше решено да се направи конкурсен подбор на тези, които трябваше да формират постоянната основа на това космическо братство. Това бе предизвикано от факта, че проблемите, с които моите спътници трябваше да се сблъскват все по-често, изискваха бърза и адекватна реакция на възникващите ситуации, като всяко забавяне костваше живота или сериозни щети на забавените. Ето защо беше решено да се оставят наистина готови бойци и нямаше нужда от такъв голям брой воини. Имаше много работа за възстановяване на нормалното състояние на освободените от паразити простори на Вселената.

Освобождаването от влиянието на паразитите не означава незабавно възстановяване на поробените йерархии и цивилизации и преминаване към пътя на истината. Било е необходимо те да се излекуват от следите на паразитната система, което е изисквало доста дълго време и големи усилия. Затова и на този фронт имаше нужда от хора, на които можеше да се разчита. Вследствие на това разработих специални тестове, които бяха задължителни за всички. След преминаване на първото ниво на тестовете, на издържалите се разрешаваше да преминат към следващия етап, а на тези, които не успяваха да се справят с тестовете, без никакво негодувание се даваше работата, която в най-голяма степен съответстваше на техните способности и умения. Това не означаваше, че "елиминираните" чрез теста се отчуждават, те все още имаха право да посещават, да се срещат с приятелите си и т.н. В една светла йерархия няма място за празни обиди и глупави амбиции. В такава система няма място за покровителство и каквито и да било привилегии. Всеки заема място в бойния строй, което съответства на опита, възможностите и отговорността, която може да носи на плещите си. Изобщо нивото на съзнание на светлите йерарси винаги ме е учудвало, съвсем вероятно защото самият аз съм се формирал съзнателно на Земята в Мидгард, където такава неща просто не съществува. Никога не съм виждал или чувал някой от тях да твърди, че той (тя) е по-добър (по-висш) от някой друг, че заслужава повече и т.н. Всеки получаваше задача, която беше в състояние да реши, и в случай на неочаквана ситуация помагаше този, който имаше необходимите качества и свойства да разреши ситуацията. Цялото светло братство беше свързано помежду си телепатично и нуждаещите се веднага се обръщаха за помощ в неясни ситуации. Нямаше място за високомерие, като например: "Мога да реша всичко сам и не се нуждая от ничия помощ! Няма време за празен апломб, когато всеки миг е ценен, а отлагането е като смърт, и то не само за "горделивите", но и за всички, от които зависи решаването на поставената задача. Лично за мен работата с такива съратници и братя по дух винаги е била най-голямата чест и радост. Всеки беше готов, ако се наложи, да умре за другия, и то не на думи, а на дело. За съжаление такава духовно братство в момента е практически невъзможно на нашата Мидгардска земя и това предизвиква само тъга!http://....

След известно време успях да срещна такива същества и на нашата стара Земя, но повечето от тях, въпреки че имаха земни тела, притежаваха високи космически същности. Но е трудно да очакваме от все още неразумните "деца" на Средната земя проявата на висок космически морал, необходимо е първо да се създадат такива условия на нашата планета, които да позволят на "семената" на този висок морал да "покълнат". "Семената" на този висок морал. А досега "полето" още не е разорано, "зърната" още не са "хвърлени" в "земята" и не са създадени благоприятни условия за "покълването" на тези "зърна". Но това не означава, че трябва да се откажем от всичко и да чакаме "децата" да пораснат от късите си панталони и да достигнат необходимото ниво на съзнание. За съжаление, но повечето от тях не могат и никога няма да могат да направят това сами, поради редица причини. Мнозинството, за съжаление, се нуждае от помощ в просветляването на съзнанието. Разбира се, най-ценно е, когато човек сам постигне просветление на съзнанието, но за това човек трябва да притежава определени свойства и качества на ума и характера, като например многостранно образование, самостоятелно мислене, свобода от догми и щампи, аналитично мислене, трудолюбие и ... способност да се променя качествено, създавайки нови "органи на

чувствата". И към всичко това трябва да добавим бързината на анализа, бързината на вземане на правилни решения и ... наличието на късмет, който също е важен сам по себе си. И, разбира се, наличието на талант, за предпочитане способен на саморазвитие.

Поради редица обективни и субективни причини малко хора могат и са успели да осъзнаят всичко това. И в това няма нищо дискриминационно по отношение на всички останали. Нима Леонардо да Винчи, Рафаел, Тициан, Рембранд и другите гиганти от епохата на Ренесанса дискриминират с творбите си само защото са успели да създадат картините си, докато всички останали техни съвременници не са били в състояние да създадат нещо подобно? Разбира се, че не! Просто всеки човек е в състояние да реализира само себе си, а не своя "съсед". И още - социалните паразити за последните хиляда години са създали такава социална система, че дори тези, които притежават необходимите качества и свойства, трябва първо да пробият "бетона" на създадената от социалните паразити система на образование и възпитание, която набива в главата на всеки идеята за робство - както физическо, така и духовно. В такива екстремни условия е много трудно дори да се ориентираш правилно, като се има предвид, че всеки се ражда животно, преминава през фазата на разумното животно и едва след това достига до фазата на човешкото същество. Но това в никакъв случай не означава, че човек трябва да се откаже и да не прави нищо! Напротив, именно в такива тежки условия всеки трябва да направи всичко възможно и невъзможно, за да преодолее всички тези препятствия и бариери. И макар че не всеки може да успее да достигне своя "таван на развитие", но дори придвижването напред с едно стъпало по еволюционната стълба е напредък и изпълнение на съдбата. И нека това да не е пълно изпълнение на съдбата на даден човек, а само едно стъпало, но в следващото изпълнение има възможност да се направи следващото стъпало, после още едно и т.н., докато човекът, който върви напред, реализира собствения си потенциал.

Докато това не се случи, тези, които вече са се събудили, ще трябва да поемат тежестта за себе си и за всички онези, които все още не са се събудили! Това е равносилно на въпроса дали трябва да спасяваме децата от опасност, ако те не виждат и не разбират тази опасност. Отговорът е недвусмислен - да спасяваме, а не да чакаме "манна небесна", която едва ли ще падне от небето, поне нищо подобно не се е случвало. Когато преди 13 016 години (към 2007 г.) се случи планетарната катастрофа, от небето не падна "манна небесна", а термоядрени бомби и фрагменти от малката луна Флота. И вместо "манна небесна" оцелелите получили отровена от радиацията вода, отровени плодове и борба за оцеляване в най-трудни условия. И въпреки че има една популярна фраза от стар съветски филм, че "да спасяваш давещите се", всяко разумно, в пълния смисъл на думата, същество не може да остави всичко на случайността само защото другите още не са се събудили. И ако едно разумно същество мисли и действа по този начин, това означава само едно - това същество не е на страната на светлината! А най-голямата отговорност за останалите пада върху пробудените, когато планетата е под контрола на паразитни сили. И по силата на това, че успях да събужда и "разтърся" някои от спящите, аз, все още неразбиращ и непознаващ цялата ситуация със социалните паразити на Мидгардската Земя, сметнах за необходимо да действам. И действах в ситуациите, с които се сблъсках волно или неволно.

Разбира се, на физическия план на реалността тази борба не се случваше често. Така се случи, че основната война с паразитите и техните системи се водеше за мен и Светлана главно в Космоса. Едва много по-късно стана ясно, че това е единственият истински начин за борба със социалните паразити на нашата Земя Мидгард. Без възможността да водим война в Космоса и без да унищожим космическата система на социалните паразити, нямаше никакъв шанс да спечелим войната с тях на една-единствена планета. В това се състоеше тайната на непобедимостта на социалните паразити, затова те без никакво съжаление, при най-малката опасност за себе си или при изчерпване на природните ресурси на тази или онази планета, без никакво съжаление унищожаваша планетата заедно с цивилизацията на нея. Защото за този космически паразит една-единствена планета или една-единствена йерархия беше и е като една малка "клетка" и загубата дори на няколко милиона такива "клетки" беше почти

незабележима и няма нужда да говорим за чувството за хуманност на тези космически паразити. Ето защо фактът, че моята война с паразитите започна сериозно не с Мидгард-Земя, а с космическите паразити, не беше просто случайност, а, както се оказа, единствената правилна тактика и стратегия, която даваше шанс да се победят паразитите по принцип, а не в частност. Но разбирането за това дойде много по-късно, а не през 1991 г., когато трябваше да защитавам Светлана от атаките на паразитите

Често се шегувах по този повод, казвайки на Светлана, че ако не беше нейното любопитство и стремеж с цялата си душа към Космоса, не се знае колко години, а може би и животи щяха да ми отнемат, за да направя това, което успях. В края на краищата не можех да допусна Светлана да бъде поразена и да допусна дори опити за нейното залавяне от черните. И тъкмо битките ми с паразитите, които бяха започнали да преследват Светлана, ме накараха да "раздвижа" мозъка си много по-бързо, иначе самият аз щях да бъда смазан и унищожен от тях. Така че Светлана неволно се превърна в ускорител на моето движение напред по еволюционната стълбица. И за това съм ѝ много благодарен. Беше много интересно време, обичайният живот много избледня, макар че продължавах да върша обичайната си работа. Работих с пациентите си, срещях се с хора, доказвах и обяснявах на тези, които искаха да знаят как разбирам случващото се в природата, но това се възприемаше от мен повече като рутинна работа, а душата ми изискваше да се върна в Космоса възможно най-скоро, защото там и за мен, и за Светлана беше нашият истински живот. И това не е алегория или красива дума, а самата истина. Поне нашата истина, нашият истински живот, в пълния смисъл на думата. Но, волно или неволно, трябваше да "слезем" от "рая", толкова скъп на сърцата ни, и да се занимаваме с чисто земни неща.

Някъде в средата на юли със Светлана решихме да отидем в Литва, за да посетим родителите и сина ѝ, които все още не бях виждала. Не можех да отида за дълъг период от време, но успях да отделия няколко дни. Тръгнахме от Москва около 6 часа вечерта, а когато се качихме на магистралата за Минск, натиснах газта и не пуснах педала на газта почти до пристигането ни в град Алитус, където живееха роднините на Светлана. Моят мерцедес беше с автоматична скоростна кутия, но нямаше ограничител на скоростта, така че мускулите на десния ми крак започнаха да хленчат непоносимо от непрекъснатия натиск върху педала на газта и се наложи да махам и периодично да натискам педала на газта с левия си крак.

Движихме се с максимална скорост, където можехме и където не можехме. През голямата част от пътя автомобилът се движеше с 220 км/ч, включително и през нощта, когато беше почти невъзможно да се види пътят. Излязох от ситуацията, като се ориентирах покрай пътя, който беше осветен от фаровете на автомобила ми, защото това беше единственият начин да определя къде е пътят. Веднъж спряхме, за да хапнем нещо в крайпътна закусвалня и да напълним резервоара на колата ми. И рано сутринта на следващия ден бяхме в малкото литовско градче Алитус. Преди да дойдем при роднините на Светлана, спряхме на местния пазар и аз купих кофичка рози и... кофичка ягоди, като платих по три рубли за всяка от тях. Пиша за това по една проста причина: цените на литовските пазари бяха просто невероятни за всеки жител на Русия, а и не само. В Литва по онова време цените на пазарите бяха по-ниски от тези в магазините, а качеството беше несравнимо по-добро, особено за пушеното месо и продуктите, които всеки продавач приготвяше по собствена рецепта. Всичко това беше просто невероятно за всички жители на Русия, които по онова време не можеха да намерят практически нищо в магазините, а на пазарите цените бяха "хапещи" и в буквален, и в преносен смисъл. С изненада попитах Светлана: "В Литва има ли други цени, или само три рубли за кофа?". Въпросът ми я разсмя и след като се посмяхме, с чиста съвест се прибрахме в дома ѝ.

Подарих на майка ѝ огромен букет от рози и други подаръци за всички, с които се бяхме запасили още в Москва, а ягодите се съчетаха много добре с десерта. Говорих с родителите на Светлана няколко пъти по телефона и малко се притеснявах да ги срещна "на живо". Запознах се със сина на Светлана, когато пътувахме към дома ѝ. Той играеше с други

деца на улицата и когато видя Светлана да слиза от колата, се втурна към нея. Беше чудесно малко момче, което плахо се приближи до мен и ме попита: "Мога ли да ти казвам татко?!". В този въпрос имаше такова отчаяние и недетска болка, че, както се казва, "котките се боричкаха за душата ми"! Отговорих положително и очите му засияха от щастие. Колко малко е нужно на едно дете понякога, за да се почувства щастливо. Родителите на Светлана ме посрещнаха с рядко гостопримество, майка ѝ бързо сглови богата трапеза и аз за първи път опитах литовска кухня. Масата беше буквално пълна с различни ястия, всичко беше много вкусно, те продължаваха да ми сервират и сервират, и сервират. За първи път опитах прочутите литовски цепенелини. Както ми казаха, в Литва се хранят по този начин почти всеки ден (поне в онези дни) и бях много изненадан, че при такова хранене в Литва практически няма хора с наднормено тегло, ето какво означава национален метаболизъм!

В нашето семейство имаше традиция всичко, което се слага в чинията, да се изяжда. В руските семейства към храната винаги се отнасяха с уважение, но този обичай имаше и обратна страна. Така че много скоро се примолех, буквално и преносно, да се смият над мен и да не ми слагат нищо друго в чинията. Майката на Светлана продължаваше да ми предлага "поне" да опитам едно или друго ястие, но аз не бях в състояние да изям дори "още една малка хапка". Накратко, едва успях да "отбия" кулинарната "атака" на майката на Светлана. Издържах около час след една много плътна "закуска", която по-скоро приличаше на закуска, обяд и вечеря, взети заедно, помолих я да ме извини и попитах къде мога да си почина малко. Все пак дванайсетте часа шофиране, при това повечето от тях през нощта, се усетиха и, едва докоснал възглавницата, почти веднага се отправих към царството на Морфей!http://....

Събудих се към вечерта и със Светлана отидохме да се запознаем с околностите на града. Тя ми показва хълмовете, където се е намирал замъкът на принца. От самия замък не беше останало почти нищо, но гледката от хълмовете беше просто великолепна. Замъкът се намирал в завоя на реката, която на литовски се нарича Немунас, и от тези хълмове се виждаше целият завой на реката и боровата гора на двата бряга. Човек може само да си представи каква е била гледката от стените на замък, когато стените му са били все още непокътнати. На следващия ден прекарахме още известно време в опознаване на града и много разговаряхме с Василий Василиевич - бащата на Светлана. Оказа се, че той цял живот се е интересувал от това, което правя, и то не от празен интерес, а и защото собствената му дъщеря в ранна детска възраст е проявявала такива способности, които официално се смятаха за невъзможни за човешко същество. За съжаление, на следващата вечер трябваше да пътуваме обратно за Москва. Но най-неприятното беше, че не можахме да вземем със себе си момченцето на Светлана, не защото не искахме, а защото просто нямаше къде да отидем. Скривахме се в квартири под наем, нито аз, нито Светлана имахме разрешение за пребиваване в Москва и поради това Робка (така се казваше синът на Светлана) не можеше да бъде настанен в нито едно московско училище и той отново беше оставен на грижите на баба си и дядо си, които много го обичаха, но точно в този труден за тийнейджърите момент той имаше нужда от твърдата ръка на баща си (тогава беше на единадесет години). Това беше първото ми запознанство със семейството на Светлана и нейния син. Все пак реших да не се връщам през нощта, спомняйки си за нощния ни път до Алитус, когато трябваше да се ориентираме по пътя почти "на пипане". И така, след всичко, реших да тръгна на следващата сутрин. След като се сбогувахме с всички, се качихме в колата и потеглихме обратно. И въпреки че отново шофирах почти без прекъсване, пътят обратно беше по-забавен.

Отново карах железния си кон с максимална скорост, а пейзажите се сменяха невероятно бързо един след друг. За съжаление през деня по магистралата имаше много повече автомобили, така че не винаги беше възможно да се движа с максимална скорост. По същия начин се налагаше да намаляваме газта преди контролните пунктове на пътната полиция, за да не плащаме на майсторите на машинното досене, но и това винаги беше възможно. Така или иначе, няколко пъти ми се наложи да плащам глоби в полза на "гладуващите" пътни полицаи, тогава "данъкът" беше 25 рубли, което за мнозинството

жители на "неразрушимите" онези времена беше много значителна част от месечния семеен бюджет, който варираше от 80 до 200 рубли. "Късметлиите" с бюджет от 200 рубли се считали за почти богати. Всичко това обаче се отнасяше предимно за славянското население на страната, което съставляваше по-голямата част от населението на СССР. Това състояние на "нещата" е отлично отразено в един от анекдотите от онова време. Грузинец в своята Волга, арменец в своята Жигули и руснак в своя Запорожец претърпели инцидент на грузинския военен път. Грузинецът слезъл от волгата си и казал: "Вай, вай, вай, вай - трябва да работим цяла седмица!" Един арменец излязъл от своя Жигули и размахал досадно ръце: "Ва, ва, ва - цял месец работа!". Един руснак излезе от своя Запорожец и горчиво каза: "Цял живот си огъвах гърба на тази кола!". Един грузинец и един арменец погледнаха руснака и го попитаха: "Дарагой, защо си купи такава скъпа кола?".

Не може да не се замислим за начина, по който се представя случилото се в СССР по целия свят. Оказва се, че именно руският народ е бил този, който е "наложил" комунистическата идеология и великоруския шовинизъм на всички останали народи на Русия, а по-късно и на много народи от Източна Европа, превръщайки Русия в затвор за народите! Но "по някаква причина", както може да се види дори от анекдотите от онези години, "поборените" народи в СССР са живели много по-добре от поборителите си. Между другото, сега и грузинците, и арменците са свободни от великоруския шовинизъм, но "по някаква причина" и сега не живеят на гърба на руския народ, въпреки че имат навика да се възползват и да лаят през всички пукнатини в самата Русия, върху която хвърлят кал. И Грузия, и Армения сега са бедни държави с бедно население и няма грузинец или арменец, който на шега да не попита руснака "Защо си купихте такава скъпа кола?". В своята маса руският народ не е живял достойно, но има бъдеще и то достойно, а какво е бъдещето на онези народи, които получиха свобода... Отново се увлякох малко, просто душата ме боли и изисква периодично разтоварване на тази болка за моя народ, за неговата истинска култура и истинска история!

Последния път пътните полици ме спряха на околоръстното шосе и получиха от мен поредния "данък в полза на гладните", а този път ме спряха, защото имах Mercedes-Benz и бяха сигурни, че в този случай няма да останат "без мляко". В днешно време по пътищата се движат все повече чуждестранни автомобили, но през 1991 г. те все още бяха голяма рядкост. Когато при приближаването на Москва намалих скоростта и се движех със скорост около 120 км/ч, Светлана се огледа и ме попита: "...защо се движим толкова бавно?". След почти цялото време на пътуването, когато скоростта беше около 200 км/час, тя вече така беше свикнала с трептенето на пейзажите с висока скорост зад прозореца на колата, че за нея скоростта от 120 км/час изглеждаше като скоростта на костенурка. Това беше краят на първото ми и последно пътуване до родината на Светлана. Това беше първият и последен път, когато видях баща ѝ жив. Последният път, когато Светлана видя баща си жив, записах това пътуване и разговора с баща ѝ на видеокамерата си. Това беше единственият видеозапис, чиято лента по-късно ни беше открадната. И това беше най-голямото раздразнение, което ни донесе кражбата. По-късно, когато бащата на Светлана почина, тя неведнъж се оплакваше от откраднатата видеокасета с баща ѝ, но ... това не можеше да промени нищо!http://....

34. "Не познавам друга държава като тази..."

Събитията от 19 август 1991 г. не оставят никого безразличен. Когато по телевизията беше обявено, че е създадена ГКЧП и че Горбачов уж се е отказал от властта по здравословни причини, това не само изненада всички, включително и нас, но и силно ни разтревожи. Сега вече за никого не е тайна, че всичко това се случваше с пълното съгласие и одобрение на самия Михаил Сергеевич, че това беше просто поредният спектакъл, който враговете на руския народ се опитаха да разыграят, за да могат да продължат да унищожават

най-добрите хора на нацията, под прикритието на поредния лъжлив лозунг за борба с предполагаемите "врагове" на народа. Съветският съюз беше създаден от международния паразит, за да унищожи Русия и руския народ, неговата най-богата и велика култура, и следователно падането на социализма в СССР беше за световното правителство истинска катастрофа. Точно под табелата за конфронтация на системите световното правителство имаше отличен "покрив" за мръсни дела. Всички действия на лидера на световния паразитизъм - САЩ - можеха лесно да се обяснят с необходимостта да се защити "демократията" от червената чума. А докато съществуваше социалистическата система и особено Съветският съюз, на световното правителство можеха да му се разминат всякакви лудории. Целият свят спокойно наблюдаваше как под лозунга за спасяване от червената чума САЩ подчиняваха една след друга държави. След като социалистическата система изчезна, те нямаше кой да играе ролята на световен злодей и трябваше спешно да измислят и изпробват идеята за борба със световния тероризъм. Но тази идея се оказа не толкова ефективна. Както показаха събитията в Ирак, действията на САЩ показаха на целия свят истинското лице, което американците толкова дълго успяваха да скрият зад "червения" парцал на борбата с червената чума. Но това ще се случи много по-късно, а междувременно пучът от 19 август 1991 г. се състоя с пълното съгласие и знание на Горбачов, който по това време правеше всичко, което му казваха Щатите. Така че пучът беше изгоден преди всичко за Съединените щати и техния верен слуга - М. С. Горбачов, но в никакъв случай не и за руския и другите коренни народи на СССР.

Вече имах известна представа как се осигурява необходимото управление на масите, започнах да търся системата, която стои зад "гърба" на ГКЧП. В това търсене помощта на Светлана беше просто незаменима. Трябваше бързо да се намери друг генератор, който този път социалните паразити приложиха. Нямаше време за втори опит, ако се стигнеше до военен преврат, цялата страна щеше да потъне в мрак за дълго време. Някой излезе на барикадите, но ние със Светлана знаехме, че истинската война се води на други нива и само неутрализирането на новите оръжия на социалните паразити е в състояние да спре вече подготвяната касапница и поредния удар по руския народ, който можеше да се окаже последен. Прилагах един след друг методи, но перфектно работещите до този момент стратегии не даваха никакъв резултат. Паразитите не си губеха времето, а използваха принципно ново оръжие, което ми беше напълно непознато. Действаха по класическата схема - да използват това, което врагът не притежава, в случая - мен. Това беше поредното предизвикателство от типа "отиди там, не знам къде, донеси това, не знам какво". По онова време не осъзнавах, че социалните паразити на Земята са само марионетки в пипалата на космическо чудовище. И не се знае как щеше да завърши всичко това, ако не беше неочакваната помощ. По време на тази работа Светлана ми съобщи, че се е появило някакво същество, и ме помоли да го изслушам възможно най-скоро.

Преминахме към това същество за известно време и ето какво съобщава то. Съществото, без дори да назове името си, ми каза, че разполага с много малко време и че ще бъде мъртво до няколко минути и че трябва да ми даде информация и структура, за да неутрализирам ситуацията, върху която работя, преди това да се случи. Трябваше да взема бързо решение какво да направя по въпроса. Да повярвам на това същество и да се възползвам от това, което ми донесе, или да не му повярвам и да продължа сам да търся решение. В подобна ситуация не можеш да се базираш само на едно нещо, да му вярваш или не. Затова сканирах както това безименно същество, така и неочаквания му подарък. Сканирането потвърди истинността на това, което съществото беше съобщило. Разбира се, можеше и да греша, сканирането ми да даде фалшиви резултати или просто да бъде измамен, но трябваше да взема решение и да поема пълна отговорност за последствията от него. Защото това, което ми беше дадено, бяха напълно непознати за мен структури, позволяващи ми да контролирам потока на материята, който ми беше напълно непознат. По онова време няха никаква възможност сам да получа такива структури и материя. Защото те бяха от пространствата, до които още не бях "достигнал" и "стигнал" по време на моите космически

пътешествия и до които Светлана още не беше стигнала по време на своите така продуктивни разходки из Вселената. След като съпоставих всички "за" и "против" в тази, не съвсем обичайна за мен ситуация, реших да рискувам, тъй като анализът на ситуацията не даваше други решения. И аз... рискувах и приложих структурите и материята, които ми бяха дадени. И решението ми се оказа правилно и много навременно. Прилагането на дара имаше незабавни резултати. Светлана ми съобщи, че след като съм използвала дара, системата, използвана от паразитите, е започнала да се разпада точно пред очите ми. Това се случи през нощта от 20 срещу 21 август, във втория час на сутринта. И както разбрахме по-късно, точно по това време специалният отряд "Алфа" и други подобни групи, както и цялата армия, отказали да изпълнят дадената им заповед. Никой не омаловажава смелостта на тези хора, но те едва ли биха могли да го направят под мощното пси-влияние на друг паразитен генератор, ако искаха. Тогавашият шеф на КГБ Крючков публично заяви, че не разбира каква е тази сила, която е в състояние да парализира един перфектно обмислен план!http://....

Разбира се, никой не знаеше и не можеше да знае за работата ни със Светлана по неутрализирането на една много опасна ситуация и за факта, че едно невероятно същество плати за помощта си към нас по този въпрос с живота си и с живота на своята същност. Никой не прославя този герой, в пълния смисъл на думата, който извърши своя подвиг при такива обстоятелства, при които никой не можеше да знае за постъпката му. Той остана завинаги неизвестен герой не само за всички останали, но и за мен и Светлана, защото успя да ми предаде само структури и материя, преди да умре. По-правилно би било да се каже, че той умираше, докато ми предаваше тези структури и материя. Очевидно паразитите са решили да се подсигурят и са заложили програма за самоунищожение на всеки, който се опита да предаде тези структури и материя. Явно са смятали, че по тяхна мярка няма да се намери такъв "глупак", който да отиде на пълното си въртене, за да предаде тази информация. Не им е позната концепцията за саможертвата в името на висока цел, в името на спасяването на мнозина, особено когато спасените никога няма да разберат кой ги е спасил и на каква цена!http://....

Когато на следващата сутрин всичко приключи и ГКЧП се разотиде, двамата със Светлана въздъхнахме с облекчение. В края на краищата беше взето правилното решение и резултатът беше незабавен. А това, че малко хора знаеха за него - направихме го не от благодарност, а защото не можехме да постъпим по друг начин. Вярно, трябваше да свършим малко повече работа, когато М. С. Горбачов, който беше "спасен" по чудо, направи официално изявление за тези събития пред журналисти. В този момент Светлана и аз бяхме на гости на семейство Попови заедно с Владимир Дмитриевич Сергеев и съпругата му. Попови ни бяха поканили на техните характерни сибирски пелмени и точно в момента, в който ядохме тези пелмени, първият президент на СССР каза, че е невъзможно да се сложат всички под един "чадър", защото имало лоши комунисти и имало "добри" комунисти! В такава ситуация не ни оставаше нищо друго, освен да му "бръкнем" малко и на следващата сутрин той обяви разпускането на КПСС, което беше необходимо.

Системата, създадена в Русия от враговете ѝ след революцията от 1917 г., целяща геноцид над руските и други коренни народи, е държавен капитализъм, съчетан с робовладелската система в най-ужасното ѝ проявление. Във Велика Русия, в която за повече от сто хиляди години от съществуването ѝ никога не е имало робство, в която само в западната ѝ част Петър Велики е въвел крепостничеството, именно в тази страна през първата четвърт на XX век е въведено съвсем реалното робство! И не само въведено, но и наложено със сила и съпроводено с реки от кръв, които не приемат следващото "общо благоденствие". Група негодници без чест и съвест наложиха най-ужасния вид робство на територията на огромна страна - робство, при което на робите от детството им се набиваше в главите, че са най-свободните хора на Земята! Но в същото време на никого не се разрешаваше, под страх от смърт, да мисли независимо, да има собствено мнение. За всичко това в "най-свободната страна на света" се наказваше със смърт и под прикритието на "борба" срещу враговете на народа се унищожаваше цветът на нацията, извършваше се

геноцид главно на руските и другите славянски народи в СССР. Така че плачът за Съветския съюз, който все още може да се чуе доста често и то не само от пенсионери, но и от "нови" комунисти, се дължи на невежеството на първите и наглите лъжи на вторите. Така наречените социалистически и комунистически социални системи представляват максимална реализация в живота на плановете на социалните паразити (за повече подробности вижте книгата ми ["Русия в кривите огледала"](#)). А "демократичната" система, прилагана в останалите свят и така упорито налагана на Русия, е "по-мек" вариант на реализацията на плановете на социалните паразити. Но за тях тя е вариант на "социалистическата" система, която беше и е идеалът, към който се стремят. Но за това - по-късно, а междувременно да се върнем към август 1991 г.

По един или друг начин все пак успях да унищожа паразитните системи, контролиращи социалистическите страни в Европа. След като през декември 1987 г. случайно се натъкнах на първата паразитна пирамида, неволно се оказах въвлечен в хилядолетна война на магьосници, за която малцина се досещаха, а тези, които се досещаха или знаеха нещо, предпочитаха да мълчат за нея, защото не без основание вярваха, че ако само си отворят устата за нея, ще се "затворят" завинаги заедно с господаря си. Случи се така, че действията ми за унищожаване на тези паразитни социалистически системи протекоха на три етапа. Първият етап - първата пирамида през декември 1987 г., вторият етап - септември-декември 1989 г. и последният етап - главната паразитна пирамида, "държаща" Съветския съюз - 19-21 август 1991 г., когато работех заедно със съпругата си Светлана. Общоприето е мнението, че Западът се е опитвал с всички сили да срина социалистическия лагер, но това не е вярно, това е заблуда, която се опитваха да внушат на всички - както на обикновения човек на Запад, така и на обикновения човек в СССР. А в действителност всичко е точно обратното! В края на краищата революцията в Руската империя е направена за парите на американските милиардери, а съвсем не в името на "освобождението" на пролетариата и руския народ от гнета на "проклетите буржоа". Всъщност именно тези, т.е. проклетите буржоа, най-важните от тях и дадоха парите си за революцията в Русия, и направиха всичко, за да превърнат руския и другите народи на нашата родина в роби. За да превърнат в роби хората и да измучат от страната нейните богатства, а също и да ги използват като плашило в мръсни цели, изсмуквайки от народите на контролираните страни ресурси под предлог за защита от червената чума, а също и за завладяване на други страни под същия предлог. Но това е друга история (за повече подробности вижте книгата ми ["Русия в кривите огледала"](#)), макар и много забавна, но тя няма да бъде обсъждана в тази книга.

Както винаги, паразитите се покриват с красиви думи за братство и равенство на всички хора, но, както показва същата история, те веднага биват забравени, щом успеят да завземат властта. Такъв "морков" винаги е работил безотказно и през V в. от н.е. в Персия, и през XX в. в Русия, особено когато настъпват тежки времена за обикновените хора, които много лесно се подлъгват с "красиви" лъжи, особено когато за това помагат пси-генератори и черни магьосници, използвали в практиката си черната магия <http://...> И така, падането на социалистическата (паразитна) система за Русия беше спасение и не е случайно, че падането на тази система се случи почти в края на Нощта на Сварог, която освободи от черния си воал Мидгард-Земя през лятото на 7504 г. от С. М.З.Х. .М.З.Н.⁹ (1995-1996). Не изглежда странно за всеки мислещ човек, че всички нападения над руската земя "паднаха" с началото на Нощта на Сварог през лятото на 6496 г. от С.М.З.Х. (988 г.), а най-кръвият режим падна при последното "дихание" на тази Нощ на Сварог през лятото на 7504 г. от С.М.З.Х..

⁹ S.M.Z.H. - Сътворението на света в Звездния храм - сключването на мирен договор между Велика Тартария и Армия (древен Китай) след дълга и кървава война.

35. Чуждестранен баптист

Началото на Нощта на Сварог е съпроводено с насилственото налагане на гръцката религия в земите на Киевска Рус от еврейския "велик княз" Владимир, по чиято заповед дружината, която трябвало да защитава народа, без всякакво съжаление сече главите на възрастното население, така че никога никой враг на руския народ не би могъл да направи подобно нещо - почти 80% от цялото население е безмилостно избито. С името на чуждия Бог на уста бяха изсечени 9 милиона, от дванадесетмилионното население на Киевска Рус, а на малките деца или, както са ги наричали нашите предци, децата неразумни, гръцките свещеници внушаваха чуждата вяра в Бога на мъртвите! Нашите предци наричали деца до седемгодишна възраст, без да отделят момчета и момичета. Едва при навършване на седем години от раждането детето или детенцето получавало сакралното име от Маги и едва от тази възраст нашите предци разделяли децата по пол, като наричали момче юноша и юноша (подрастващ). Именно от седемгодишна до петнадесетгодишна възраст детето е получавало прозвището отРОК или отРОковица. РОК е стара руска дума, която означава съдба или предопределение. Излизането от РОК, с други думи, създаването на собствена съдба, е времето, когато всеки човек преминава фазата на разумното животно и трябва да се освободи от РОК - животинското си начало, да победи инстинктите си и да стане по-висш от животинското си начало!

Гръцките жреци са оставили живи само децата на неразумните, които все още не са осъзнали духовната си принадлежност към великия мироглед на своите предци и на които е било възможно да се наложи насилствено чуждият им по генетика мироглед на робите. Само се замислете! Девет милиона от дванадесет са били физически унищожени по заповед на "великия" киевски княз Владимир, който чрез подлост и предателство е унищожил синовете на светлия княз Святослав и, след като е извършил държавен преврат, е заграбил киевския престол. В съвременната "интерпретация" това е привидно синът на Святослав от "робинята" Малка, ключарка на княгиня Олга, майката на Святослав, която го мрази. Първо, по земите на славяните никога не е имало робство, дори взетите в плен войници на врага не са били превръщани в роби. Войниците след победа получавали по един или двама пленници, които работели при тях по икономика, хранели се с тях от една маса, спели в една и съща къща. След като е работил за господаря си няколко години, пленникът е имал право или да се ожени и да живее като свободен и пълноправен човек, или да се върне в родината си. Много от тях, след като изтърпявали наказанието, доброволно оставали да живеят сред своите победители. И така, това са случаите на робство в Русия и не само в Киевска Рус, защото Киевска Рус е само една от западните провинции на славянската империя по онова време.

А за "робинята" Малка искам да кажа няколко думи. Малка е била ключът, с други думи - най-довереният човек, при княгиня Олга, която след престоя си в Цариград е приела християнството. Малка също е била християнка, макар че по произход е от евреи, да, не просто евреи, и то от кастата на левитите - преки потомци на Сиф - сина на Ева и на Бог Яхве, според Тората и Стария завет! Името на бащата на Малка било Малик, което в превод означава цар на евреите. Дори името ѝ идва от същата дума - Малик - Малка. Но това не е всичко! Най-любопитното предстои! Братът на "робинята" Малка бил воевода в Святослав, а брат ѝ се наричал на руски ... Добриня (Дабран). Така че при евреите отдавна вече е била използвана тактиката да приемат или променят името при този народ, сред който са живели. Така е било по-удобно да вършат мръсните си дела, като почти винаги остават в сянка, затваряйки се с такива имена. Интересно се оказва: родният брат - левит от най-високата еврейска каста - воевода при Святослав, а сестра му - "робиня" в услуга при княгиня Олга! Най-абсурдното! А в действителност Добриня (Дабран) е бил воевода, близък до Святослав.

Но интересно е не само това. Древняшкото княжество е присъединено към Киевското княжество САМО след като княз Игор го прави свое васално владение. В съвременната интерпретация е известно въстание на древчани срещу княз Игор, по време на което княз Игор е убит. Причината за бунта уж бил опитът на княз Игор да събере два пъти повече

данък. Тези събития са се случили през лятото на 6453-6454 г. от С.М.З.Х. (945-946 г.) и са завършили със смъртта на княз Игор. Струва ми се обаче, че тук има и друга мистификация. Най-вероятно древняните са направили опит да се освободят от васалната зависимост от киевския престол. И най-вероятно първият данък не е бил нищо друго освен военна отплата за княз Игор, за да не разруши столицата на древняните, град Коростен. Иначе как да си обясним факта, че княз Игор е дошъл да прибере първия "данък" с цялата си свита, а вторият, т.нар. незаконен данък, е дошъл само с малък брой свои дружинници! Получава се нелепо! "Законният" данък княз Игор идва да събере с цялата си дружина, а "незаконният" - само с няколко воители. Най-вероятно, ако застанем на тази гледна точка, би трябвало да е точно обратното! Но ако приемем, че княз Игор едва през лятото на 6453 г. от С.М.З.Х. (945 г.) е подчинил това княжество на властта и се е върнал от военен поход с богата плячка, а след това се е върнал за дължимия по договора за васална зависимост данък - всичко става по местата. И тогава става ясно, защо е дошъл да събира данък с малък брой васали - всъщност той не е дошъл отново да завладее това княжество, а само да събира данък. И този момент е използван от древляните, за да го убият. А след това княгиня Олга дошла с цялата си свита и изгорила до основи столицата на древляните, град Коростен.

Няма да цитирам една доста красива легенда за това как княгиня Олга наказва убийците на любимия си съпруг, тя е добре описана в съвременните източници. Но след това последвалите действия на покрусената от скръб княгиня Олга стават доста странни. Тя прави дъщерята на древляния княз Мала своя клокарка, а синът ѝ се приближава само до родения през лятото на 6453 г. от С.М.З.Х. (945) син Святослав. И дори всичко това да е станало няколко години след убийството на княз Игор от древчани и след като княгиня Олга хвърля древляния княз Мала в затвора, децата му - син и дъщеря - не са били на малки години, ако Добриня вече е бил на възраст, когато става воевода. Да не говорим, че Малка по никакъв начин не е могла да роди от Святослав син Владимир, тъй като тя вече е била момиче, когато той само се е родил! Както и да е, оказва се, че привидно незаконният син на Святослав от Малка, княгинята Древлянска, Владимир, който се родил през лятото на 6471 г. от С.М.З.Х. (963 г.), след като убил старшите братя Ярополк и Олег, след унищожението на Святослав станал киевски княз за седемнадесет години!

Но това е изненадващо в тази история, така че, когато незаконният по-малък син Святослав Владимир е роден, самият Святослав е бил само на осемнадесет години, а това означава, че го е заченал в седемнадесет години, а в него вече е имало двама старши синове Ярополк и Олег! Ярополк е роден през лятото на 6463 г. от С.М.З.Х. (955 г.), когато Святослав е бил само на десет години, а той е заченал старшия син в девет години! Оказва се, че княз Святослав се е оженил не по-късно от девет години от раждането! Несъответствие се оказва!

А още по-нелепо е положението, ако се вземе предвид, че привидно княз Святослав, отивайки в новата столица в българските земи през лятото на 6475 г. от С.М.З.Х. (967 г.) Преславец, за да се подготви за по-нататъшната война с Ромея (Византия), е поставил да управлява в Киев по-големия си син Ярополк, който по това време е бил на дванадесет години, а вече е бил женен и е имал деца, както и другия Святославов син - Олег, е поставен от Святослав на престола в Древлянското княжество, а незаконнороденият Владимир, по молба на чичо му Добриня, е поставен да управлява в Новгород! А Владимир по това време е бил на цели ЧЕТИРИ години, а освен това е бил женен и е имал много наложници, според някои източници - цели ТИСЕТ! Е, току-що прочетох всичко това и се изумих - какви "мъже" е имало в Русия преди. Всъщност се оказва, че Владимир, по съвременната версия на събитията, започнал да царува във Великия Новгород на четиригодишна възраст и за кратко време, още от началото на царуването, довел броя на наложниците до хиляда и започнал да реже, в истинския смисъл на тази дума, своите противници, както сам, така и с помощта на верните си дружинници! И всичко това се случило, когато той седнал на трона на Великия Новгород на четиригодишна възраст! Е, може би броят на наложниците му е достигнал хиляда, когато е бил на около седем-осем години!

Ако изхождаме от официалната версия, получаваме пълна глупост. А глупостта е истинската, ако приемем версията на официалните "Историкини" за чиста монета. А ако вземем предвид реалната ситуация, тогава всичко си идва на мястото, без никакви супермени на възраст четири или осем години.

И е било приблизително така: княз Святослав през лятото на 6472 г. от С.М.З.Х. (964 г.) е освободил от хазарско иго земите на Вятичи. По време на хазарското иго в земите на Вятичи старателно са се заселили евреи, а след това тези земи са се освободили от юдейско иго, като евреите, живеещи на тези земи, са попаднали на земите на Киевското княжество. И в резултат на това Добриня се появява в киевския двор заедно със сестра си Малка, която много бързо спечелва доверието на княгиня Олга. Малка пристигнала вече със сина си Владимир, който бил вече млад мъж. Тя била добре обучена от черната еврейка Тантра. След като е разбила доверието на княгиня Олга, която е станала фанатичка на гръцката религия, тя е попаднала във великокняжеския двор, където е получила възможност да хване в мрежата на сексуалната магия неопитния в тези дела млад княз Святослав. В резултат на всичко това тя е постигнала известна власт над Святослав и е въвлякла в най-близкото обкръжение на този княз своя брат Дабран (Добриня), който се е оказал, очевидно, нелош воин. Святослав, очевидно, е осиновил Владимир и по този начин е подписал смъртна присъда, както за родните синове, така и за страната. Според съществуващите по онова време закони осиновеният син е получавал право на престола само ако не е имало живи родни синове. Следователно родните синове на княз Святослав са били обречени, както и техните деца. И неслучайно, че родните синове на Святослав били загубени, а да се организира необходимият сценарий на многоопитните в тези дела евреи не представлявало голяма трудност. И ето, смуглият и чернококс Владимир, в чиято външност нямаше нищо руско, славянско, става велик княз на Киев: <http://...>

А също така и доста странният вид и смъртта на княз Святослав. След това той и свитата му, след дълга и тежка война с Ромея (Византия), когато княз Святослав, изглежда, неизбежното поражение се е трансформирало в следваща победа, когато доста малката свита на княза е нанесла доста съществени щети на армията на императора и продължаването на войната е можело да остави императора изобщо без армия и особено без неговата гвардия, обкръженият Святослав е постигнал това, че свитата му (по-правилно е тази, която от него е останала) с оръжие в ръка и с извлечение напуска българските земи. По този начин императорът е потвърдил валидността на подписаните ромейски задължения. И така, на път за вкъщи по-голямата част от свитата му, преобладаващата част от която е била приела гръцката религия, я е напуснала, а през нощта по време на сън на сън, оставайки верни на княза, са нападнали печенегите и в тази последна битка почти всички верни на княз Святослав войници и князът, чиято глава е била отрязана след смъртта му под формата на трофей, а от нея ханът (князът) на печенегите Курия си е направил купа.

Въпросът е защо на княз Светослав (това е правилният начин за изписване на името на този княз - името му идва от думата СВЕТ, а не СВЯТ, както е било написано по-късно) не е дошла помощ от Киев, а той и воините му, които са претърпели много трудности по време на последното си зимуване в устието на Дунав, са я очаквали. След като не успяха да дочакат помощ от Киев, изтощени, но верни на своя княз, воините се върнаха у дома на ладии, направо в лапите на печенегите. Знаели са, че враговете им ги чакат, но не са имали друг избор. Киев хвърли княза си на печенегите, знаейки, че печенегите го чакат на Днепърските бързи.

Разбира се, смъртта на княз Светослав е благоприятна за Ромея (Византия), тъй като неговите военни действия са довели тази империя до ръба на краха, а живият княз Светослав е опасен за тях. Империята нямаше да издържи още един поход, който княз Светослав несъмнено щеше да организира. Но дали те бяха единствените, които спечелиха от смъртта на княз Светослав? Според това, което се е случило в земите на Киевска Рус след преждевременната му смърт, смъртта му е била благоприятна преди всичко за силите,

стоящи зад все още младия Владимир. Кървавото безумие, настъпило в земите на Киевска Рус след завземането на властта от Владимир и след като той със сила започнал да покръства чуждите за него жители на страната в гръцката религия, много по-красноречиво показва за кого на първо място е била изгодна смъртта на княз Светослав. Неговата смърт е била и акт на отмъщение за напълно разгромената еврейска Хазария. В такива случаи винаги е необходимо да се търсят онези, които имат полза от това или онова събитие, за да може сред многото фактори, които допринасят за това, да се види истината! Да, между другото, за печенегите. Печенегите са се наричали славянските племена, водещи номадски начин на живот. Имали са свои зимни "квартири", свои градове, където са се връщали с добитък си на зимовища. По време на зимуването те "лежали" в домовете си или, както казвали, се развличали на печките. Оттам идва и прозвището им - Печенегите...!

Отново не можах да се въздържа, "увлякох се", а всъщност исках да обърна внимание само на една лъжа за покръстването на Киевска Рус от Владимир, така че не, не можах да се въздържа, по навик започнах да излагам всичко обстойно. Киевска Рус е била ведическа, ведически е бил и великият княз Светослав - "бащата" на Владимир. Следващата Нощ на Сварог започва през лятото на 6496 г. (988 г.) от С.М.З.Х. (от Сътворението на света в Звездния храм) и точно през тази година княз Владимир започва да покръства Русия. Странно "съвпадение", но това не е всичко! Владимир е отгледан от княгиня Ольга, която е била фанатичка на гръцката вяра, а майка му Малка е била еврейка, приела гръцката религия. Той е отгледан в обкръжението на хора с тази вяра по време, когато повечето жители са били с ведически възгледи. И ето, съвременната история убеждава всички ни, че след военни победи княз Владимир поставя идоли на Перун и Велес и нарежда да им се принесат човешки жертви, като не забравя да покани на такова колоритно зрелище откъм морски посланици, то за капак, че всички тези действия са влезли във всички доклади до всички съдилища на Европа. Именно за върност всички твърдяха, че Перун и Велес носят човешки жертви. Целият този "княз" Владимир демонстрира пред Запада, защото в подобен абсурд не би повярвал нито един жител на Киевска Рус, за когото ведическият мироглед е бил норма в продължение на много хиляди години и който отлично е знаел, че никакви кървави жертвоприношения, при това човешки, никога не са били принасяни не само на Перун или Велес, но и на който и да е друг бог или богиня на славяноарийците.

А нашите предци са наричали боговете и богините свои предци и хора, които са достигнали нивото на твореца. Думата Бог е имала съвсем различно значение от това, което се разбира сега. И ето че, занимавайки се с такива "езически" мерзости, княз Владимир "изведнъж" решава сам да приеме гръцката религия, а след него - и цялата му свита. И тогава същата тази свита започва да принася най-много, тоест истинска кървава жертва на новия Бог, а също и такава, че няма да се покаже малко - те унищожават ДЕВЕТ МИЛИОНА от дванадесет, като оставят живи само малки деца. Ако за изпълнението на жертвоприношението в Перун и Велес Владимир заповяда да се принесат в жертва военнопленници, при покръстването той заповяда да се принесат в жертва жителите на страната, властта в която той така подло е получил в резултат на деликатно проведена измама. Това е "добра" жертва за новия Бог, но какво ли не може да се направи в името на обръщането към новата вяра, отново "глушавите" славяни не "разбират", че за тях новата вяра е просто манна небесна и затова всички трябва да бъдат принесени в жертва на "миролюбивия" Бог. През така наречения, X век броят на унищожените в ДЕСЕТ МИЛИОНА е просто невероятен!

Не бива да забравяме, че Юлианският календар ще бъде въведен от Петър I едва през лятото на 7208 г. от С.М.З.Х. (1700 г.)! И дотогава никой и никъде не е използвал този календар в земите на Киевска, а след това и на Московска Русия! И така, последната Нощ на Сварог започна с деветмилионната жертва, която социалните паразити донесоха на Бог Яхве, а в края на тази Нощ на Сварог, през XX век, броят на жертвите почти достигна сто милиона! И най-голямата роля в тази жертва на Бог Яхве принадлежи на комунистическия режим, независимо дали това се харесва на някого или не, но то е факт! Комунистите направиха

всичко "възможно" и невъзможно, за да бъде броят на тези жертви възможно най-голям, като методично унищожаваха най-силните от народа, както е посочено в Тората и Стария завет! И няма никакво значение, че на думи те не вярваха в Бога и бяха "атеисти" - на дело те изпълняваха с особена ревност указанията на Бог Яхве за унищожаване на силните мъже на нацията! <http://news.bg>

Ето защо това лъжливо "учение" трябваше да бъде унищожено, за да се освободи руският народ от хилядолетния оглупяващ сън! И няма никакво значение под какво име е било наложено това учение на хората - под прикритието на религията или под прикритието на атеизма, защото това са лицата на един и същ Бог - Яхве! И затова, когато разбрах истинската същност на тази система, направих всичко възможно, за да унищожа тази паразитна система, независимо от това какъв друг облик ще опита да си придаде за пореден път.

Разбира се, все още не разбирах всичко така, както го разбирам сега, но дори тогава разбирах достатъчно, за да смятам социалистическата система за смъртоносна отрова за руския народ. Дори е удивително колко мощен е руският генофонд! Дори хилядолетното невероятно кръвопускане и стартирането на смъртоносно опасните "вируси" на гръцката религия и атеизма на комунистите не можаха да унищожат мощната генетика на русите, която отново се възражда още по-силна и с мощен имунитет срещу различните "вируси", създадени от социалните паразити. Затова, когато със Светлана успяхме да разрушим основната паразитна пирамида на социализма, изпитвахме само радост, че сме успели да се справим с нея. Вярно е, че този път победата нямаше да е възможна без саможертвата на едно същество, чието име дори няхмахме време да научим. Той само успя да предаде безценна информация и загина в процеса на работа. Така че победата ни беше помрачена от това. Но войната си е война и от нея няма измъкване!

Важно е тези жертви да не бъдат напразни, важно е в резултат на тази война да бъдат унищожени социалните паразити! И то не физически, както някои си мислят. Физическото унищожение не решава нищо, а се унищожава из основи. Когато цялата космическа система на социалните паразити престане да съществува и... тогава марionетките на тази система на различни планети, в различни пространства ще останат без своите "отровни зъби" и няма да могат да вършат мръсната си работа! <http://....>

36. Нови паразитни атаки

Междувременно животът се върна към обичайното си русло, ако можех да кажа това за това, което ми се случваше. След като с навременната помощ успяхме да победим поредната паразитна система, атаките срещу мен и Светлана не отслабнаха, а напротив, само се засилиха. Ако по-рано черните се опитваха да заловят главно Светлана, то след многобройните неуспехи решиха да променят тактиката си. Новата тактика беше наистина йезуитска. Особено отблъскваща била тактиката им на болката. Като се насочваха директно към нервните окончания на Светлана, те ѝ причиняваха непоносима болка. Тялото ѝ биваше обгръщано от непоносим пламък болка и в този момент те ѝ казваха с онзи вглъбен глас, че трябва само да се отрече от мен и болката ще престане мигновено. Като не постигнаха желаниия резултат, те увеличаваха нивото на болката. От такава болка Светлана губеше съзнание и това ѝ позволяваше да се освободи от болката за малко, но я връщаха обратно в тялото ѝ, за да може отново да усети непоносимата болка. А Светлана, в истинския смисъл на думата, стискаше зъби, за да не изкрещи от болка, търкаляше се по пода и не отказваше, не се съгласяваше да ме предаде. И аз самият, виждайки страданието ѝ и не знаейки как да ѝ помогна, ѝ казах да се отрече, но тя не се съгласи. И тогава трябваше да я игнорирам (което, повярвайте ми, беше много трудно) и да потърся ключа към системата, която ѝ причиняваше непоносима болка.

Работата е там, че за да спрете такова влияние, трябва да откриете източника на това

влияние, да разберете принципа на влиянието и въз основа на разбирането на неговата същност да го блокирате, а след това да неутрализирате източника на влияние и влияещия, след което да създадете защита срещу такова влияние и възможните комбинации от такова влияние, които ще ви дойдат наум. Но, както винаги, черногледите в такива случаи използват това, което нямат, и все още трябва да откриват това, което не знаят, и в същото време скъпият ви човек страда от болка. Това е една много "приятна" картина, нали? И това е в такава ситуация, когато бихте предпочели скъпият ви човек да не страда и сте били готови да поемете цялата тази болка и страдание върху себе си, но ударът е насочен към скъпия ви човек, за да ви нарани колкото се може повече. И в такава ситуация вие сте принудени да се изключите от това, което се случва пред очите ви, да се откъснете от това как страда вашият скъп човек и да се съсредоточите върху търсенето на източника, като успоредно с това се опитвате да облекчите страданието по някакъв начин с помощта на известните методи. Защото само в този случай е възможно да се намери решение и наистина да се спре безумната болка, която е обхванала скъпия ви човек. Защото само когато се открие източникът и принципът на влияние, използван от паразитите, е възможно да се спре тази лудост и да се неутрализира следващата атака на паразитите, а най-често зад това нечовешко влияние стои пленен от паразитите светъл йерарх, който сам е станал жертва на същите тези паразити и служи само като инструмент в мръсните им "ръце". И човек трябва да се съобразява с всичко това, да се откъсне от емоциите и да се съсредоточи върху решаването на проблема и само в този случай е възможно разрешаването на ситуацията. Не е ли "смешна" ситуацията - до теб страда скъп за теб човек, а ти трябва да събереш волята си в юмрук, да се откъснеш от нея и да се концентрираш върху решението, върху намирането на ключа, знаейки, че трябва да позволиш в душата ти да проникнат само съжаление и съчувствие, и си загубил, няма да можеш да помогнеш по никакъв начин на скъпия за теб човек и по принцип ще станеш причина за смъртта на този човек. Това не е кой знае какъв избор, нали! Но дори не става дума за избор, а за това да станете напълно спокойни и съсредоточени върху поставената задача, въпреки страданието на другия човек! Никой ли не иска да го опита? Не го съветвам, невероятно трудно е, но е единственият шанс да намерим решение на проблема!

На мен самата ми се е налагало да понасям много силна болка, знам какво е, когато нервите ти "горят" с ярък пламък и огнената болка се опитва да смаже волята ти. Но това е нищо в сравнение с това, когато страда друг човек, и вие трябва, без да обръщате внимание на страданието на скъпия ви човек, да навлезете в състояние на абсолютен покой и да не се втурвате да помагате на страдащия, а да търсите, да търсите и пак да търсите решение. Това е наистина много трудно! Особено трудно беше, когато това се случи за първи път и аз първо се втурнах да си създам по-мощна защита, измислих нови защити, създадох едно или друго нещо, реструктурирах същността си и ... нищо не помогна. И тогава разбрах, че трябва да действам по друг начин, да потърся причината. Това е като в приказката за безсмъртния Кошчей - трябва да намериш един дъб, а на този дъб - сандък, в сандъка - заек, в заека - патица, в патицата - яйце, а в яйцето - игла, в която е смъртта на Кошчей! Става дума за същото, само че не знаеш не само къде е дъбът, от който се нуждаеш, но и че това е дъб, а следователно и всичко останало. В математиката това се нарича уравнение с много неизвестни, само че, за разлика от математиката, тук няма никакви подсказки за връзките между тези променливи, а и няма никаква връзка между тях. А ти нямаш време, защото с всяка минута на Светлана ѝ става все по-тежко и по-тежко, и ти го виждаш, и не знаеш колко още може да издържи, колко дълго може да издържи тази непоносима болка! И никой не може да ти помогне!

Каква е тази перспектива!? Колко от вас все още ми завиждат?! Отвън всичко изглежда "просто" и "лесно", едно "махване" на ръката и... мозъкът на човека се реорганизира, още едно махване на ръката и... озоновият слой на планетата е възстановен. А защо аз да не се опитам да направя нещо подобно, - може да попита някой или да си помисли, че съм по-лош от някой Николай Левашов? А всичко е в това, че не е по-лош, само че за да стане всичко

това възможно, предлагам на тези, които искат да преминат през този ад, а адът не е абстрактен, а съвсем реален, да гледат смъртта в очите почти всеки ден, да търсят нещо, без да знаят какво, да отидат там - без да знаят къде и... да победят, да намерят решения, да променят из основи възприятието си за реалността и да не допуснат нито една фундаментална грешка, а ако се случи грешка, е необходимо много бързо да се намери правилното решение и да не се допусне, че грешката може да бъде осъзната и много, много повече. Някой все още ли завижда? Е, тогава, ами... добре дошли в нашия "клуб". Не се опитвам да плаша никого, а само да предупредя за това, което очаква онези, които тръгнат по моите "стъпки" или дори в тази посока. И когато ви ударят с "голямата артилерия", трябва да се усмихвате, а не да показвате на околните колко ви е трудно, че, буквално, се "сривате" от умора, че ви боли, и особено когато враговете ви гледат и се усмихват!http://....

След няколко неуспешни опита да използвам тактиката, която описах по-горе, паразитите започнаха да действат по нов начин. След като не постигнах нищо от Светлана с помощта на болката, те решиха да обсебят Светлана, така че тя да види в мен чернокож! Какво ще кажете за такъв развой на събитията? Използвайки факта, че Светлана е много чувствителна и отлично възприема визуални и телепатични холограми, паразитите създадоха негативно отношение към мен, опитаха се да я накарат да повярва и да ѝ внушат много силно, че аз съм черният, който я мами, а те са толкова "пухкави" и "меки", и не им давам мира! Това въздействие върху Светлана беше не по-малко силно от болезненото преди него. В едно бяха прави - аз не им давах покой. Но в останалото - от тяхна гледна точка аз бях наистина лош, защото наистина разруших системите им, защото наистина промених изпълнителите им, направих ги така наречените "измежари". Всичко това е вярно, с изключение на едно малко "но"! Това, срещу което се борех, имаше паразитна природа, по-правилно би било да се каже - природата на социалните паразити, които унищожиха най-добрите, превръщайки оцелелите в стадо от контролирани биороботи! Но когато една много чувствителна личност, каквато беше Светлана, е подложена на много силно влияние, налагащо ѝ такова мнение, е почти невъзможно да се отърве от подобна мания без чужда помощ. И в този случай трябваше да пренебрегна това, което предизвикваше тази мания у Светлана, и да потърся следващия ключ към следващата "врата", зад която се криеше решението на следващия проблем. Отново най-трудно беше първия път, когато моите "приятели" използваха тази тактика за първи път. Не можех да разбера причините, поради които Светлана започна да реагира по такъв начин на всичко, което казвах, на всичко, което правех или вече бях направил. Отначало се опитах да ѝ обясня всичко, но беше безсмислено. Казвах една дума, но Светлана чуваше нещо друго. Опитах се отново да ѝ обясня какво всъщност съм казал, но тя чу още по-извратено звучащи думи. И какво може да направи човек в този случай? Да си сложиш ръцете надолу!? Но това не е моят начин.

Когато разбрах, че това, което Светлана ми разказва, ѝ е наложено от силното влияние на паразитите, прекратих опитите си да ѝ обясня, че не съм "камила"! Започнах отново да търся откъде идва това влияние и как! Защо паразитите са го направили, мисля, че няма нужда да обяснявам. И така, след като за пореден път открих ключа към същността на това поредно влияние на Тъмните сили, намерих "противоотрова" и създадох нови защитни системи и нови мозъчни структури за възприятието на Светлана, за да може следващия път тя да види същността на влиянието, което идва върху нея, за да може да различи истината от лъжата, виждайки, че лъжата не е изпълнена с живот, докато истината е жива, защото зад нея стоят реални събития и процеси, които тя отразява. Да се научим да виждаме това е една от най-трудните задачи, тъй като паразитите са големи майстори в създаването на така наречения камуфлаж. С други думи, илюзията за реалност, вместо самата реалност. Истината е като върха на айсберга. Живата истина има своето продължение под "повърхността на водата" на океана на истината, а илюзията на истината, колкото и прекрасно да изглежда над "водата", под водата на океана на истината няма нищо или има "мъртво" продължение, което не е изпълнено с живота на реалните събития.

След като няколко пъти се опитват да въздействат на Светлана по този начин и виждат

безсмислието му, паразитите скоро спират да използват и тази практика. Въпреки това от време на време се опитваха да използват тази тактика, разчитайки на "случайността", но не успяха в това, защото ме накараха да се замисля за тази ситуация и успех да създам система за сканиране както за себе си, така и за Светлана, когато сканирането протича едновременно по милиони различни начини. Когато системата за сканиране се променя сама в хода на процеса на сканиране и практически не оставя възможност за налагане на невярна информация под каквато и да е форма! Използвах опита си, за да създам такива сканиращи структури, знаейки, че дори по време на процеса на сканиране е възможно да се изучава скенерът и да се създават противодействащи системи.

Никога не съм смятал, че съм по-умен от враговете си. Щом аз съм го измислил, значи и моите врагове могат да го измислят, ако не са го измислили преди мен! Ето защо съм измислил нов (а може би не) принцип на сканиране, който поне усложнява възможността за информационно противодействие от страна на паразитите. Така че, докато мозъците все още се "движат", на паразитите ще им е трудно, те също ще имат "забавен" живот, а не само аз и Светлана!

37. Сребърна нишка

И така, "приятелите" занимаваха Светлана и мен, както в буквален, така и в преносен смисъл. След бурните събития от края на август за известно време настъпи затишие. Това не означаваше, че черните са ни оставили на мира, просто нямаше сериозни нападения, а те отново мислеха как по-добре да унищожат мен и Светлана. Светлана почти всеки ден, или по-скоро нощ, бродеше из вселенските простори. След преустройствата, които бях направил в нея, същността ѝ вече не беше свързана с физическото ѝ тяло на канишка, както е устроена във всички останали. Връзката с физическото тяло съществуваше, но на принципно нова основа. В обикновена ситуация, ако същността на едно човешко същество напусне физическото му тяло, тя не само не може да премине през качествените планетарни бариери, но и не е в състояние да се отдалечи от тялото на разстояние, по-големи от тези, които позволява така наречената сребърна нишка, свързваща същността с човешкото тяло. Колкото повече се отдалечавате от физическото тяло, тази сребърна нишка става все по-тънка и по-тънка, а на определено разстояние от тялото нишката става толкова тънка, че може да се скъса! Това се случва от време на време, когато неопитни хора се опитват да напуснат телата си или се увеличат прекалено много, след като ги напуснат. Това е като гмуркане на много голяма дълбочина в морето, когато човек, забелязвайки нещо интересно или красиво на дъното, се опитва да се гмурне до него и понякога се получава, но трябва да се има предвид, че трябва да се върне обратно. А под водата без маска разстоянията са измамни.

Може да се случи човек да достигне до някоя черупка, но да няма достатъчно въздух за обратния път. Този пример не е теоретичен, а от собствената ми практика. В средата на юли 1986 г., преди началото на службата ми в армията, за първи път в живота си отидох на Черно море в познатиата на много хора град Судак. Случи се така, че макар да съм роден в Северен Кавказ на почти еднакво разстояние и от Черно, и от Каспийско море, никога преди 1986 г. не бях бил на нито едно от тях. Работата е там, че по време на летните ваканции, когато родителите ми имаха отпуск, винаги отивахме във фермата Кундрюченски в Ростовска област, където живееше баба ми по майчина линия и работеше като пчелар. Степите там бяха благородни - Салските степи, но... нямаше море, нито истинско, нито изкуствено. Но пък имаше няколко много добри езера с доста чиста, леко горчива вода. Именно в тези езера се научих да плувам и то доста добре. И тук, след като за първи път се появих на морето, всичко ми беше странно. Близко до Судак морето е с каменисто дъно и поради това във водата има много малко суспензии, а водата е чиста. Един слънчев ден се гмурнах и много исках да извадя от дъното красива мида. За да се сдобия с нея, се гмурках все по-дълбоко и по-дълбоко. И когато стигнах до желаната, започнах да излизам на повърхността, а в дробовете

ми изобщо не беше останал въздух. Плувах нагоре колкото се може по-бързо, повърхността на морето ми се струваше съвсем близо - само да протегнеш ръка и да я достигнеш, но всъщност тя не се приближаваше и не се приближаваше. Изобщо не можех да дишам, очите ми казваха - още малко и ще можеш да дишаш! Но това малко парченце не идваше и не идваше. Така научих първия урок по визуална измама под водата. Успях да потисна рефлекторното си желание да дишам, независимо от всичко, и накрая достигнах повърхността на водата и успях да вдишам така желанния въздух.

Когато се гмуркате под водата, попадате в един напълно различен свят, толкова непознат за нас, които живеем във въздушна среда. Ако водата е достатъчно прозрачна и морското дъно е богато на цветове, тогава, попадайки в този загадъчен свят, напълно губите обичайното усещане за време и пространство. Самият аз съм го изпитвал и мисля, че всеки човек, който поне веднъж е влизал под повърхността на водата, го е изпитвал. И аз съм донесъл това усещане за потапяне под водата по една проста причина! Когато човек напусне физическото си тяло, той се озовава в коренно различна среда, в която законите са коренно различни от физическия свят, с който сме свикнали. Ето защо, когато човек напуска физическото си тяло по силата на своето съзнание, той запазва "земното" си съзнание с всички произтичащи от това последствия. Възприемането на света чрез нашите физически плътни сетивни органи изобщо не е подходящо за действие в условията след напускане на тялото. Разликите във възприятията преди и след съзнателното напускане на тялото се различават многократно, може да се каже, че са несъизмерими с разликите във възприятията ни под и над водата! Затова, за да си представят поне тези разлики във възприятието в тялото и извън него, желаещите могат да увеличат стотици пъти разликите във възприятието при гмуркане под вода. И ако под повърхността на водата важат всички същите закони, както и над повърхността, само че с някои особености, то след като напусне физическото тяло, същността на човешкото същество се оказва в напълно непривични за него условия. И доста често това става причина за сериозни последствия за новодошлия, а понякога дори води до неговата смърт.

Не бива да се забравя, че съзнателното напускане на тялото е коренно различно от напускането на същността по време на нормален сън. Когато човек заспива и същността му напуска физическото тяло, настъпва и премахване на бариерата на подсъзнателно ниво, същността получава пълна представа за това как и какво е необходимо да прави извън тялото, тъй като практически всеки човек има предишни прераждания (инкарнации) и доста дълги периоди на пребиваване между телата, през които е имало достатъчно време да изучи особеностите на други планове на нашата планета. Когато човек за пръв път съзнателно напусне физическото си тяло, той има само едно възприятие за реалността - това, което е придобил във физически плътното тяло, и няма събуждане на паметта за миналото. И най-вече защото съзнанието, придобито в това конкретно възплъщение, "не позволява" нищо друго. Така че, излизайки от физическото си тяло, продължавайки да мисли по същия начин, както когато същността е в тялото, човек се оказва в напълно нови и непознати условия. Но въпреки това, когато човек съзнателно се намира извън физическото си тяло, това, което вижда и възприема, винаги е удивително. Човек преставя да се ориентира във времето (не бива да забравяме, че времето е условно понятие, въведено от човека) и в пространството. Заобикалящата среда просто хипнотизира и шокира човека, който за първи път е напуснал тялото си. И често, сякаш хипнотизиран, човекът, който е напуснал тялото, съзнателно започва да се "отдалечава" все повече и повече от празното си физическо тяло, като понякога дори не обръща внимание на факта, че дебелината и яркостта на сребърната нишка, свързваща същността и тялото му, става все по-малка и губи яркостта и плътността си. И ако човекът, напуснал тялото, се увлече така "малко" от случващото се около него, често сребърната нишка се къса и физическото му тяло умира.

Това е същото като да се гмуркаш твърде дълбоко и да не пресмяташ нуждата от кислород на връщане, а и тук, отдалечавайки се твърде много от физическото си тяло, човек може да скъса тази сребърна нишка и също да загине! Освен това съществуват и области от

пространството, в които неопитната същност може да бъде елементарно завлечена като във водовъртеж, с всички произтичащи от това последствия. Освен това неопитните пътешественици в други измерения на планетата (тези пътешествия неправилно се наричат астрални) са очаквани от различни хищни или паразитни същности, както имащи, така и нямащи съзнание, които проследяват такива новодошли и/или прекъсват сребърната нишка и превръщат уловената по този начин същност в свой вечен роб или вечен донор на потенциал, или започват мръсната си игра с тях в името на същия този потенциал. В същото време играта може да се играе много фино, когато обикновено се извършва сканиране на съзнанието на новодошлите и създаване на такива камуфлажни маски, на които конкретният човек лесно може да се "поддаде". Ако човек вярва или дори е чувал за "ангели", пред него се появяват "ангели", но е необходимо само да се свалят от тези "ангели" техните "костюми", под тези "костюми" се намират самите чудовища.

Колко много хора се хващат на тези примитивни трикове на паразитите от едно или друго ниво само защото пренасят възприятията си от физическия план в други планове, в които действат съвсем различни закони и концепции. Толкова ли е трудно да се разбере, че е невъзможно възприятията, придобити от човешкото същество с помощта на петте сетивни органа на физическото ниво, да се прехвърлят на други нива. Толкова ли е трудно да се разбере, че е необходимо човек да разшири възприятията си, като създаде нови сетивни органи за всяко ново ниво! И с помощта на тези нови сетивни органи да се създават нови възприятия, съответстващи на всяко ново ниво! Само разширяването на възприятията за новите нива, а не проекцията на вече съществуващите, позволява на човек да получи повече или по-малко адекватна представа за другите измерения. Но "по някаква причина" подобна тривиална мисъл не е хрумнала на нито един от онези, които по един или друг начин са успели да "изскочат" от физическите си тела. А една от основните причини за подобен "театър на абсурда" е, че съзнанието на тези хора е умишлено изкривено от системата от лъжливи идеи, наложена им от социалните паразити, които от доста време управляват "топката" на нашата Земя Мидгард! А също така, разбира се, често се среща и изкривено разбиране за собственото "величие", което просто не съществува и не може да съществува по една проста причина! Толкова ли е трудно да се разбере, че ако сте видели дадено събитие в "прозореца", това не ви прави герой на това събитие! Съзерцанието на дадено събитие е важно, но по никакъв начин не влияе на самото събитие. Единствено активното участие в събитието дава право на човека да говори за участието си в него, а в зависимост от това до какво е довела намесата, се появява и правото да се говори за нея. И дори ако тази намеса е била положителна за събитието или действието, нормалният човек няма да "крещи" за своето величие, дори ако действията му наистина са довели до нещо значимо или грандиозно. Защото извършените действия показват, че този човек е достигнал до определено разбиране за природата и отговорно разбира всички последствия от своята намеса.

И ако човек е постигнал разбиране в пълния смисъл на думата, просто е глупаво да се занимава със самовъзхвала и това показва, че човекът, който се възхвалява, не е израснал със съзнанието си за това, което може да направи, а това е изпълнено с последствия. Като такава слепота говори за различни нива на развитие на способностите на такъв човек и неговото съзнание, както и за отговорност за действията му. И ако човек не разбира това и не премахва такава разлика в развитието си, той става лесна плячка за паразити с различна окраска или рано или късно се вмъква в категорията на паразитите. Защото такава качествена разлика между съзнание и възможности може да съществува само за много кратко време, през което нивото на съзнанието трябва да се издигне до нивото на възможностите или дори по-високо! А това е невъзможно, без човек да преразгледа възприятията и разбирането си за случващото се и да осъзнае своята отговорност за всичко, което се случва. Разбирането на случващото се налага на човека да носи отговорност за него. Ще се опитам да обясня последното с пример, който всеки може да разбере. Ако минаваш човек види, че някой се дави в река или езеро, нормалният човек ще се опита да спаси давящия се. Ако човекът може да плува, той трябва (ако наистина е човек) да се хвърли във водата и да изтегли давящия се

на брега, а ако е необходимо, трябва да направи всичко, за да подкрепи и спаси живота на давящия се. Ако човек не може да плува - той трябва да направи всичко възможно и невъзможно, за да намери начин да помогне на давящия се човек. Хвърлете на давящото се лице въже, спасителна жилетка, всяко друго плаващо средство, за да може да се задържи, докато повика други хора, които да извадят давящото се лице от водата.

И ако човек, който не може да плува, не се опита да направи нещо, за да спаси давящ се човек, и последният умре, тогава може само да се съжاليا, че този човек не се е опитал да направи нещо, за да спаси друг, но не може да бъде обвиняван за смъртта, а само за пасивност. Но ако човек може да плува, дори много добре, и не направи нищо, за да спаси давящ се човек по една или друга причина, тогава такъв човек е отговорен за смъртта на човека, въпреки че не е виновен за това, че този човек е бил във водата. Той е виновен за смъртта му поради своето бездействие. И не може да се оправдава, че не е имало време, или водата е била студена, или съм бързал и т.н. - не може да бъде извинение за бездействието, което е причинило смъртта на едно човешко същество. Надявам се, че всеки нормален човек би се съгласил с тази позиция. Върху този достъпен за разбиране от всеки човек пример може качествено да се покаже отговорността на човека пред другите и най-вече - пред самия себе си, за последиците от неговите действия или липсата на такива. В този пример умението да се плува е способност на човека да действа, а действията за спасяване на давящ се човек са отговорност на човека, който може да плува, за живота на давящия се. Лицето, което може да плува, е отговорно за живота на давящия се, защото животът на давящия се зависи от неговото действие или бездействие!

Способността да се плува се отнася до свойствата и възможностите на човека, а действията или липсата на такива - до разбирането му за отговорността му към другите и зависи от нивото на съзнание на човека. Нищо не се променя, ако човек има коренно различни свойства и възможности - да влияе на природните процеси в по-голям или по-малък мащаб, да контролира тези процеси или дори да ги променя. Единствената разлика между човек, притежаващ тези способности, и човек, който може да плува, е нивото на отговорност за неговите действия или бездействия. Колкото повече човек може да прави, толкова по-високо е нивото на личната му отговорност, независимо дали го иска или не, дали му харесва или не! С това разбиране човек не може да има никакви мисли за своята изключителност, защото единствената изключителност в такава ситуация е изключителната отговорност на този човек за неговите действия или бездействия. И това не е "трептене" в лъчите на собствената "слава", а огромно бреме на отговорността на такъв човек пред всички останали, особено ако останалите все още спят!

За съжаление, поради изкривен светоглед повечето хора, които са природно надарени с определени способности, нямат подходящо ниво на развитие на съзнанието. И именно това разминаване между нивата на способностите и нивата на съзнанието се използва от социалните паразити на различни нива. Разбира се, **временното** несъответствие между нивото на способностите и нивото на съзнанието е неизбежно, но при неразбиране на този момент или пренебрегването му рано или късно отвежда такъв човек към Тъмната страна или дава възможност на паразитите да завладеят такъв човек.

Винаги ме е изненадвала една особеност, която се наблюдаваше при почти всички, които твърдяха, че са изключителни, когато поради едно или друго обстоятелство човек откриваше, че притежава способности, които повечето други не притежават. Много често тези природни възможности се откриваха още в зародиш, но човекът дори не се замисляше за това, а само подчертаваше, че притежава нещо, което другите нямат... и това изпълваше човешката душа с разбирането за неговата "изключителност", което обикновено веднага се използваше от паразитите. И така, паразитите от различни цветове, виждайки такова противоречие между нивото на възможностите и нивото на съзнанието и отговорността, започват своята мръсна работа. Те правят всичко, което е по силите им, за да може тази, понякога все още сравнително малка разлика между възможностите и нивото на съзнание, да

се увеличава все повече и повече. И, разбира се, те могат да постигнат увеличаване на размера на тази пропаст само чрез изкривяване и изопачаване на човешкото съзнание, тъй като не са в състояние да създадат нови качества и свойства. И те постигат това съвсем просто. Като начало паразитите сканират такъв човек и след като установят в какво вярва той, си създават камуфлаж в съответствие с тази вяра. Например, ако човек вярва в Христос, паразитите се появяват пред него в образа на Христос, и то в такъв образ, който напълно съответства на представите на човека за това как трябва да изглежда Исус Христос.

Този прост психологически трик, потвърден от съответната холограма, работи безотказно не само с Исус Христос, но и с всеки друг образ в главата на човека, към който той изпитва ако не абсолютно, то поне голямо доверие. По този начин паразитите си слагат камуфлаж, който точно съответства на представите на конкретния човек на нивото на неговото подсъзнание, и затова този човек изпитва изключително доверие към такъв образ. А след това, когато човекът е "изял" камуфлажа, което веднага говори за неразбиране на това, което се случва на други нива на реалността, паразитите започват основната си игра. Която се състои преди всичко в това, че появяват се "Исус Христос", например, започва телепатично да предава на такъв човек, че му се е появил само защото само той (тя) искрено е вярвал (вярвала) в него!http://....

Но интересното е, че точно същите думи "Исус Христос" говорят едновременно на стотици (ако не и на хиляди) други хора в същата ситуация. Но тогава започват съществени разлики в това, което този "Исус Христос" съобщава на своите "избраници". Тези "избрани" след това отпечатват "откровенията на Христос", които са им били съобщени, и това, което е най-"странно" в тези откровения, е, че всички тези "откровения" се различават едно от друго като небето и земята. И най-интересното е, че "откровенията на Исус Христос" във всеки един от случаите са съответствали на нивото на образование, разбиране, култура и, най-важното, на личните възприятия на тези "избрани". И за това има много просто обяснение: паразитите, играещи ролята на Исус Христос, са черпили своите "откровения" от дълбините на съзнанието на своите "избраници". Но ако при тази категория "избрани" е ясно защо са попаднали в плачевен капан, то е много трудно да се разберат онези, които са примитивно уловени от личните си амбиции! Човекът току-що е отворил "очите" си и тези, които са влезли в контакт с него, заявяват на такъв човек, че той (тя) е назначен (а) за владетел на Земята, галактиката или Вселената, в зависимост от нивото на амбициите на човека. И човекът започва да се "подува" от собственото си величие и дори не задава съвсем естествения в такава ситуация въпрос: "Какво съм направил, че ми налагате такава отговорност!?" В края на краищата най-простата логика го изисква - човекът все още не разбира нищо на нивото на една планета (да не говорим за нещо по-голямо), а му се казва, че трябва да управлява например Вселената! Това е равносилно на това да назначиш за върховен главнокомандващ едно малко дете, което току-що е казало за първи път "аго-аго"! Не е ли смешно!?

По някаква причина никой не го прави, а още повече никой не изпълнява заповедите на "върховния главнокомандващ" като "агу", "мама", "татко"! И не защото "бебето" е лошо, а защото "бебето" първо трябва да се научи да ходи, да говори, да получи подходящо образование, да покаже на дело големия си талант на върховен главнокомандващ, след което ще бъде назначено за върховен главнокомандващ и ще носи пълна отговорност за своите заповеди и за тези хора, които са му поверили живота си. Някак си това е ясно на всички, но това елементарно разбиране "някак си" изчезва някъде, когато "еволюционното бебе" поеме първата си "глътка въздух" при раждането си. А пробивът на човека на по-високо ниво не е нищо друго освен неговото "раждане" на това ниво с всички произтичащи от това последствия. Но ако за едно дете, родено от жена, първите думи "мама" или "татко" са съвсем естествени и природни, то за един възрастен човек, "роден" на друго качествено ниво, подобно поведение е най-малкото нелепо! Талантливият човек може да премине много бързо всички междинни стъпала между тези нива, но е необходимо първо да ги премине, преди да се появят необходимият опит и качества за управление на Вселената. А неразбирането на

тази проста истина превръща такава еволюционно "дете" в лесна плячка за паразити от всички нива. Попаднал в "лапите" на паразитите, такъв човек с изкривено съзнание почти винаги е обречен на еволюционна смърт, защото щом паразитите видят, че този човек има разминаване между съзнанието и възможностите, те ще направят всичко възможно и невъзможно, за да държат този човек завинаги в неведение за това какво е в действителност. Но те не само ще подкрепят фалшивите амбиции, но и ще създадат условия тази пропаст между нивото на съзнанието и възможностите с течение на времето да се превърне в голяма пропаст. Защото само в този случай те ще могат постоянно да крадат от попадналия в мрежите им човек, да поглъщат неговите качества и потенциал! Но най-странното в случая е, че когато обясниш на такъв човек ситуацията и дори му покажеш кои всъщност са тези, които са го "издигнали" до статута на "владетел на Вселената", той (човекът) продължава да отрича очевидното, защото на него лично му харесва да бъде "владетел на Вселената" и не иска да чуе нищо друго по този въпрос! И по този начин, напълно възможно, се лишава от възможността наистина да стане владетел на Вселената, ако беше продължил развитието си по-нататък, вместо да спре на прага на това развитие!...

Честно казано, съжалявам за такива хора, които, наистина имайки природна дарба и възможност за развитие, купуват примитивни лъжи, само защото тези лъжи съвпадат с амбициите им, при липса на елементарна логика и способност за аналитично мислене! По един или друг начин паразитите на планетарно ниво събират богатата си реколта и за съжаление много малко хора са в състояние да пробият кордона им. И главната причина за това е опитът да се проектират обичайните възприятия върху качествено различна реалност, вместо да се разширят старите възприятия, като се добавят към тях нови, придобити на друго ниво на реалността. И това качество на разширяване на съзнанието е основното условие за развитие. Защото е толкова очевидно: нашето съзнание на физическо ниво се формира чрез петте сетива, които служат на човека да се адаптира към екологичната ниша, която човекът заема като вид живи организми. Когато по една или друга причина човекът пробие на друго качествено ниво на реалността, той (човекът) се оказва в съвсем други природни условия, съответстващи на това конкретно ниво. На това ниво петте обичайни човешки сетивни органа не могат да осигурят адекватно отразяване на действителността на това ниво. Защото на друго ниво няма светлинни вълни от физически плътни свят, точно както няма звукови вълни, допир, мирис и вкус в обичайното ни усещане. Нашият мозък, "включил се" на друго ниво на реалността, не разполага с "органи" на сетивата за тази реалност и е принуден да преобразува информацията, идваща от това ниво, във форми, познати на човешкото същество. В този случай се губи огромно количество информация и човек по принцип се оказва практически "сляп" на това ниво, въпреки че мозъкът може да получава много повече информация, отколкото на физически плътното ниво на реалността.

Но повече не означава всичко, а само това, че в мозъка постъпва допълнителна информация, която човекът не е имал преди да навлезе в друго ниво на реалността. Но тази допълнителна информация е само малка "струйка" от информацията, която съществува на това друго ниво. Само че тази малка "струйка" дори не се подозира от човешкото същество. Само чрез създаването на нови сетивни органи (мозъчни структури), които на други нива да заместят очите, ушите и т.н., човек може да разшири съзнанието си до нова качествена граница. В края на краищата нашите физически сетивни органи са само сензори, чрез които мозъкът получава информация, и само мозъкът "подрежда" всичко по рафтовете на нашето съзнание. Когато се развива на други нива, на човек не му израстват допълнителни очи на тила или някъде другаде, или нещо друго, както може би си мислят много хора, които не разбират как работи мозъкът ни. Новите мозъчни структури, създадени и превърнати се в донякъде необичайни "очи", "уши" и т.н., се появяват на всяко ново ниво на реалността, което човекът пробива в своето еволюционно развитие. Човешкото същество, което получава по малко необичаен начин информация в мозъка си (чрез мозъчните структури), може след това да я трансформира в познати за него и за другите форми - визуални или звукови. Разбира се, по този начин ще се загуби част от информацията, понякога много голяма част от

нея, и човек не бива да забравя за това. Но ако целта на такова опростяване е само ориентация в пространството, то няма никаква вреда от такова опростяване. Само че винаги трябва да се помни, че при такова адаптиране на информация от други нива под обичайни и привычни за човека форми много неща са "зад борда", но ако я използвате само за ориентация на други нива, тя ще бъде само полезна. След като с помощта на такива опростявания човек е подбрал необходимото от обкръжаващата го информация на друго ниво, той може да "включи" останалата информация от това ниво, но само тази, която е наистина важна и необходима. Този метод на двустепенна или по-скоро многостепенна работа с информацията позволява на човек да не се "удави", както в буквален, така и в преносен смисъл, в информацията, която насища всяко ново ниво на реалността, което се открива пред човека, докато той се движи напред.

Да, бих искал да се спра малко и на едно много популярно днес понятие - информационно поле, в което човек може да се "включи" и да получи всякаква информация. Някои хора вярват, че цялото знание съществува в "информационното поле" и че е необходимо само да се "включи" в това поле и да "прочете" тази информация. Но това далеч не е вярно и някой го налага нарочно, за да създаде условия на хората, които вярват в това, да "изпускат" само онази информация, която е благоприятна, за да не позволят на човека да се събуди, след като пробие на друго ниво. Във физическия свят ние сме заобиколени отвсякъде от природата, сетивата ни всяка секунда подават информация на мозъка ни за това, което се случва около нас. Виждаме и чуваме как вятърът шумоли листата в гората, как бръмчи пчела, събираща нектар от друго цвете, за да го отнесе в дома си, чуваме как пеят птиците, виждаме как пърхат в небето, възхищаваме се на красотата и разнообразието на природата. Но дали всичко това е знание! Не, това е само информация за това, което се случва вътре в нас и около нас, и тази информация ще се превърне в знание само когато човек осмисли тази информация, разбере причинно-следствените връзки и в крайна сметка постигне просветление чрез знание.

И така, преминавайки на друго качествено ниво, човек се сблъсква с абсолютно същата ситуация. Ако има възможност да получи надеждна информация от друго ниво, човек само я събира. Там, както и на физическото ниво, знанието не съществува в готов вид. Човек може да придобие знания само като пропусне новата информация през себе си и я осмисли, достигайки до просветление. Но някой може да ми възрази, като каже, че на него му е дадено знание! Наистина на някои хора, които са достигнали друго качествено ниво, се дава тази или онази информация. Само че възниква въпросът: на кого и защо се предава тази информация и дали тя наистина е надеждна? Но никой не задава този въпрос "по някаква причина", а причината е, че човек първо се информира за своята изключителност, а когато човек се "стопа" от това, започват да предават чрез него различни "откровения". И всичко това се прави от... същите ПАРАЗИТИ! И целите им са същите като тези, които изложих по-рано - да заблудят и използват новопобудения човек за собствените си цели, като не му позволяват да се развива по-нататък. Факт е, че Силите на Светлината НИКОГА не предават знания по една проста причина - пробуденият човек трябва да е готов за знания, а е невъзможно да се постигне просветление чрез просто предаване на знания. Просветлението настъпва само когато човекът сам се подложи на просветление, преминавайки през съзнанието си с нова информация и чрез действията си проверявайки това разбиране на практиката. Само адекватните практически действия показват доколко човек правилно е разбрал новата информация и е готов да продължи напред. Предаването на знания на човек, който не е достигнал до просветление, е равносилно на това да предадеш ядрено куфарче на дете с указание в никакъв случай да не натиска червения бутон, защото в противен случай ще се случи нещо ужасно. Вероятно няма нужда да обяснявам какво ще направи едно дете след подобен коментар за червения бутон!

Като цяло земните паразити са постигнали много на нашата майка Земя. Те са създали "царство на кривите огледала", налагайки на всички хора фалшиви представи, включително и за самия човек. Наложената идея, между другото, е двойна идея, която работи за

унищожаване на логическото мислене на човека и мисленето като цяло. От една страна, се налага идеята, че човекът е създаден по образ и подобие на Господ Бог, което изпълва човека с идеята за неговото величие (все пак, в крайна сметка, Божието подобие), а от друга страна, на същия този човек се натрапва идеята за неговата греховност, безполезност и най-интересното - че човекът е роб на Бога! Всъщност това е странно: по някакъв начин Божието подобие се оказва негов роб! Кое то само по себе си е абсурдно. Но то е абсурдно само при първия, най-бегъл поглед. Защото ако се "вгледате" само малко по-внимателно, ще откриете истинска "подводна мина". Противоположните настройки за човешкото съзнание, пуснати едновременно, "дърпат" това човешко съзнание в противоположни посоки и водят до разрушаване на целостта на това съзнание, до създаване на взаимно изключващи се "течения" в съзнанието. Ето защо възниква ситуацията, когато човек, пробил на качествено ново ниво благодарение на природните си дадености, дори не мисли за развитие на съзнанието си в принципно нови условия, а "просто" проектира вече съществуващите идеи! Защо трябва да развиваме каквото и да било, ако сме създадени по образ и подобие Божие? В края на краищата ние вече имаме всичко, можем да бъдем "малко" по-ниско от Господ Бог, иначе как бихме могли да бъдем негово подобие? И този логически капан работи почти винаги! Когато човек съзнателно напусне тялото си, той запазва всички тези фалшиви идеи. По принцип съзнателното напускане на собственото тяло само още повече убеждава човека, че е "създаден" по образ и подобие на Господ Бог! В края на краищата се е случило на пръв поглед невероятното - напускането на физическата обвивка на човека! Това ясно говори за "божествената" природа на човека, смятат онези, които са попаднали под влиянието на лъжливи идеи. И затова те дори не мислят за това да се усъвършенстват. В края на краищата "образът" и "подобие" на Господ Бог няма къде да се усъвършенства! В края на краищата само самият Господ Бог е по-висш от Божието подобие! И те (все още) не претендират, че са Самият Господ Бог, но въпреки това са сигурни в своето изначално величие, което не съществува и не може да съществува по една проста причина: величието на човека е в неговите дела, а не в неговото его.

Но фалшивата система от идеи за природата на човека, създадена от социалните паразити на Земята, е точно такава хранителна среда за въображаемата гордост на човека. И ако някой възрази, че на Земята не всички вярват в Бога, че има така наречени "атеисти", които отричат Бога и следователно не попадат под разрушителното въздействие на лъжливите идеи върху съзнанието. За съжаление и това твърдение е погрешно, защото "атеистите" казват, че човекът е "цар" на природата и... това казва всичко! Важно е също така да се отбележи, че същите социални паразити са създали вярата в Бога и са създали "атеизма", за да манипулират по-лесно масите и да настройват едни срещу други, за да решават собствените си цели. По този начин социалните паразити "вземат под крилото си" както онези, които вярват в Бога, така и онези, които не приемат тази вяра! Нима това не е добра идея! Социалните паразити имат всичко, което работи за тях! И в двата случая те формират у хората изкривено съзнание, изкривено до такава степен, че не позволява на хората да разберат истински същността на самия човек, неговото съзнание и неговите възможности. И в двата случая паразитите вкарват хората в безизходицата на фалшивото разбиране на същността, защото само в този случай успяват да държат хората под свой контрол. Паразитите умишлено създават противоречие между съдържание и форма. И за съжаление човекът доброволно приема тази лъжа, защото тази лъжа му обещава мнимо "величие", защото истинското величие на всеки човек е в неговите дела и постъпки, големи и малки, в рутинния тежък труд, който човек трябва да върши всеки ден, ден след ден, и в който на пръв поглед няма величие, но истинското величие винаги се ражда от такъв рутинен труд в името на нещо по-голямо от задоволяването на физиологичните потребности на човека.

Истинското величие не е в това да крещиш за това величие, обикновено хората, които не са успели да се реализират с "велики" амбиции, крещат за своето величие. Истинското величие е в това да работиш в полза на другите, без да очакваш благодарност и слава,

почести и признание. Всичко това е "люспа" от изкривени представи, наложени на хората от паразити, за да замъглят мозъците им с фалшиви идеали, към които не е необходимо да се стремят. И всичко това заедно води до това, че човек, току-що отворил "очите си", разчитайки на фалшиви ориентири, затваря завинаги (или за дълго време) пътя към величието, чиято същност е голямата отговорност за всяка своя постъпка и действие, отговорността за тези, които зависят от теб! И е много тъжно да се наблюдава как хора с големи природни таланти, разчитайки на фалшиви ориентири, се превръщат в марионетки в ръцете на паразити от различни нива. А най-неприятното е, че такива хора най-често отказват да помогнат да се освободят от контрола на паразитите, защото не искат да се откажат от "трона", на който тези паразити са ги поставили. За тях сладката илюзия е пожелана от тежкия труд в името на кой знае какво! Тук си Бог, цар и герой, а там трябва да "движиш" мозъците си, да решаваш възникващи проблеми, да рискуваш живота и здравето си и все още не се знае дали има достатъчно "прах" за всичко това. Това е решението на парадокса - защо паразити от различни прослойки така лесно и бързо подчиняват на своя контрол мнозинството природно надарени хора, които тепърва започват да си отварят очите... А сега ще се върна към това, с което започнах поредното си "лирично" отклонение.

Мозъчното преустройство, което успях да измисля, промени из основи ситуацията със сребърната нишка, свързваща "празното" физическо тяло и човешката същност, която излизаше от него. След преобразуването на мозъка човек може съзнателно да напуска тялото си на неограничени разстояния по принцип! По-точно, разстоянието на отдалечаване на същността от физическото му тяло след трансформацията на мозъка се определя само от качественото ниво на развитие на самата същност, а не от "дължината" на сребърната нишка между тялото и същността, както е в обичайния случай. Ако след мозъчната трансформация същността се "натъкне" на някаква качествена бариера и не е в състояние да се придвижи по-нататък, достатъчно е само да се създадат нови свойства и качества, които липсват, и... напред! Една необичайна качествена проява след реорганизацията на мозъка ми неочаквано се появи по време на инструменталното изследване. За пръв път то беше наблюдавано, когато през май 1989 г. се проведе заснемане в Института за мозъка в Москва. Журналистът Михаил Дехта доброволно се съгласи да действа като опитно зайче. Енцефелографските сензори бяха свързани към мозъка на Михаил в камера на Фарадей, която изключваше всякакви други полски влияния отвън. Когато всичко беше готово, Сергей (фамилията му не запомних), член на мозъчната лаборатория, включи записването на показанията и ми предложи да направя нещо специално с Михаил. Реших да изпробвам една своя идея. Изпратих Михаил не в космическото пространство, а в микрокосмоса, което също ми се стори много забавно. Поставих го в необходимото качествено състояние и... го направих микроскопичен по размер! И след това го изпратих да пътува в собственото си тяло. Веднъж попаднал в кръвоносния си съд, той пътуваше вътре в собственото си тяло с потока на кръвта си. Този експеримент проведох за пръв път и за пръв път Михаил се оказа вътре в себе си. Може да се каже, че Михаил "засели" своя еритроцит и започна да се движи заедно с него от орган на орган. Когато всичко започнало, Михаил бил толкова шокиран от всичко, което виждал по време на необичайното си пътешествие, че дълго време след това разказвал на всички за впечатленията си.

Когато по този необичаен начин попадна в една от клетките си, аз му предложих да се разходи из собствените си хромозоми. Свих го още повече и в резултат на това спиралите на собствените му хромозоми се превърнаха в огромни тунели, през които той можеше да се "разхожда". С известна корекция на възприятието, направена от мен, той виждаше всеки ген в спиралата, а знаейки химическата и пространствената структура на нуклеотидите, образуващи нашите гени, придадох на всеки от нуклеотидите различен цвят и той можеше да вижда не само всеки ген на собствената си хромозома, но и всеки нуклеотид! Но това не беше всичко! Достатъчно беше само да задам съответната задача и Майкъл можеше да види не само собствените си гени, но можеше и да открие кой от гените му има това или онова увреждане. Ползата от всичко това беше, че по същия начин той можеше да пътува във всеки

друг човек и в същото време... не само в своето настояще, но и в бъдещето и в миналото! Но не само да пътува, а и да "извлече" всякаква информация за състоянието на организма на молекулярно или клетъчно ниво, в зависимост от необходимостта. И при всичко това данните му отразяваха реалното състояние на човека, първопричините за неговите заболявания. Самият Михаил не можеше да управлява всички тези пътувания, той беше наблюдател-пасажер, когото пренасях както в миналото, така и в бъдещето, управлявайки всички тези процеси.

Но дори ролята на пътник не беше толкова лесна. Волно или неволно той бе подложен на тежки товари, които все пак бяха много важни за него. При всичко това, по време на не съвсем обичайното си пътуване, Майкъл описваше с неподправена изненада и удивление всичко, което е виждал по време на това пътуване. Вероятно на някои от тези, които прочетат тези редове, особено на скептиците, ще им се прииска да свият виртуално пръсти! Но аз не ги съветвам да го правят, най-малкото защото, както показаха съвсем реални тестове с най-точни уреди, информацията, получена по този начин, напълно съвпаднаше с резултатите от инструменталните изследвания, за които понякога се изразходваха много време и пари, а резултатът беше един и същ. Не само еднакъв, но и много по-пълнен, позволяващ да се получат всички интересувачи ви нюанси, на които никой инструмент не е способен. Но това не е всичко! Трябваше да се види лицето на Сергей, изследовател от Института за мозъка, и начинът, по който той гледаше показанията на енцефалографа! Според показанията на енцефалографа следваше, че по време на този експеримент Михаил е бил поне в състояние на КОМА! Поне това, а обикновено такива прави линии на записващите устройства на енцефалографа съответстват на състояние на клинична смърт или дори на мъртвец... ако вярваме на показанията на уредите! Така че предлагам на скептиците да си "повъртят" пръстите в "храмовете" на устройствата! И в този момент, когато според показанията на уредите Майкъл би трябвало да е мъртъв или на път към смъртта, той спокойно и дори с голямо вдъхновение и изумление описва всичко, което вижда по време на пътуването си! Така че човек може да си представи объркването на един изследовател в мозъчен институт! Но това е, така да се каже, вътрешно пътуване на един човек, макар и малко необичайно. Макар че Михаил не е напуснал физическото си тяло, той върви с много намалената си същност вътре в тялото си. А що се отнася до "външното" пътуване на същността - всичко е абсолютно същото!

За първи път проведох експерименти с пълното излизане на същността от тялото при запис на мозъчната енцефалограма, когато вече бях в САЩ и се сдобих с многоканален енцефалограф с извеждане на данните на компютърен монитор. Съпругата ми Светлана действаше като морско свинче в тези експерименти. Отначало известно време се записваха мозъчни сигнали в нормално състояние, когато същността на Светлана беше в тялото ѝ, и едва след като уредът показа абсолютно нормална работа, предложих на Светлана да напусне тялото си. Щом тя напусна тялото си, всички показания на енцефалографа веднага паднаха до нула! Данните от енцефалографа се изписваха на екрана на компютъра в цветове, вариращи от тъмносиньо до червени нюанси. При нулева амплитуда на сигнала на енцефалографа цветът беше тъмносин, а с увеличаване на амплитудата на сигнала цветът ставаше все "по-топъл" и "по-топъл" (син, зелен, жълт, оранжев и червен). И така, след като Светлана напусна физическото тяло, амплитудата на сигнала веднага спадна до нула и целият екран стана тъмносин! Това състояние съответства на много дълбока кома или смърт, но Светлана говореше спокойно, можеше да се движи, телесната ѝ температура не спаднаше! Всичко това говореше, че тя е в нормално състояние, а в същото време енцефалограмата на мозъка ѝ казваше, че мозъкът ѝ изобщо не функционира! Това не може да се случи, защото никога не може да се случи! Но то е РЕАЛНО и е ДОКАЗАНО, че е така, независимо дали на някого му харесва или не! И ако някой все още поддържа своя "скептицизъм", това е негово право!

В края на краищата в Южна Америка все още има общество на "Плоската земя", което е убедено, че Земята е плоска и изобщо не е кръгла! И те правят това "невероятно"

заклучение въз основа на факта, че всяка сутрин виждат изгряващото на изток Слънце, което се движи по небето и залязва на запад, докато Земята остава неподвижна и плоска, защото виждат плоския хоризонт със собствените си очи! Никакви аргументи, че това не е така, не ги задоволяват, защото те се доверяват на сетивата си! По същия начин, ако се доверяваме само на показанията на уредите, основани на поне непълни представи за природата на живата материя, нулевата активност на мозъчната кора означава само СМЪРТ на човека или поне дълбока кома, в която човек не може нито да говори, нито да се движи, нито да проявява каквато и да е друга активност, присъща на живите и здрави хора! И най-интересното е, че... в огромното мнозинство от случаите те ще бъдат АБСОЛЮТНО прави! Работата е там, че "странностите" в поведението на устройствата се появяват само когато човек е преминал през качествена трансформация на мозъка, когато човешкият мозък започва да работи в принципно нов режим, за който съвременните учени нямат и най-малка представа. След качествена трансформация човешкият мозък започва да работи в абсолютно други режими, по-точно човек по свое желание може да прехвърля режима на работа на мозъка в различни режими. В режими, които са били просто невъзможни за човека преди качествена трансформация на мозъка!tr://....

И така, реалните уреди показват, че след качествена мозъчна трансформация (особено за Светлана, която премина през такива мозъчни трансформации, за които мога само да мисля) взаимодействието между физическото тяло и същността на човека се променя из основи. При съзнателно напускане на физическото тяло в нормално състояние физическото тяло на човека се оказва в дълбока кома, която е много близка до състоянието на клинична смърт. При човек в това състояние не се наблюдават практически никакви признаци на живот, дишането е много слабо и незабележимо, сърдечните съкращения са много редки. Нито се говори, нито се движи нормално, а тялото е празен съд. След мозъчната трансформация, при практически нулева активност на мозъчната кора, което беше потвърдено както от експериментите в Института за мозъка, така и от моите собствени експерименти с енцефалографа, човекът продължава да се държи така, сякаш същността все още е в тялото, а то не е било там! По съвсем разбираеми (надявам се) причини няма да описвам как успях да постигна това, не защото не мога да обясня какво сам съм направил, а защото не искам подробната информация да попадне в ръцете на врагове, които, използвайки това знание, могат да нанесат много вреди, вреди не на мен, а на много други хора.

По един или друг начин, след трансформацията на мозъка, възниква принципно ново качествено взаимодействие между физическото тяло и човешката същност, когато същността, когато съзнателно напуска тялото, не се оказва вързана като на каишка със сребърна нишка към тялото си, а придобива истинска свобода от физическото си тяло, без да го напуска завинаги! Но това не е всичко! При обикновеното съзнателно напускане на тялото същността на човека се оказва в състояние на обикновен наблюдател и разполага с потенциала, който тази същност е натрупала в момента на напускане на физическото тяло, но след трансформацията на мозъка същността все още разполага с целия потенциал на физическото си тяло, както когато тази същност е в тялото. При такова съзнателно излизане на същността не само тялото продължава да се държи така, сякаш същността никъде не е отишла, но и същността, намирайки се извън тялото си, се разпорежда с потенциала на тялото си по същия начин, както когато е в тялото си. А също така е необходимо да се вземе предвид, че под условното название "преструктуриране на мозъка" трябва да се разбира качествено преобразуване не само на самия мозък, но и на същността на човека, на неговото физическо тяло на хромозомно ниво, когато не само се активират така наречените "спящи" гени на човека, но и се създават принципно нови структури на тези гени, когато хромозомите стават многомерни и качествено принципно различни от първоначалните, и то въпреки факта, че нито човекът, нито неговите гени не се променят външно.

Човешкият мозък претърпява доста силна промяна и това води до факта, че дори формата на черепа се променя леко, но това не е толкова важно за настоящия анализ. Следователно след трансформациите, през които Светлана преминава, тя не само може да се

движи при напускане на тялото, независимо дали става дума за съзнателно излизане от тялото или за излизане на същността по време на сън, тя не само може да се движи на невероятни разстояния, без това да навреди на физическото ѝ тяло, но и би могла, намирайки се извън тялото си, да действа активно, ако не в пълния обем на своя потенциал (все пак същността и тялото са отделни), то много близо до него! А това коренно променя ситуацията - през цялото съществуване на цивилизацията на Мидгард-Земя (а може би и не само) възможностите при съзнателно напускане на тялото или, както мнозина го наричат, по време на "астрално пътуване" (при това съвсем погрешно), практически се свеждат до съзерцание. И макар че съзерцанието също е важно и полезно в много ситуации, то принадлежи към пасивния тип действия и дава малко за по-нататъшното развитие на човека. След преобразуването на мозъка се появява реална възможност не само за пасивно съзерцание на случващото се, когато съзнателно напускаме тялото, но и с подходящ анализ, стратегия и тактика да извършваме активни действия, продължавайки развитието си дори когато съзнателно напускаме тялото и дори по време на най-обикновен сън, когато тялото си почива от праведния труд през деня.

По този начин във всяко състояние има възможност за непрекъснато развитие, както и за дейност, която коренно променя ситуацията. Това означава и следното - ако по един или друг начин враговете ми успеят да ме елиминират физически, например, или да ме поставят в състояние на кома, или да увредят физическия ми мозък по един или друг начин (това е в случая на "ако"), действията ми няма да пострадат по никакъв начин в резултат на това, а дори напротив, по определени причини ще мога да действам в много по-голям мащаб! Оказва се, че е възникнала ситуация, при която наличието или отсъствието на физическо тяло на практика не променя нищо! Просто, докато физическото ми тяло все още не е унищожено, физическото ми тяло остава основа за моята същност. Когато загубя това физическо тяло, поради определени причини, аз съм в състояние да създам всяко физическо тяло и на всяко място, а ако е необходимо, мога да създам няколко физически тела, съществуващи независимо едно от друго, и в същото време моята същност ще бъде в тях, колкото и парадоксално да звучи това.

Трудно е да си представим какви възможности и качества може да получи човек, ако следва правилния път. И в същото време заобикалящият ни свят става наистина многолик и зашеметяващо красив, великолепен, чудесен, възхитителен - просто няма достатъчно синоними, за да се предаде цялото великолепие и многоизмерност на това, което сме свикнали да наричаме Вселена! Но това, което съвременното човечество разбира под понятието Вселена, се различава от истинската Вселена, тази, която е в действителност, както небето е от земята!...

Както обикновено, отново "малко" се впуснах във философстване, но единственото, което ме успокоява в такива случаи, е, че моето философстване ще помогне на някого да разбере някои въпроси. Искрено се надявам, че това е така. А сега отново ще се върна към събитията от живота ми в "реалния" свят!http://.....

38. Втора обиколка на Архангелск

През септември животът течеше с обичайното ми темпо. Нормално за мен, но не и за повечето хора. Всички ние сме толкова организирани, че дори най-невероятните събития, ако се случват редовно, стават обикновени за нас. Затова "новината" в живота се превръща в нещо, което променя този "обичаен" баланс на нещата. В началото на септември ми се обади Кирил Касаткин, същият млад дипломат, с когото се бях запознал след речта ми на пресконференцията на Фондация "Народна медицина" в Историческия музей на 29 март 1989 г. и който беше организирал пресконференция за мен в Министерството на външните работи. Двамата с него поддържахме спорадична връзка, тъй като не само аз не бях често в Москва, но и той почти постоянно пътуваше в чужбина по работа. И така, Кирил, след като се върна

от поредната си командировка, този път от САЩ, ми се обади и ми каза, че, намирайки се в Сан Франциско, е бил на гости на един американски милионер, емигрант от СССР по време на Втората световна война - Хари Орбелян, и им разказа за мен. Сега съпрузите Орбелянови са в Москва за лечението на съпругата на Хари Орбелян - Вера Ивановна, която е диагностицирана с така наречената болест на Бехтерев. Тази болест се смята за нелечима и всички опити да се избавим от нея на Запад са се провалили. И сега те са дошли в Русия с надеждата, че тук ще намерят помощ. Лечението в клиники в САЩ и Западна Европа не е донесло дори леко облекчение и тази жена вече е принудена да се придвижва с помощта на бастун.

Когато се запознахме, оставаха няколко дни до заминаването ни за САЩ. Вера Ивановна никога досега не се беше сблъсквала с метод като моя, затова беше много любопитна какво ще направя с нея. Оказа се, че има много добра чувствителност и понасяше много добре напрежението от работата ми. По време на работата ми тя видя собствените си съдове и нерви и беше много изненадана от това. Но беше още по-изненадана, когато след концерта същата вечер напълно забрави за пръчката си, без която дълго време не можеше да се справи. Била толкова шокирана, че останала в Москва още десет дни, докато съпругът ѝ се върнал у дома, както било планирано. През тези десет дни аз работех с нея всеки ден. Пътувахме до квартирата на сина ѝ, Константин Орбелян, който по онова време вече беше доста известен диригент и пианист и който наемаше апартамент в известния дом "Набережная". През тези десет дни не само работих с Вера Ивановна, но и всички ние, включително и най-малкият ѝ син Константин, разговаряхме за различни аспекти на живота, особено за паранормални явления. И почти всеки ден Вера Ивановна казваше на мен и Светлана, че непременно трябва да дойдем в Америка, в Сан Франциско. И че най-големият ѝ син, Джордж, ще бъде безкрайно щастлив да се срещне с нас.

Минаха десет дни и Вера Ивановна отлетя за Щатите и започна да ми се обажда оттам, за да продължи лечението си. Започна отново да повтаря, че непременно трябва да дойдем в Сан Франциско, че всички нейни приятели, след като научили какво ѝ се е случило в Москва, искали да се подложат на моя курс на лечение, тъй като почти всички имали свои болести, от които искали да се отърват. Вера Ивановна пристигнала в Съединените щати от нацистка Германия, където била отвлечена от германците, които спрели трамвая, в който пътувала, и взели от него всички млади момчета и момичета, за да ги изпратят в Германия да работят като роби. Тя се опитва да избяга от робовладелеца си и се озовава ... в концентрационен лагер. През 1941 г. тя завършва Харковския медицински институт и се омъжва и ... вместо в болнична стая, се озовава в концентрационен лагер. Била е рускиня, както милиони други момчета и момичета, които са били отведени в Германия. След края на войната отива в лагер за разселени лица в западния сектор на окупацията и ... се страхува да не се върне в родината си и да попадне в съветски концлагер, от който едва ли ще излезе жива. Връща се в СССР едва в края на осемдесетте години, по време на така наречената перестройка. И така се случило, че познавала Кирил Касаткин, който ѝ предложил да се срещне с мен по повод на нейната неизлечима от медицинска гледна точка болест. Както вече писах, през 1990 г. бях в Германия за почти три месеца, поканиха ме да отида отново в тази страна. Но ситуацията беше такава, че двама души ни поканиха да дойдем в Сан Франциско, Вера Ивановна беше вторият човек от този град, който покани мен и Светлана в този славен град и... след като помислихме известно време, решихме, че трябва да отидем в САЩ, тъй като аз бях в Германия, а и двамата със Светлана искахме да видим далечна Америка! <http://...>

Така или иначе, обещахме на Вера Ивановна, че непременно ще дойдем в Америка. Един от силните аргументи в полза на Америка беше фактът, че Вера Ивановна каза, че в Сан Франциско вече ме чакат много потенциални пациенти, които са шокирани от това, което ѝ се е случило. Предположих, че тя е от кръга на богатите хора, а аз нямаше да имам проблем с пациенти, които биха могли да си платят за работата ми. Този начин на мислене, макар да изглеждаше логически правилен, в действителност нямаше нищо общо със самата действителност, и дори не защото в социалния кръг на Вера Ивановна нямаше богати хора, а

всичко си дойде на мястото. А през септември 1991 г. ние със Светлана все още бяхме в Москва и аз се готвех за второто пътуване до град Архангелск. В края на септември Светлана се прибра за няколко дни в дома си, за да посети родителите си и сина си. Периодично се обаждах на Дмитрий Расказов за подготовката на курса ми за лекари, за който се бяхме договорили по време на първото ми посещение. Надежда Яковлевна Аншукова, по това време главен лекар на Архангелския лечебно-профилактичен санаториум, активно участваше в организирането на моя курс. Така се случи, че трябваше да изнасям по два курса лекции всеки ден, но за това малко по-късно.

И така, само няколко дни преди пристигането ни в Архангелск Дмитрий Расказов ми се обади, за да уточни графика, и междувременно ме попита дали мога да направя нещо за замърсяването на водата с киселини в Архангелска област. Стигна се дотам, че водата в реките и езерата в региона стана киселинна. Киселинните дъждове станаха норма в региона, рибата в реките и езерата изплува с главата надолу, в делтата на Двина киселинната вода унищожи флората и фауната на Бяло море. Накратко, настъпила истинска екологична катастрофа. Причините за това състояние на нещата бяха отпадъците на промишлените предприятия в региона, които изхвърляха отпадъците си, без да се интересуват от последствията от действията си. С течение на времето екологичната ситуация в Архангелска област става критична. Именно тази ситуация ми очерта Дмитрий Расказов и ме попита: "Мога ли да направя нещо по въпроса?". Обещах, че ще се опитам да направя нещо по въпроса. По принцип можете да решите всеки проблем, ако намерите правилния ключ към него. Успях да реша много сериозни проблеми и то много успешно, писал съм за това и преди. И не виждах никаква причина да не мога да реша и този. Без да поставям въпроса в дълга кутия, започнах да решавам този проблем, а Светлана ми помогна в това. По аналогия с решаването на проблема с озоновия слой реших да разделя киселините във всички води на Архангелска област - в реките, езерата, блатата, подпочвените води, с други думи, навсякъде, където имаше киселинно отровна вода. Работата е там, че аз, работейки заедно със съпругата ми Светлана по проблема с киселинността на водата в Архангелска област, отделих пет минути и всички реки, езера, блата, подпочвени води на цялата област, чиято площ е 589,2 хил. кв. км, бяха пречистени.

Киселинните дъждове, които постоянно валиха върху тези земи, също спряха и през цялото това време не е загинала нито една риба или растение, нито на сушата, нито във водата! И в крайна сметка площта на тази област е по-голяма от площта на цяла Франция заедно с остров Корсика (543 965 кв. км), а Франция е най-голямата държава в Европа по площ! И което е най-интересно - дървопреработвателната промишленост в Архангелска област не е спряла да трови водата с отпадъците си, но въпреки това шестнадесет години след моята работа през октомври 1991 г. водата в Архангелска област все още е най-чистата и най-добрата в Русия! И това е още един факт, който "по някаква причина" не е бил отразяван нито в съветската, нито в руската преса! Но екологичната катастрофа в Архангелска област не беше тайна, за нея писаха много вестници, съобщаваха я по регионалното радио и телевизия. И един ден всичко изчезна, всичко стана просто прекрасно и никакви мерки не бяха взети от държавата, а и никакви държавни мерки не могат да решат този проблем; от "научна" гледна точка това е НЕВЪЗМОЖНО. Но нямаше никаква реакция на случилото се, въпреки че много хора знаеха кой какво е направил. Всички предпоставиха за пореден път да премълчат случилото се, сякаш не се е случило нищо невероятно. "Просто" медиите спряха да говорят за киселинността на водата и това беше всичко... всички забравиха за това, сякаш проблемът никога не е съществувал.

Изглежда, че на специалистите е било наредено да мълчат, а останалите не са забелязали нищо. Те вече бяха "нахранени" с друга информация и то в такова количество, че хората бързо забравиха за киселинните дъждове, мъртвата риба в реките и езерата. Този метод за манипулиране на общественото съзнание е отработен отдавна и също се използва от дълго време. Вярно е, че някаква информация изтече в пресата, но никой дори не я свърза с моята работа. И на първо място, защото явленията, които хората наблюдаваха, бяха много

необичайни. Изглежда, че голямата географска ширина на Архангелска област е била причината по времето, когато работех по проблема за пречистването на водата в Архангелска област, холографската проекция на ръцете ми да се проектира в небето. Това са видели очевидци:

"...Много селяни наблюдаваха след описаната картина една още по-необикновена картина. Нещо като небесно предупредително послание. От какво? Това си струва да се обмисли. И така, около 18,15 ч. (2 октомври 1991 г.) тези, които решиха да наблюдават небето, видяха и ми разказаха следното: на мястото, където изчезна първият облак с кръгче "петно", изведнъж се появи второ, огромно по размер - половината небе - яркозелено петно. От втория "облак" започна ясно да се очертава "ръка", много подобна на човешка по очертания - до лакътя. Ръката с пръст, сочещ нагоре, е предупредителен знак от незапомнени времена. И така, "ръката" беше вдигната нагоре, показалецът беше изправен, а останалите четири пръста бяха притиснати един към друг. След като постоя в това положение около пет минути, "ръката" започна бавно да се спуска от рамото. И тя се спускаше ни повече, ни по-малко - половин час. Когато беше напълно спусната, показалецът беше насочен към кея на Наволок, който беше недалеч. Изведнъж на върха на показалеца се появи червено сияние, което започна да се издига нагоре през невидимите "съдове" на "ръката". Когато сиянието се издигна до лакътя, очертанията на "ръката" на това място започнаха да се променят, тя се удължи (сякаш се отдели от останалата част на обекта), след което картината започна постепенно да избледнява и изчезна напълно"¹⁰

Много деца, които бяха на първите ми представления в Архангелск, посочиха небето и казаха, че са видели чичо в небето! За съжаление, тогава никой не е заснел това явление в Архангелск. Нещо подобно беше заснето много по-късно, през 2002 г. в САЩ, когато работех по неутрализирането на супербурята "Лили", снимката беше публикувана в няколко списания под името "Ръцете на Бога", а след това я обявиха за фалшификат и започнаха да тормозят автора. Но това ще се случи след много години, а след това имаше много разговори, няколко публикации в Архангелск и след известно време беше забравена. Любопитно е, че очевидци са наблюдавали прожекцията на произведението ми в небето със силно забавянеhttp://....

На следващия ден след тази работа аз и Светлана трябваше да вземем влак за Архангелск. Трябваше да отидем заедно с нашия приятел, но... поради невероятното задръстване на Градинския пръстен по това време закъсняхме за тръгването на влака, когато избягахме на правилния перон, видяхме "опашката" на влака, с който трябваше да тръгнем. Това ни разстрои, но не ни спря. Благодарение на един познат се сдобихме с два билета за самолет и вместо с влак отидохме до Архангелск със самолет. Уведомихме Дмитрий Расказов за промяната на пристигането ни и той ни посрещна на летището в Архангелск. След като се настанихме в хотела, се запознахме със забележителностите на Архангелск. Ако аз имам някаква представа за този град по време на първото си посещение, то Светлана идваше в него за първи път, макар че беше обиколила почти целия Съветски съюз с концертите си, но така се случи, че съдбата така и не я доведе в Архангелскhttp://....

На следващия ден започнах работния си режим. Следобед се срещнах с медицинския персонал на болниците и поликлиниките в Архангелск, със студенти и преподаватели от медицинския институт. Проведох за тях лекция-демонстрация. Същността на лекцията се състоеше в това да анализирам съвременното състояние на медицината, нейните плюсове и минуси (последните, от моя гледна точка, бяха много повече). Обикновено започвах с това, че в началото на двадесети век лекарите са обявили, че когато се сдобият с качествени лекарства в достатъчно количество и точни диагностични уреди, всички болести ще бъдат победени и... всичко това се получи, но болестите и болните хора станаха не по-малко, а

¹⁰ "Советская Онега" за 12 октомври 1991 г.

много повече. Посочих и погрешния подход към лечението на човека, когато основното внимание се обръща не на първопричините, а на симптомите на болестта, на погрешното разбиране на механизмите на действие на човешката имунна система и т.н. И въпреки че, мисля, че много лекари вътре във всичко кипнаха от възмущение от думите ми, но всичко мина без бурно негодувание от страна на хората в бели престилки. В края на краищата това им беше казано дори не като медик по образование, по онова време нямаше никакви научни титли, написани монографии и книги. Разбира се, сред тези хора имаше и прогресивни, мислещи хора, които осъзнаваха, че повдигнатите от мен медицински проблеми не са злонамерен заговор на невежа; имаше и моето влияние върху слушателите, което винаги присъства, но имаше и друг аспект, който сричаше земята на почти всички мои противници.

По време на речта си не само анализирах ситуацията, но и предложих изход от нея. Не предложих хипотетично решение, а съвсем конкретно, което демонстрирах веднага. За да потвърдя думите си, ще ви дам един интересен пример. Лекарите дойдоха да се срещнат с мен с много различни настроения и мотиви. Една рентгеноложка дойде да се срещне с мен с желанието да разобличи един шарлатанин, както каза на колегите си. След лекцията ми щях да премина към частта от презентацията ми, основана на доказателства. Щях да проверя всички присъстващи за динамиката на тяхната генетика, необходима за трансформацията на мозъка и същността. Обикновено молах всички присъстващи да сключат ръцете си и след това, използвайки будна хипноза, въздействах върху мускулите на ръцете им и мозъчния център за контрол на мускулния тонус на тялото. Накратко, в резултат на тези мои действия ръцете на достатъчно чувствителните хора се заключват умислено и човекът не е в състояние сам да отключи ръцете си. В същото време човекът е напълно съзнателен, напълно адекватен, но... не може да отключи собствените си ръце. По този начин бързо идентифицирах хората с необходимата динамика на генетиката, при това съвсем нагледно и много надеждно. Помолих всички, "пленени" по този начин, да излязат при мен и след като освободих ръцете им от "плен", започнах трансформацията на мозъка и същността, в резултат на което хората можеха да виждат вътрешните органи на другите и своите собствени, и много, много повече.

И така, извършвам обичайния си тест в тази поликлиника, идентифицирам хората с най-динамична генетика и започвам мозъчна трансформация. След като трансформирах мозъка на една жена и тя за първи път видя вътрешните органи, или по-скоро, ако не ме лъже паметта, кръвоносните съдове на собствената си ръка, а след това мускулите и нервите, очите ѝ изразиха изключителна степен на изненада. Не обърнах внимание на много силното учудване на тази лекарка и продължих демонстрацията си. Предложих веднага да проверя "качеството" на новопридобитите способности, които току-що бях създал. За целта се обърнах към една от колегите на новородената ясновидка и поисках нейното съгласие да участва в проверката на новите способности на колежката си лекарка. Всички присъстващи на тази среща наблюдаваха с огромно изумление какво се случваше с тази жена по време на мозъчната трансформация. Аз не обърнах особено внимание на това и продължих лекцията-демонстрация. Попитах колегата доброволец дали колегата, на когото току-що бях извършил мозъчната трансформация, е запознат със здравословните ѝ проблеми. След като получих отрицателен отговор, предложих новата ясновидка да може да идентифицира здравословните проблеми на колегата си, като се започне от детството.

След като предложих как да използвам новите си възможности и да координирам действията си, предложих да опиша всички проблеми, които ще бъдат открити. И тук започна най-интересната част, жената лекар започна да изброява патологиите, които виждаше. Тя бързо и точно определи всички здравословни проблеми, като посочи възрастта, в която са се появили, как са протекли, какви последици и в каква форма са оставили. Всичко беше абсолютно точно и "господарката" на тези проблеми напълно потвърди всичко, което тя каза. Предложих да се опитаме да си направим кръвен тест, без да носим кръвта в лаборатория за анализ. Това мое предложение донякъде озадачи новата ясновидка, но аз бързо ѝ помогнах да се ориентира и в този случай. Предложих ѝ просто да възложи на

мозъка си да изведе резултатите от кръвния тест холографски, под формата на позната таблица. И... буквално за няколко секунди тази жена започна да дава информация "наготово". Такъв брой червени кръвни телца, такъв брой левкоцити, тромбоцити. В състава на левкоцитите - толкова много неутрофили, лимфоцити, еозинофили, базофили и моноцити!http://....

Когато докторът прочете точната информация, която сякаш се появи от нищото, почти всички присъстващи бяха просто шокирани, но най-шокирана беше самата нова ясновидка. Скоро причината за подобна реакция на случващото се стана ясна. Оказа се, че тази лекарка е рентгенологът, който дойде да се срещне с мен с желанието да разобличи "шарлатанина", който твърди, че преобразява мозъка на човек и той започва да вижда вътрешни органи!http://....

Случи се така, че тази лекарка, която беше войнстващ скептик, имаше идеалната основа за трансформация и именно тя - убеден скептик и противник - показва на всички свои колеги, че всичко, което казвам, е вярно и реално! Доста любопитни са обратите на съдбата на хората понякога, нали! После тази жена дойде на моите речи и на моите лекции. Такива бяха условията за контакти с медицинските екипи в Архангелск. Трябваше да летя до Северодвинск, за да изнеса там подобна лекция-демонстрация. Първите няколко вечери в Архангелск все още изнасях представления, които обикновено започваха в 19,00 ч. и приключваха не по-рано от 23,00 ч., а след това се срещах с хората поне един час, отговарях на въпросите им и се опитвах да им помогна. Този път актовата зала на Дома на офицерите в Архангелск беше препълнена до краен предел. Хората седяха по коридорите на допълнителни столове, стояха по коридорите. Изглежда, че първата ми обиколка направи силно впечатление на жителите на този град и още от първия ден хората очакваха какво ново ще им покажа. Няма да се уморя да повтарям това, което вече съм описал, а ще спомена само любопитни случаи.

От интересните неща, свързани с лечението, бих искал да спомена един интересен случай. В един от дните на моите изпълнения, след масов сеанс, бях поканен да се обърна към едно момиче, което беше претоварено. Когато се приближих до нея, се оказа, че момичето има туберкулоза на гръбначния стълб, че е претърпяло няколко операции, след които е можело да се движи само с помощта на патерици. Единият ѝ крак изобщо не се движеше, докато другият все още имаше известна подвижност. Патериците ѝ стояха до нея и аз реших, че след като има такава добра чувствителност, защо да не ѝ върна пълната подвижност и направих директен сеанс с нея направо на място и успях да възстановя напълно гръбначния ѝ стълб, така че след пет минути моя работа това момиче се изправи на двата си крака и излезе на сцената без патерици, където коригирах още малко гръбначния ѝ стълб и тя започна да ходи по сцената напълно нормално. В този момент не се замислих за това, че можех да направя истински фурор на "Сейнт Джон", дори не помислих да използвам факта, че момичето дойде на представлението ми с патерици и си тръгна с тези патерици под мишница. Може би, от гледна точка на собствената ми реклама, щеше да е правилно да привлече вниманието на цялата публика към ненужните патерици, но... както се казва, не ми е в природата да раздухам вниманието на хората към това, което правя, просто бях съсредоточен върху задачата да доведе състоянието на гръбначния стълб и краката на момичето до оптимално, защото подобна способност да издържа на натоварване се среща доста рядко, а това е жалко! Ако тялото на човек можеше да издържи на такова ниво на натоварване като това на момичето, щеше да е възможно практически да се пресъздаде човешко същество в рамките на няколко минути, решавайки почти всеки здравословен проблем! Но, за съжаление, огромното мнозинство от хората не са в състояние да издържат на такова натоварване и затова при лечението на някои заболявания се налага да се движат с микроскопични "крачки" напред, вместо да направят само една голяма "крачка". Но е любопитно, че и средствата за масова информация не обелват и дума за това, изглежда, че такива неща се "случват" почти всеки ден и никой не се интересува! Но нека го оставим на съвестта на журналистите от Архангелск!http://....

По време на една от моите речи получих бележка с много любопитно съдържание, толкова любопитно, че поканих тези, които я бяха написали, да дойдат при мен след речта. А въпросът беше следният. По време на първите ми изпълнения в Архангелск на сцената имаше различни съдове с вода - от еднолитрови стъклени буркани до бидони. През цялото време на моето представление те бяха на сцената и едва след края на представлението хората прибраха "ЗАРЕДЕНИТЕ" съдове. Случи се така, че една от младите жени почерпи приятелката си с чай от моята вода. След като изпила чая, приятелката ѝ започнала да вижда вътрешните органи на други хора, мозъкът ѝ започнал да ѝ "говори", съобщавайки за наличието на определени патологии. Тя започнала с идентифициране на всички заболявания на родителите си, като им съобщила, че вижда проблемите им и мозъкът ѝ казва какви са тези проблеми. Родителите ѝ се уплашили за психичното здраве на дъщеря си и веднага я завели при съответните специалисти, които, след като чули, че мозъкът ѝ "говори" с нея, веднага ѝ поставили подходящи лекарства и след известно време... мозъкът ѝ спрял да ѝ "говори" и всички въздъхнали с облекчение!

Това беше съвсем естествена реакция както на родителите, така и на лекарите, но в тази ситуация ме изненада само едно - никой дори не обърна внимание на факта, че "говорещият" мозък съобщава абсолютно точна информация за съществуващите проблеми, а това, ако искате, не може да бъде резултат от болен мозък! Комедията на тази ситуация се състои в това, че на водата, стояща на сцената през цялото време на моето представление, беше записана и моята работа по трансформацията на мозъците на хората, които подбрах по време на тестовете, а също така създадох за по-удобно използване от новоизпечените ясновидни конвертор на информацията, получавана от мозъка, в достъпна и разбираема словесна форма. И всичко това беше отпечатано върху водата, стояща на сцената по време на тези мои действия. Разбира се, остатъчната енергия във водата беше малка, но за човек с висока степен на чувствителност, каквато беше тази млада жена, тя беше достатъчна. За нея дори следа от моето действие за трансформиране на мозъка беше достатъчна, за да се трансформира мозъкът ѝ! Но в същото време тя не получи това, което вече бях показал с думи и примери на онези, които бяха преминавали през моята трансформация, основите на това как да използва правилно тези нови възможности, които бях създал за хората. Това доведе до недоразумението с "говорещия" мозък. Но това не е край на тази злополука! Хората, които ми написаха бележката, бяха родителите на тази млада жена, която заедно с дъщеря си беше присъствала на моите беседи. Бележката завършваше с това, че мозъкът на младата жена отново е започнал да ѝ "говори" по време на моите представления и родителите ѝ ме попитаха какво трябва да направят в тази ситуация. Предложих им да се обърнат към мен след представлението и когато се обърнаха към мен с дъщеря си, им казах да решат какво искат да направят - мога да изключа окончателно мозъка ѝ и той повече няма да ѝ говори, или да дойде на моите курсове и да научи умения как да използва всичко това. След известно обмисляне тя каза, че би искала да посещава лекционния ми курс, и това беше всичко, и тя стана моя студентка.

Всъщност имаше и други забавни казуси. Една жена продължаваше да се качва на сцената след моя тест, но реакцията ѝ на теста беше минимална. Блокирането на мускулната ѝ подвижност изчезна много бързо, след като прекратих действието си. И така, тя все още не беше готова за пренастройване на мозъка, но наистина го искаше и всеки ден се оказваше на сцената. И тогава един ден това я поразя! Щом започнеш някой от ефектите си, тя просто се залепяше за пода и не можеше да отлепи краката си от пода, колкото и да се опитваше. Но най-забавното нещо не се случи на сцената. Представленията ми приключваха след 23:00 ч., често близо до полунощ. След представлението почти всички се прибираха вкъщи, с изключение на онези, които оставаха, за да ми зададат лични въпроси или да поискат лечение. И така, тази жена се прибраше вкъщи, когато изведнъж отново загуби способността си да се движи. Неспособността да отлепи краката си от земята продължила няколко минути, след което тя възстановила контрола над тялото си. Тя се зарадвала на това и продължила пътя си към дома. Но радостта ѝ била преждевременна. След известно време

това се повторило и така... няколко пъти. Веднъж, когато отново била "прикована" към земята, към нея започнал да се приближава подозрителен мъж, което много я изплашило, тя се опитала да помръдне от мястото си, но не могла да направи нищо. Подозрителният мъж се приближавал все повече и повече и тя започнала да се чувства ужасена, но изведнъж краката ѝ отново станали управляеми и тя побягнала към дома си, за щастие той бил съвсем наблизо! Оказа се, че всеки път, когато започвах да въздействам върху някоя личност в заседателната зала на Камарата на офицерите, краката ѝ се залепваха на мястото, където се намираше в този момент. По-късно тя ми разказа тази случка, която наистина беше доста забавна, ако не беше страхът, който тази жена изпита по пътя към дома. Но хубавите неща завършват добре! И в този случай то завърши добре!...

Имаше и няколко любопитни момента по време на самите изпълнения. Стараех се, доколкото е възможно, да не се повтарям в изпълненията си, опитвах се да измисля нещо ново и забавно. Веднъж реших да организирам изискан банкет за всички, които ми помагаша на сцената. Създадох изискана трапеза с ястия, които малко хора можеха да си позволят по онова време и които много хора дори не бяха опитвали през живота си. На масата сложих червен и черен хайвер, варени раци и краставици и много други деликатеси. На масата имах и екзотични плодове - ананаси, банани, киви и др. Накратко, за онези времена масата се оказа великолепа. След като създадох тази маса, предложих на хората да започнат да ядат, но предложението ми не предизвика особен ентузиазъм. Скоро причината за това стана ясна, когато отново предложих да опитат от лакомството, един човек плахо попита колко да плати за това лакомство? Видях, че изобилието от редки и много скъпи ястия кара хората да се чувстват неудобно. Когато разбрах причината за сдържаността, ги посъветвах да не мислят за това, тъй като това лакомство е безплатно. Като чуха това, хората започнаха да идват на масата и да ядат, първо плахо, а после все по-смело. Попитах хората как им е харесало угощението и всички казаха, че всичко е вкусно и много свежо и че никога не са яли нещо подобно. За първи път създавах нещо подобно, затова ми беше любопитно да видя как се чувстват хората, когато ядат енергийната храна, която бях създал по необичаен начин. Всички ядяха с голямо удоволствие и дори ясно се виждаше как поглъщат храната, как я дъвчат и преглъщат, чувствайки се наистина сити и задоволени от глада, както ми казаха по-късно тези, които участваха в това хранене. Дори не съм очаквал такъв резултат.

В друг ден разкрих на хората скрити съкровища - сандъци, пълни със скъпоценни камъни, планини от златни монети и бижута. Беше много интересно да се види как различни хора с различен манталитет реагираха на факта, че всеки може да вземе толкова съкровища, колкото иска. Спомням си как едно малко момиченце, мисля, че дъщерята на началника на Офицерския дом, се затича към мен, държейки в дланите си няколко скъпоценни камъка, и ме попита дали може да ги вземе. Но такива въпроси имах много малко; някои хора, след като бяха чули, че им е позволено да вземат колкото могат, само пистаха откъде могат да получат торбички, в които да сложат "трофеите" си. Когато се сдобиха с чувалите, те започваха да ги пълнят със скъпоценни камъни и злато, а след това, разкъсвайки се, влачеха чувалите си надалеч, докато никой не си промени мнението и не поиска да върне всичко обратно. А някои от тях бяха толкова пълни с чувалите си, че успяваха да ги влачат само по пода, напрягайки всичките си мускули и обливайки се с най-истинска пот. Всичко, което се случваше на сцената, беше едновременно смешно и горчиво. Виждайки планините от злато и скъпоценни камъни, много хора свалиха маските си и показаха истинските си лица. Ако някой се опитваше да им отнеме златото и скъпоценните камъни, които те вече смятаха за свои, щяха да убият всеки, който споменеше за това. За съжаление, това също е човешка природа, но, за щастие, не всички от тях <http://...>

По време на едно от вечерните ми представления реших да пренеса хората на сцената не в миналото, а в настоящето. На сцената се появи "Волга" със спукана гума и аз предложих да сменим спуканата гума. Няколко души се включиха в работата по смяната на спуканата гума. Някой вкара крик и повдигна колата, за да може да се свали спуканата гума, някой с помощта на гаечен ключ отвинти болтовете, някой нави ново колело! В същото време всеки

от участниците в тази "стратегическа" операция, която изискваше определени физически усилия, се потеше, мускулите му трепереха от напрежение, когато се налагаше да затегне болтовете по-здраво. Накратко, целият процес беше като смяната на всяка друга спукана гума. По-късно, когато записът на този процес беше изгледан от професионалисти, те бяха шокирани от видяното. Всички движения на хората, които сменяли спуканата гума, били абсолютно точни. Положението на болтовете на колелото точно съвпадало с това на истинския автомобил. Експертите професионалисти на телевизионния екран не виждаха нищо друго освен празно пространство, но хората на сцената не само виждаха "Волгата" пред себе си, но и наистина усещаха твърдостта и хладината на каросерията, топлината на пробитата гума, "стегнатостта" на здраво завитите фиксиращи болтове. За тях автомобилът на сцената беше абсолютно реален и осезаем с всичките им сетива, точно както в друг случай участниците можеха да усетят мириса и вкуса на ястията от масата; точно както наистина усещаха огромната тежест на пълните със злато торби, които можеха само да влачат по пода, защото за тях те бяха истински!

Организирах всички представления при второто си посещение на същия принцип, както при първото, когато реших да съчета в едно цяло информационна лекция, здравни сесии и така наречения "цирк"! Подобна комбинация от на пръв поглед неразделни неща се оказа много успешна. Почти всяко представление приключваше около полунощ, а след това хората със своите заболявания все още ме чакаха. Много хора идваха при Светлана за помощ, особено жени с рак на гърдата. Светлана нямаше достатъчно опит в лечението на такива заболявания, но доброто ѝ сърце не можеше да не откликне на молбата за помощ. Емоциите в този бизнес са недопустими! Емоциите могат да бъдат преди или след лечението. Ако допуснете емоции по време на работа - чакайте неприятности, което именно се случи. След като Светлана работила с една от жените с рак на гърдата, един ден се появил доста голям тумор на същото място, на което била и жената. Светлана, естествено, не беше щастлива от подобна новина, но у нея нямаше нито една от паническите ситуации, които човек би очаквал в такъв случай. И то не защото беше сигурна, че ще премахна раковия тумор, а защото винаги е имала характер на боец, въпреки че е жена, в пълния смисъл на думата! В крайна сметка, докато туморът не излезне, човек не може да се чувства спокоен. Веднага започнах да работя за изкореняването на този тумор, тъй като туморите, получени по този начин, растат като гъби след дъжд. Когато това се случи, препоръчах на Светлана да не прави повече процедури. Хората не бяха много щастливи, когато Светлана обяви, че прекратява лечебните сеанси с всички. Понякога човек се учудва на хората, когато те се интересуват само от това да получат това, което искат, дори ако това вреди на някой друг. Разбира се, и желанието да бъдеш здрав, и желанието да се спасиш от смъртна присъда са разбираеми. Но когато човек не се интересува от това, че човекът, на когото помага, може да умре, само за да се отърве сам от смъртта, да измами старата жена с косата, дори ако това означава да подстави някой друг - такава позиция никога не е била разбираема за мен. За сведение на интересувашите се, тези лични срещи след моята презентация Светлана проведе не заради парите, а защото искаше да помогне на обречените на смърт от безмилостния рак.

Така или иначе, успех да отърва Светлана от придобития по този начин "дар", въпреки че отслабването на тази област остана за дълго време и нашите "приятели" след това обичаха да нанасят удари по тази засегната област, като искаха да съживят раковия тумор и по този начин да го унищожат физически, но не успяха да го направят!

Дните минаваха много бързо, а след това... последното представление в Архангелск и започна моето ежедневие. Случи се така, че имаше две групи хора, които искаха да посещават лекционния ми курс - група лекари и обща група. Така че трябваше да провеждам по два курса на ден - от 8 до 12 ч. се провеждаха занятия с лекари в актовата зала на медико-профилактичния санаториум, който се ръководеше от Надежда Яковлевна Аншукова. С втората, обща група, провеждах занятия от 18.00 до 22.00 ч. в същия ден и така... през всичките десет дни на моите семинари. В медицинската група имаше около осемдесет души, а в общата група - повече от двеста души, като точния брой на слушателите си така и не

научих, а Дмитрий Расказов така и не ми показа пълните списъци на слушателите ми. Вероятно няма смисъл да посочвам причината, но... няма да изпреварвам. Най-интересното в моята медицинска група беше ... че в нея почти нямаше лекари, които бях избрал по време на лекциите-демонстрации. На практика всички главни лекари саботираха моите лекционни курсове, като изпращаха да присъстват онези, които смятаха за свои опорни точки, така че тези хора след това да ме изложат пред останалата част от персонала. Подобен саботаж не ме плашеше, но беше малко притеснително, че изпратените нямаха достатъчно подвижна генетична основа, особено когато бях набелязал такива хора и можех да постигна много повече с тях. Но главните лекари изобщо не се интересуваха от това какво може да получи или да не получи човекът, когото са изпратили на моите лекции. Не ги интересуваше, че един по-добре подготвен човек ще може, използвайки новите възможности като лекар, да окаже помощ на много хора, и то истинска помощ, а не илюзорна, както правеше и продължава да прави съвременната медицина. Те се интересуваха само от едно - да ме разобличат, всичко, което съм казал и направил <http://.....>

Разбира се, за мен беше много по-лесно да работя с медицинска аудитория, не ми се налагаше да им обяснявам какво е черен дроб или сърце, къде се намират и какви функции изпълняват, както и всички останали органи и системи на човешкото тяло. Просто им давах разбиране за това какво представлява живата материя, всичко, което никой никога не им е обяснявал в медицинските училища. Сред слушателите ми имаше лекари и кандидати на медицинските науки, които също слушаха с голяма изненада и интерес това, което им разказвах за функциите на органите и системите на човешкото тяло. Бях щастлив да видя как с всеки изминал ден очите на тези хора, повечето от които имаха отрицателно отношение през първия ден, ставаха все по-живи! Как те наистина се интересуваха от това, което им говорех, от информацията за човека, която се оказва съвсем неочаквана и много интересна за тях. Цялата помпозност и фалшив апломб слезе от тях и те отново се превърнаха в живи хора, с живи очи, каквито бяха в далечното си детство! С всеки изминал ден тези хора ставаха все по-живи, отваряха се с душите си. Всеки ден работех с всички тях, за да променя основите им, и давах своето разбиране за това какво е живата материя изобщо и какво е човекът в частност. Обясних разбирането си за същността на проблемите в човешкото тяло, как и къде да търсим първопричините за болестите и много, много други неща. И буквално с всеки изминал ден тези хора получаваха все повече и повече искрици на разбиране.

Около седмица след началото на обучението ми се случи любопитен инцидент. Един от студентите (както се оказа по-късно, началник на отделение в една от болниците) дойде на следващата лекция и... се разплака. Причината за сълзите ѝ беше следната - тя успя, използвайки моя метод, в рамките на няколко минути да отстрани кръвен съсирек от вена на свой пациент. Това я шокирало толкова много, че не можела да говори за него, без да се разплаче. Тъй като тя каза, че след като е работила в медицината почти тридесет години, това е ПЪРВИЯТ път, когато е успяла РЕАЛНО да помогне на човек! И това не е всичко! Убедена от собствения си опит, че моята система е истинска медицина, тя призна, че главният лекар на нейната болница я е изпратил на моите лекции, за да премине курса ми и след това да говори пред целия персонал, за да ме разобличи. Мисля, че не само тя, но и много други са идвали на лекциите ми с подобна задача. Но това си имаше и положителна страна. Само след десет дни на тричасови занятия на ден почти всички слушатели не само промениха из основни мнението си за това, което им давах, но и се научиха да прилагат, дори на най-елементарно ниво, новите качества и способности, на които бях успял да ги науча и да създам у тях. Разбира се, ако хората, които бях подбрал по време на лекциите-демонстрации, бяха дошли на моите лекции, щях да мога да ги науча на много повече, но това, което успях да направя с изпратените, имаше още по-голямо въздействие върху лекарите.

По-късно, както научих, много от тези, които са преминали през моите лекции, са били заплашени с уволнение и вълчи билет, ако не ме "разкрият" пред всички останали колеги. И някоя от тях бяха принудени да го направят, но аз не изпитвам злоба към тях, тъй като разбирам ситуацията, в която са били поставени, но съжалявам, че по този начин са

"угасили" живите искри на душите си, които успях да запаля в тях. Но дори самият факт на такъв твърд натиск върху тези хора показва, че медицинските служители много са се страхували! А представете си какво щеше да се постигне с тези хора, ако занятията бяха продължили месец, два, година или повече!

От шест часа вечерта до десет часа преподавах в общообразователно училище с над двеста души. Водех практически същите занятия, както и с медиците, само че се налагаше да отделям повече време за медицински понятия и идеи, които бяха непознати за по-голямата част от учениците. Много голяма част от слушателите на вечерните ми лекции бяха хора, които издържаха изпита ми и ми помагаша на сцената. Сред тях беше и Татьяна Дивнич, която идваше на всичките ми представления и мечтаеше да получи мозъчна трансформация за себе си. Още в последната вечер на моите представления успях да доведа процеса на нейната качествена трансформация до ниво, при което мозъчната трансформация стана възможна. По онова време ми беше трудно да си представя до какво ще доведе това в бъдеще, в какво чудовище ще се превърне тази амбициозна жена. Непосредствено преди заминаването ни със Светлана за Москва се срещнах с група мои слушатели, сред които беше и тази "дама". От глупостите, които тази жена говореше, веднага ми стана ясно, че тъмните сили бързо са я превзели, влияейки на желанието ѝ за самоизтъкване и прослава.

След това ѝ обясних по много деликатен начин, че Тъмните сили - паразитите - много често подвеждат неопитните хора, като им дават умишлено изопачена или направо фалшива информация, и че човек трябва да бъде много внимателен и винаги да проверява този, който предава тази или онази информация. Че никой от Светлината не дава никаква информация и че човек трябва да осъзнае и разбере какво се случва на базата на собствения си опит, и че в нейния случай тя е станала поредната жертва на паразитите. А тази жена, която беше получила тези възможности от мен и само няколко дни след като станаха достъпни за нея, ми заяви, че ме мамят паразити, а тя има контакт с "висиши" светлинни сили, и всичко ми стана ясно веднага - имах пред себе си истинска клиника! Но не можех да очаквам, че тази "клиника" ще започне активна дейност след моето заминаване, криейки се зад моето име. И не можех да очаквам, че толкова много хора, включително и някои от моите слушатели, ще попаднат под влиянието на тази жена с нестабилна психика и прекомерни амбиции на празно място. Но това е тема за специален разговор и аз ще се върна към нея по-късно! [http://...](#)

Всички дни от престоя ни в Архангелск бяха изпълнени с настроение от ранна сутрин до дълбока нощ. Между сутрешните и вечерните занятия оставах само няколко часа, за да се нахраним и поне малко да си починем преди вечерните занятия. Често по време на тази почивка имаше срещи с хора, на които се опитвах да предам моето разбиране за света. По молба на Расказов-старши проведох среща-спектакъл и за служителите на регионалния телевизионен център, а също така бяха записани четири едночасови предавания под заглавие "Срещи за вас", в чийто запис участваха някои учени и лекари, посещаващи моите лекции. Накратко - натовареността беше "пълна до пръсване"! И въпреки че всичко заедно беше в много натоварен режим, аз бях щастлив и развълнуван от това, което се случваше. Като взех предвид предишния си опит, обясних на всички стажанти какво имат право да правят и какво нямат право да правят, използвайки създадените от мен мозъчни структури, и най-важното - защо! След обяснението предупредих, че ако тези нови качества, които бях създал, не се използват по предназначение, всичко ще изчезне и човекът, който наруши тези правила, ще се окаже със "счулено корито". През тези десет дни вложих в главите на хората, дошли за знания, всичко, което знаех, без да крия нищо. Единственото нещо, което премълчавах в лекциите си, беше информацията за това, което съм правил в Космоса. Просто смятах, че не е редно да разказвам за това, и ето причините за това.

На първо място, всеки трябва да е подготвен за информацията, която получава. Това е равносилно на това да дойдете в детска градина и да започнете да учите децата на квантова физика. Разбира се, можете да направите и това, но няма да доведе до нищо добро. И не защото децата са глупави, а защото децата първо трябва да ходят на училище, да получат

добро образование, да отидат в университета в радиофизичния факултет и едва тогава е възможно да ги учите на квантова физика. Не може да се захвърлят междинните етапи и да се премине направо към изучаване на квантова физика. И това се отнася не само за квантовата физика, но и за всичко останало, особено за това, което исках да предам на хората. Второ, не исках хората да имат комплекс за малоценност след моите разкази. Трето, задачата на моите лекции и практически занимания с хората беше да предам знания, да събудя хората от съня им, а не да популяризирам себе си. По онова време си мислех, че ако предам на хората това, което знам, "сдъвча" всичко добре, слушателите ще трябва само да го преглътнат, това е всичко!

В края на краищата никой не ме е "сдъвкал", научил съм всичко сам и ако споделях разбирането си с хората, щеше да им бъде много лесно да възприемат всичко. Мислех по този начин и това беше моята грешка. Мозъкът на всеки човек възприема от постъпващата информация само онова, което е близко до това, което вече е било вложено в този мозък. И ако в мозъка на човека са били избивани лъжливи идеи както в училище, така и във висшите учебни заведения, такъв мозък ще "филтрира" само това, което е близко (това не означава, че е идентично) до това, което вече е било вложено в него. Такъв мозък филтрира всичко останало, независимо дали на някого му харесва или не, включително и на мен! От основно значение е каква основа на знанието обществото полага в човешкия мозък, защото човек сам не може да го направи, тъй като процесът на полагане на основата започва още от ранно детство и изобщо не зависи от конкретния човек, а само от това какви знания има човешкото общество. По този начин почти всички ние сме обречени да усвояваме само това, което ни е дадено, и не можем да му влияем. А ако ни е дадена умишлено фалшива основа, ние не сме в състояние да я разберем, докато не се освободим от нейната сила (фалшивата основа). Ако от детството ни се дават правилни идеи за природата на нещата, човек се развива много бързо и много много хора могат да достигнат до фазата на същинския човек. Но това е така, ако усвоим правилната основа, което за съжаление в момента не се случва на нашата Земя Мидгард.

Разбира се, всичко това не е случайно; социалните паразити го правят умишлено, за да попречат на хората да се събудят от еволюционния сън, който са предизвикали. За да се събуди самият човек, той трябва да има огромна воля и огромно желание да разбере какво се случва, без да мисли дали това е удобно за него или не, дали ще му е изгодно или не и т.н. В съвременните условия човек трябва да върви срещу цялата система, срещу всички и всичко, за да получи възможност да усети истината. Но малко хора се осмеляват да направят това, малко хора, получили висше образование, тръгват срещу авторитета на науката, защото всеки, който мечтае да стане учен, иска да защити кандидатска дисертация, а след това и докторска дисертация. А това е невъзможно, ако не се подчинявате на изискванията и идеите на ортодоксалната наука, която е далеч от разбирането на природата, колкото по времето на Аристотел и Сократ. И затова почти всички вървят по линията на "традициите", които всъщност са правдоподобни фалшификации, при това съзнателни фалшификации (по-подробно за това вж. статията ["Теория на Вселената и обективната реалност"](#)). И затова, ако някой в началото все пак е задавал някакви въпроси, много бързо е имал такова желание, че да изчезне, ако е мечтал за научна кариера, както си е мислил. Освен това, ако не разполагаме с допълнителни, към обичайните, сетивни органи, е почти невъзможно да попаднем на пътя на истината. Затова почти всички хора са жертви на фалшиви представи за природата на нещата, но най-забавното, ако може така да се каже за това, е, че човешкият мозък не разбира и не знае, че социалните паразити са "напомпали" в него фалшива система от представи, и той (мозъкът) се опитва да запази вече създадената картина от представи, без дори да осъзнава, че тя не отговаря на реалното състояние на нещата в Природата. Но това не може да бъде обяснено на мозъка и той "рита" колкото може по-силно, опитвайки се да запази в себе си фалшивите представи [http://....](#)

Във всеки случай очакването ми, че ще трябва само да "сдъвча" добре новите идеи за природата и това ще е всичко, не се оправда! В най-добрия случай съзнанието на хората

подбираше сходни елементи от целия поток, и само това! И дори при това положение сходни не означава идентични. В този случай е имало противоречие между форма и съдържание, което неизбежно е довело до изкривено разбиране и отразяване на получената информация. Това не означава, че човек, който е получил ортодоксално образование, няма да може да усвои нови идеи за природата, а означава само, че ще са необходими много усилия, труд и търпение, преди погрешните представи за природата, наложени от социалните паразити, да бъдат заменени с правилни. Към това можем само да добавим, че колкото по-многогранно е образован един човек, колкото по-широк е спектърът на неговите интереси, толкова по-лесно е за такъв човек да премине на нови "релси" от идеи за Природата. Към това можем да добавим и способността на човека за аналитично и независимо мислене. И, както винаги, човек трябва да има талант.

Това бяха "ядките", които открих, когато се сблъсках със задачата да преподавам моята система за представяне на други хора. Но през октомври 1991 г. изнесох първите си лекции и се надявах, че задълбоченото обяснение на основите на понятията, на важните нюанси, ще бъде достатъчно, за да даде на моите студенти правилна представа за природата на нещата. Освен това се надявах, че слушателите ми ще следват внимателно указанията ми как да сканират и обработват получената информация, как да разработват тактика и стратегия на действие и как да изчисляват необходимия потенциал и качества, за да могат да решат поставената (подлежащата на решаване) задача. Всички ме слушаха внимателно и оставяха всичко да минава покрай ушите им, наблюдавайки как правя всичко "просто". Привидната простота на работата ми се състоеше в това, че вече имах много солиден опит в разбирането, подкрепен с практически резултати. Но по някаква причина почти никой не се замисляше за това!http://....

Така или иначе, дори и с всички негативни аспекти, които излязоха наяве по-късно, се радвам, че съм помогнал на хората да се събудят. И дори да не са се просветлили веднага или изобщо да не са се просветлили, но са имали шанса да го направят, от който хората са били лишени, без сами да ги питат. Обучението за моите курсове беше платено, всеки, който желаше да ги посещава, трябваше да плати хиляда рубли. Според споразумението с Расказови всички финанси минаваха през тяхната кооперация "Учител" за моите представления и за двата курса на моите лекции. Дмитрий Расказов ми обеща да дойде в Москва с финансов разчет и моите приходи. На това място ние с него се разделихме. Със Светлана се качихме в купейния вагон на влака Архангелск-Москва и пътувахме обратно за Москва!http://....

39. Проблеми в Москва

Когато се върнахме в Москва, започнахме да мислим за непосредствените си планове за бъдещето. Първо, решихме да се преместим в друга квартира, тъй като районът на квартирата, която бяхме наели преди, беше с висока престъпност. Няколко пъти крадяха чистачките от колата ми, знака на мерцедеса, счупиха малкото стъкло на задната врата, да не говорим, че се опитаха да ограбят апартамента, като разбиха много крехката врата. Аз обаче, усещайки нещо нередно, се прибрах вкъщи по-бързо, отколкото крадците, работещи по компетентен сигнал, очакваха. Разбира се, грабежът беше организиран не от улична банда, а от "банда", при това много солидна. Чрез свои познати Светлана беше издирвана от същата тази приятелка, която ѝ даде отровата и след това изчезна така "неочаквано". Светлана трябваше да получи от нея някои свои документи и лични вещи и, разбира се, много искаше да погледне този човек в очите. Уговориха се да се срещнат близо до главния вход на Министерството на външните работи на СССР, където закарах Светлана с колата си. Светлана искаше да вземе задграничния си паспорт и едновременно с това да изтегли заплатата си в чуждестранна валута от сметката си. Светлана така и не се срещна с "приятелката си" и не можа да получи паспорта си, тъй като ѝ казаха, че той е унищожен в

обекта. Тя не можа да получи и парите от сметката си, тъй като те вече бяха получени по "молба" на Светлана и уж по пълномощие от същата "приятелка", която не би могла да направи всичко сама, ако не беше получила пряка подкрепа, след като Светлана свързва съдбата си с мен.

Никой не знаеше, че ще заведе Светлана на срещата, освен "приятелката" и тези, които стояха зад нея. Вероятно са очаквали, че ще остана да чакам Светлана, и малко са се объркали. Отдавна знаех, че вратата в апартамента е крехка, и на връщане спрях в един магазин за необходимите материали за ремонт. След като купих необходимите материали, пристигнах в апартамента и го видях в самото начало на обира. Когато крадците ме видяха да се връщам, те веднага напуснаха апартамента, като нямаха много време да вземат нещо. Не са имали време да отнемат телевизор, видеокамера или каквото и да било друго, или не са дошли за това. Защото изчезнаха няколко видеокасети, а най-неприятното беше, че изчезна и касетата със записите, които бях направил в Алитус, включително и видеото с бащата на Светлана. Трябваше да се случи така, че касетата с единственото и, както се оказа, последното видео с бащата на Светлана да бъде открадната! Едва ли беше случайно, като се има предвид, че в апартамента имаше вещи, чиято материална стойност беше стотици, ако не и хиляди пъти по-голяма.

Както и да е, никой не очакваше да се върна толкова скоро, така че предотвратих това, което мислех за обир. Материалите, които бях донесъл за поправката на вратата, ми бяха полезни. Един мой приятел пристигна с инструменти и вратата беше поправена както трябва. Не мисля, че взломът нямаше да се случи, ако вратата беше ремонтирана по-рано. Тези, които организираха "обира", щяха да могат да влязат през здрава врата. По принцип инстинктите ми не ме подведоха и неканените "гости" не успяха не само да изнесат ценни вещи, но и да намерят това, за което всъщност бяха организирали "посещението" си. Но едно е абсолютно сигурно - нахлуването в апартамента беше организирано с участието на "приятеля" на Светлана и се съмнявам, че е организирано от улична банда. Така или иначе, още преди последното пътуване до Архангелск се преместихме в нова квартира, която освен това се намиреше в една от високите сгради, недалеч, ако не ме лъже паметта, от метростанция "Профсъюзная". Жилището се намиреше на единадесетия етаж и това беше единственото нещо, което създаваше известни неудобства, когато асансьорът не работеше. Апартаментът беше едностаен и трябваше да си купим мебели, за да го обзаведем по някакъв начин. И това място се превърна в последната ни "база" в СССР.

След завръщането си от Архангелск животът продължи в обичайния или почти обичайния си ритъм. Рафтовете в магазините бяха напълно празни, имаше опашки за всичко, включително и за хляб. Ако по-рано опашките бяха само за дефицитни стоки, то сега бяха почти за всичко. Тези, които помнят онова време, са запознати с всичко това, когато дори захарта се издаваше с купони и норми. Вярно е, че на базарите можеше да се купи почти всичко, но цените там бяха хапещи, много хапещи! Много хора не можеха да си ги позволят. По онова време цените на вносните стоки в комисионните магазини се повишаваха всеки ден. Винаги съм се интересувал от електроника и си спомням как за няколко дни цената на един видеорекордер се повиши с хиляда рубли, въпреки че цената и без това беше непосилна. А заплатите на хората си оставаха същите, или с други думи - мизерни. Няколко дни по-късно Дмитрий Расказов дойде в Москва и ми донесе парите, или по-скоро донесе по-малко от една трета от сумата, за която се бяхме договорили, за което го уведомих. Той се опита да измърмори някакви обяснения за това, но аз явно сложих точка на всички "и" и на него не му остана нищо друго, освен да измърмори някакви извинения за това, че парите за лекциите за студентите по медицина все още не са преведени, а парите за речите и за другия курс засега са получени частично. Отново изясних ситуацията и му предложих да не ме взема за идиот, което дори го накара да се почувства неловко. Той промърмори нещо, че ще изясни ситуацията и ще ми донесе останалата част от парите.

Вероятно е излишно да казвам, че никога повече не го видях. Много по-късно, след

като засегнах тази тема в разговор с Надежда Яковлевна Аншукова, се убедих, че съм бил прав в заключенията си за "честността" на Расказови, както на бащата, така и на сина. Тя ми разказа, че по време на самите занятия е превеждала парите за медицинската група по сметките на кооперация "Мастер". Тя ми съобщи, че скоро Расказови са закупили канал на регионалната телевизия и като се има предвид, че никога не са имали много пари в кооперацията си, е напълно възможно да са използвали парите, които са откраднали от мен, или те да са съставлявали значителна част от парите, платени за покупката. С други думи, Расказови просто ме прецакаха, което не беше толкова необичайно в онези времена, а дори и сега. Аз загубих парите, които бях спечелил, това е всичко, а те загубиха лицето си, честта си. За тях това може да не означава нищо, но за мен означава много. Разбира се, беше срамно, че тези хора са направили това, но все пак бях щастлив от случилото се в Архангелск. Моите речи, а по-късно и лекционните ми курсове помогнаха на много хора поне да си отворят очите, да се събудят от социалния си сън. И позволи на някои хора отново да затворят очи, мислейки си, че ще им е по-лесно и по-изгодно да живеят по този начин. Рано или късно те ще разберат, че позицията "къщата ми е на ръба, нищо не знам" е самозаблуда и рано или късно реалността такъв човек все пак ще го "настигне" или засегне, въпреки че човекът е декларираше позицията си на ненамеса.

Социалните паразити умишлено създават илюзията, че ако човек се оттегли от активни действия в името на справедлива кауза, никой няма да го засегне. Но това е най-примитивният трик за създаване на предпоставки хората, които се колебаят или са безразлични, да се оттеглят. Илюзията за ненамеса, така активно налагана от социалните паразити, е благоприятна само за тях и за никой друг. Дългите ръце на паразитите ще стигнат до хората с неутрална позиция, само че малко по-късно от хората с активна позиция на съпротива срещу разпространението на паразитизма. Политиката на ненамеса само отлага финала за кратък период от време, а след това социалните паразити вземат и за неутралните хора. Така че никой не може да избегне сблъсъка на интереси с паразитите, дори и да се скрие в някоя пустиня в дебрите на Сибир, а това само ще отложи неизбежното. А дори и да отиде в пустинята, човек не печели нищо, защото това неминуемо води човека до духовно обедняване, което отново е благоприятно за социалните паразити. Само когато безразличните към случващото се осъзнаят, че е невъзможно да избегнат съдбата, подготвена за всички от социалните паразити, и най-накрая се събудят, само тогава социалните паразити няма да имат възможност да вършат мръсните си дела, за да превърнат хората в разумни животни, в техни роби, треперещи от всяка заплаха за "скъпоценния" им живот, подчиняващи се на животинските си инстинкти, основният от които е да оцелеят на всяка цена!

Докато това все още не се е случило, докато хората смятат, че ще спечелят нещо, ако останат настрана, социалните паразити са в относително спокойствие. Но след унищожаването на генераторите на пси, след като през 1995 г. чакащите възплъщени същности бяха освободени от кармата, блокираща развитието им, все повече и повече хора, които вече живеят, се събуждат, а новородените деца получават принципно нови възможности за развитие. Необходимо е само както едните, така и другите да са в състояние да получат истинска информация и да достигнат до просветление със знания. Този процес вече е започнал и не може да бъде спрян. Необикновените деца са наричани "деца индиги" заради особеното сияние на техните "аури", както обясняват онези, които са способни да виждат. Макар че всъщност така наречената "аура" е само следствие, проява на особеностите, които индиговите деца притежават.

Поради факта, че същностите, чакащи възплъщение през 1995 г., са били освободени от земна карма и различни блокажи, наложени от социални паразити, при възплъщението и с началото на развитието във физически тела, дори и на млада възраст те имат активно насищане на четвъртите материални тела на същностите и има възможност за бързо развитие. Поради факта, че се възплъщават същности с различна степен на развитие, ясновидците виждат изразено сияние с тъмносин цвят не при всички деца. Но това сияние,

дори и при тези деца, при които е най-силно изразено, не говори, че тези деца са представители на новопоявила се раса от хора. Освобождаването от кармата и блокажите дава ЕДИНСТВЕНО възможност за бързо развитие и възможност да се достигне нивото на творец, а не е нещо вече постигнато. Независимо от факта, че тези деца демонстрират много таланти и възможности - това е само началната точка на развитие и без правилните идеи, правилното обучение от тези деца могат да израснат морални изроди с амбиции на "богове" на празно място.

Това осъзнават социалните паразити, за които такива деца са реална заплаха за тяхното бъдеще, и затова те (социалните паразити) се опитват с всички средства да наложат на тези деца убеждението, че са представители на "по-висша" от всички останали раси хора. Тъмните сили по подобен начин се опитват да вбият "клин" между тези деца и всички останали. А в детска възраст, когато детето индигно преминава през етапите на животното и разумно животно, е доста лесно да се постигне еволюционно пристрастие у тези деца чрез подобна пропаганда и други действия. Точно това се опитват да постигнат социалните паразити. Те не могат да направят нищо по отношение на външния вид на такива деца, но те, контролирайки средствата за масова информация, се опитват да "промият мозъците" на такива деца и, за съжаление, отчасти успяват. Еволюционните изкривявания, внесени от усилията на социалните паразити, водят до това, че някои деца индигно не достигат нивата на развитие, които биха достигнали, ако бяха правилно развити. За щастие по-голямата част от най-талантливите и имащи сериозни възможности за развитие попадат в т.нар. ментално училище, където развитието им е хармонично и те получават възможност да достигнат до просветление със знания и да реализират потенциала си максимално! всичко това е все още в бъдещето, макар и в недалечното бъдеще.

В средата на 1991 г. току-що бях провел първите си лекционни курсове и "летях в небето" от радостта да видя колко жадно и с какъв интерес хората възприемат това, което мога да им дам. Несравнимо е чувството, когато виждаш светлина в очите на хората, когато в скучните им очи се появяват живот и смисъл. Видях, че това е възможно, постигнах го сам и знам със сигурност, че е възможно. За съжаление, за повечето хора все още е невъзможно да поддържат тази вътрешна светлина, но по принцип е възможно и това е най-важното. Моята грешка беше да мисля, че след като съм успял да запаля тази светлина в очите на хората, тя ще продължи да гори без моя помощ. Но за съжаление повечето хора все още не са в състояние да поддържат тази светлина да гори самостоятелно. Повечето хора сами не са в състояние да се противопоставят на всичко, което социалните паразити вече са създали на Земята в Мидгард. И затова искриците светлина, които запалих в очите на хората без постоянна храна от моя страна, не биха могли да издържат дълго в такива условия, но въпреки това в по-голямата част от хората все още има следа от нея и има готовност отново да изпълнят душите си със светлина. Когато провеждах занятията си, не знаех всичко това, не знаех, че за повечето хора е необходимо много време, за да променят из основи съзнанието и възприятията си. При някои хора това може да отнеме цял живот, защото винаги е по-трудно да се замени една основа на съзнанието с друга и няма значение, че съществуващата основа е фалшива! За някои замяната на една основа с друга може да отнеме няколко години, но във всеки случай това винаги ще отнема доста дълго време, за да се случи.

Осъзнах всичко това по-късно, след като бях наблюдавал американските си ученици повече от дванадесет години. Но все пак успях да развълнувам много хора и слуховите се разпространиха из цялата руска земя. И макар че слухът изопачаваше много неща, в него все пак имаше зрънца истина и всичко, което направих през 1991 г., не беше напразно, макар че тогава виждах всичко в малко по-различна светлина. Мислех си, че щом човек се събуди, няма да иска отново да изпадне в зимен сън. Малцина намираха сили на духа и волята да тръгнат срещу общото течение. И въпреки че някои имаха така наречените основателни причини - деца или болни родители, или страх да не загубят работата си и да получат вълчи билет, с който по онова време (а и сега) човек е практически извън закона. И макар да

разбирам защо хората под такъв натиск са стигали до предателство, но все пак някъде в дълбините на душата си изпитвах болка от това. В края на краищата трябваше да вземам решения и на практика да вървя срещу всички и всичко... и го правех не заради собствената си изгода (по-скоро обратното), а защото не можех по друг начин, в името на това всички останали да получат поне шанс да се освободят от оглупяването, донесено от социалните паразити. В края на краищата робството, създадено от социалните паразити, няма да изчезне от само себе си, а те самите никога няма да се откажат доброволно от паразитизма си. Но не можем да очакваме, че всички останали ще действат според съвестта си, а не само за собствена изгода. Всъщност робската философия, налагана русите последните хиляда години, дори на ниво подсъзнание подтиква хората - нека и други да действат, ако ще и да загубят, ще останат живи. Понасяй всичко и ще живееш! Но същото подсъзнание не казва на човека, че ще живее, а че ще живее като роб и когато господарите поискат - ще отнемат този жалък живот на роба, когото не смятат за човешко същество. Това живот ли е? За някои хора може и да е живот, но за мен това положение на нещата е смърт! Състоянието на роба е като на жив мъртвец, който дори не осъзнава, че е мъртъв, защото душата в робство умира. Ето защо вярвам, че ще има все повече хора, които ще осъзнаят това, и ако съм успял да дам своя малък принос за това, ще се смятам за щастлив човек!http://....

Засега ще се върна в Москва, в края на октомври, началото на ноември 1991 г. Когато решихме, че ще отидем да видим Америка, Константин Орбелян каза, че ще се погрижи за всички документи. Дадох на секретарката му парите за билетите, като очаквах, че той наистина е уредил всичко, но се оказа, че далеч не е така. Костя повери на секретарката си билетите, а на братовчед си Владимир Миронов - визите. Но първо беше необходимо да се издаде на Светлана задграничен паспорт, който да замени унищожения от "приятелите" ѝ. И тук имаше проблем. Работата е там, че по онова време бях регистриран в Харков, тъй като през всичките три години на пребиваването си в столицата не можех да сменя апартамента си в този град с московски. А Светлана беше регистрирана в Литва, която на практика вече се беше отделила от СССР, но все още не беше издала свои задгранични паспорти, а и не искаше да издава съветски паспорти. Ние все още не бяхме подписани по същите причини. Така че трябваше да решим тези два въпроса в близко бъдеще. И добри приятели ни помогнаха в това.

Високоставени служители от ОВИРА, след като научиха подробности за положението ни, отказаха да ни помогнат много бързо. Но помощта дойде, отново чрез приятели, от служител на районния клон на ОВИРА, който прояви човечност и, както се казва, "влезе" в положението ни и издаде паспорт на Светлана. За да избегнем всякакви недоразумения, искам веднага да кажа, че той не го направи за пари, а просто ни помогна по човешки, което тогава беше голяма рядкост, а сега още повече. Той просто отказа парите, които му предложих, и дори каза нещо за това, че има някои неща, които са по-важни от парите, което ме изненада приятно. След като вече имахме в ръцете си чужди паспорти, беше възможно да започнем да обработваме визи за влизане в САЩ. И ние, доверявайки се на Константин Орбелян, предадохме паспортите си на Владимир Миронов, който тогава работеше в Министерството на външните работи. Дори не можехме да си представим какви приключения щеше да ни се наложи да преживеем в резултат на нашата доверчивост. Но за това ще разкажа по-късно, а засега ще продължа разказа си по реда, в който се появиха проблемите.

Единственият начин да узаконим връзката си беше да подпишем брак в селския съвет, където това можеше да бъде организирано доста бързо. Отново на помощ дойдоха приятелите ни! Един наш приятел имаше добри връзки в селския съвет на село Спаско-Лутовиновски в Орловска област, което беше създадено на мястото на бившето имение на писателя Тургенев. И един прекрасен ден отидохме с моята кола до този селски съвет, с нас, като свидетели, отидоха Владимир Сергеев и Нина, която го организира за мен и Светлана. Стигнахме до мястото доста бързо и след малко кал по черните пътища се озовахме в правилния селски съвет. Все пак, когато дълго време не посещавах някое село, особено през

есента и зимата, забравяш какво е то. Така че, когато напуснахме топлата кола, се оказа, че трябва да преодолеем малко кал. Положителното е, че калта беше замръзнала малко и затова тръгнахме да се справяме с последното "препятствие"! За целта Светлана трябваше да вдигне подгъва на коженото си палто и да прекоси малко "море" от полузамръзнала кал. Всичко това само ни забавляваше и веднага започнахме да се шегуваме, че никой никога не е имал такава брачна церемония! Изчакахме известно време, докато всички официални лица се съберат в селския съвет и церемонията започне. Председателят на селсъвета каза необходимите в такава ситуация думи, ние положихме подписите си, включително и на свидетелите, и десет минути получихме брачното свидетелство и печати в паспортите си! А вечерта на същия ден малка група приятели организираха за нас сватбено тържество в една от ресторантските зали в Москва. Дватама със Светлана бяхме благодарни на всички тях за човешката топлина, която ни подариха! [http://....](#)

40. Заминаване за САЩ

В самото начало на декември беше последният опит в СССР да се организира злополука за мен. Един ден в началото на декември аз и един наш приятел пътувахме по работа до близките покрайнини на Москва, където той беше отседнал при чичо си, чиято съпруга имаше неизлечим рак на гърдата. Шофирахме през центъра на Москва и аз завих от Градинския ринг към проспект "Мира". На пътя имаше лед и аз се движех с ниска скорост. Когато колата ми навлезе на Крестовския мост, изведнъж открих, че спирачките ми са отказали! Натиснах педала на спирачката докрай и... никаква реакция. При спускането по моста автомобилът започна да набира скорост. За щастие, имаше малко коли и успех, без да ударя никого, да преодолеем моста и изминавайки още известно разстояние след моста, спрях колата си отстрани на пътя. Оставих Светлана да ме чака в колата, а аз и приятелят ми хванахме такси и отидохме до автокъща със специална валута и донесохме спирачна течност за моя мерцедес. Наляхме течността в спирачната система и продължихме по пътя си. Изчислението беше съвсем просто. "Приятелите" източиха част от спирачната течност и така, когато потеглих от дома си, спирачките работеха добре, но с времето не остана достатъчно спирачна течност за помпата и спирачките на колата ми... престанаха да съществуват. Но и тази хитрост не постигна желанния резултат. Никой (дори и автомобилът) не пострада. И до заминаването ни за САЩ нямаше повече опити да ме унищожат физически, или аз, твърде вероятно, чрез влиянието си върху ситуацията не ги допуснах.

Но не е от съществено значение защо точно тогава нямаше повече опити да се освободи светът от моето присъствие. Но пък получихме достатъчно други пакости, и то от страна, която дори не бях очаквал! След като проблемът с паспорта на Светлана беше решен, се срещнахме с Владимир Миронов и му предадохме паспортите за обработка на визи. Както вече писах, той беше братовчед на Константин Орбелия и работеше във външното министерство. Всичко беше добре организирано, но това се оказа така само на пръв поглед. Първата изненада, която получихме, беше, когато секретарката на Константин Орбелия ни връчи закупените билети. Оказа се, че билетите са купени до Монреал, Канада! Когато попитах изненадано защо ни трябва билети до Монреал, тя промълви нещо за сложността на билетите. Разбира се, билетите бяха в правилната посока, но... Монреал си е Монреал, а Сан Франциско си е Сан Франциско, а между тях има няколко хиляди мили, което е доста голям "гак" дори за руските условия. Малко се възмутих от този факт и казах, че преди да купувате такива билети, е трябвало да се консултирате с мен, тъй като аз самият, без никаква "помощ", бих могъл да си купя билети Москва-Сан Франциско, а какво да правим с тези билети сега? Костя реши да поправи грешката си и обеща, че сам ще реши въпроса с билетите от Монреал до Сан Франциско. Това беше краят, без да си даваме сметка, че ни очакват още изненади! [http://....](#)

Междувременно, по молба на група москвичани, които ме познаваха, изнесох курс за

малка група ентузиаста. Мястото за провеждане на занятията ми в Москва беше една детска градина, с която Нина се беше договорила ... и в продължение на десет вечери провеждах занятията си с групата в детската градина. Разбира се, това беше малка група от хора, малко повече от десетина, но реших, че ще е добре, ако в Москва има поне няколко души, които са преминали през моя курс. Всичко мина много добре, от моя гледна точка, за пореден път се убедих, че за преобладаващия брой хора моята информация и всичко, което правя, е като откровение и хората просто сияят отвътре от пробуждането със знания. Няма да описвам как протичаха занятията ми в Москва по една проста причина - занятията ми в Москва по същество не се различаваха от занятията ми в Архангелск, а за последните вече разказах подробно по-рано. Иначе за мен всичко продължи в обичайния ритъм.

Според закупените билети трябваше да отпътуваме от Москва в 9 ч. на 30 декември. В средата на декември все още няхахме американски визи. Това започна да ни тревожи и попитахме Владимир Миронов за състоянието на нещата, който отново започна да ни успокоява за визите. Имах възможност бързо да получа американски визи по други канали, но Владимир Миронов отказа да ни върне паспортите, като обясни, че те са в посолството. Но когато дори няколко дни по-късно "возилото" остана там, започнах да се притеснявам донякъде. Беше грешка да се доверя на този човек, но вече беше късно да я преразгледам. Накрая на 23 декември, понеделник, точно една седмица преди предстоящото заминаване, той се обади и предложи да се качим до сградата срещу американското посолство към 16:00 ч., където ще ни чака. Започнах да си мисля, че подозренията ми към този човек са били напразни, дори се почувствах неудобно, защото мислех лошо за него, и си помислих, че сканирането на информацията ми в тази ситуация е било погрешно, че съм станал прекалено подозрителен и съм започнал да гледам на всеки човек като на враг. Но това мое съмнение трая съвсем кратко, когато със Светлана пристигнахме на посоченото място, Миронов, който се качи в колата, предложи да отидем в руския ОВИР, тъй като било необходимо първо там да се поставят изходни визи! И тогава разбрах, че Миронов наистина саботира визите, а сканирането ми не ме подведе. Както и да е, пристигнахме в руския ОВИР, или по-скоро в ОВИР на РСФСР, и се срещнахме с неговия началник. Той, след като ни изслуша, извика свой служител и му нареди да се заеме с въпроса ни и каза, че трябва да дойдем утре към 3 часа следобед, като сме платили таксата в Спестовната каса, според бланките, които ни дадоха там. Благодарихме на човека и се прибрахме вкъщи.

Човекът, на когото беше възложено да се занимава с нас, след като научи, че сме с кола, ме помоли да го закарам до сградата на Дзержински. Разбира се, съгласих се да го направя, още повече, че беше по пътя ни. В колата поговорихме известно време и аз разказах на човека колко време ни отне да решим проблема с паспорта на Светлана. Този човек, след като изслуша разказа ми, каза, че е трябвало да се свържем с тях и проблемът е щял да бъде решен! След като го оставихме на правилното място, потеглихме към дома. По-късно Владимир Миронов ни дойде на гости, което беше малка изненада за нас. Мислех, че е дошъл с някаква информация, но се оказа, че не е така. Той ме разпита много подробно за това какво и как ми е казано да направя по-нататък. Междувременно му казах, че е жалко, че не сме познавали този човек преди, когато се опитвахме да получим паспорт за Светлана. Оказа се, че паспортът може да се направи много бързо и без главоболия. Очевидно тази моя история го вбеси и той почти с пияна на уста, в емоционален възторг и с много хапливи забележки ни каза: "Не, не, не:

- Никога няма да напуснете Съветския съюз! Е, може би ти - обърна се към мен - ще направиш чудо." Каза ми го с явно злорадство в гласа и явно не вярваше, че такова нещо изобщо е възможно!

Това беше последният път, когато говорих с този човек. Миронов излезе от дома ни в много възбудено състояние, планирайки какво още може да направи, за да се "сбъдне" казаното от него. Но явно не беше взел предвид, че чудеса се случват, и това важи с особена сила за всичко, което е свързано с мен. Макар че Владимир Миронов наистина направи

всичко възможно от своя страна, за да направи заминаването ми невъзможно. И ето как. Когато във вторник, 24 декември, след като бяхме платили таксата за изходните визи, заедно със Светлана пристигнахме в ОВИР на РСФСР към три часа следобед, както ни беше казано, началникът на ОВИР ме покани в кабинета си и ме попита:

- Защо се занимаваш с извънслужебни отношения с моя подчинен, виждаш ли, Миронов дойде при мен в два часа следобед и ми каза за това.

Този човек очевидно се отвърщаваше от хора като Владимир Миронов и ми разказа конкретно за опитите му срещу мен. Обясних му, че нищо подобно не се е случило и не би могло да се случи, тъй като Светлана вече има задграничен паспорт и че е имало само хипотетичен разговор за това, че е възможно бързо да ѝ бъде издаден паспорт чрез вашата институция. След този кратък разговор, чиято основна цел беше желанието на този човек да покаже истинското лице на Миронов, той ми връчи паспортите с изходни визи и ми пожела щастливо пътуване. Така вечерта на 24 декември, противно на усилията на Владимир Миронов, ние имахме паспорти с изходни визи, но все още нямаше американски визи. Уведомих Константин Орбелиан за визовата ситуация и се договорихме той да отиде с нас в американското посолство. В четвъртък сутринта (сряда е почивен ден в американското посолство заради католическата Коледа) отидохме заедно с него в посолството и попълнихме формулярите, към които той добави своята покана, която едва не се оказа "мечешка услуга". Както се оказа по-късно, поканата от Константин Орбелиан едва не изигра негативна роля за нас. Работата е там, че той написа около двеста покани за САЩ в рамките на една година и попадна в черния списък на американците с голям брой покани. Както и да е, взехме документите за виза и ни казаха да дойдем на такова и такова прозорче в 17,00 ч., за да получим отговор. Прибрахме се вкъщи и отидохме до американското посолство към 17.00 часа. Намерихме къде са прозорците за издаване на визи и аз спокойно, без да подозирам, минах покрай огромна опашка от хора, които чакаха нещо. Стигнах до правилния прозорец точно в 17:00 ч. и след като изчаках друг човек да се отдалечи от прозореца, заех мястото му и попитах дали документите ми са готови.

Казаха ми, че все още не е и че трябва да изчакам още малко. Освободих прозореца и зачаках документите си. Докато чаках документите си, имах възможност да се огледам наоколо и едва сега осъзнах, че цялата огромна опашка, която бяхме подминали, също стоеше на същия прозорец, от който имах нужда. Просто предположих, че са ми казали да бъда на такъв и такъв прозорец в 17,00 ч. и това е всичко! Не предположих, че и на всички останали е казано. Отдавна не бях виждал такава огромна опашка, по-рано такава опашка можеше да се види в мавзолея на Ленин, когато хиляди хора, подведени от съветската пропаганда, се редяха на опашка с часове, за да погледнат "великия" Ленин. През 1972 г., когато с майка ми посетихме Москва и дойдохме за първи път на Червения площад, видяхме огромна опашка от хора, желаещи да посетят мавзолея, и дори искахме да застанем в края на опашката, но беше много горещ летен ден и много скоро желанието да стоим на опашката се изпари и ние продължихме запознанството си с Москва без традиционното посещение на мавзолея. А по-късно, когато вече разбрах кой е Ленин и какво представлява, никога повече не изпитах желание да посетя мавзолея муhttp://....

И така, на прозореца на посолството имаше същата дълга опашка за визи. Бях сигурен, че ако ми е казано да дойда на прозореца точно в 17,00 ч., то трябва да дойда на прозореца до този час. Постоях на прозореца около петнадесет минути и отново, когато друг човек се отдалечи от него, поисках своя. Този път отговорът вече беше там, платих за визите за себе си и Светлана и взех паспортите ни с визите. Дадох ни визи за шест месеца, на мен виза В1, а на Светлана - В2, което означаваше бизнес визи без право на работа. Дадох ни тези визи, защото в Сан Франциско щеше да се проведе конференция по алтернативна медицина и аз бях поканен да участвам в нея. Така получихме визите си в рамките на 15-20 минути, без да стоим на опашка. Нито един човек на опашката не се възмути, нито един човек не ме попита кой съм и за кого е редът ми. Когато разказах на познати за това, никой не искаше да

повярва. Както ми разказаха, хората се редяли на опашка от 5-6 ч. сутринта и ако не успеели да се доберат до прозорците същия ден, понякога прекарвали нощта в американското посолство, за да влязат със сигурност на следващия ден. Понякога хората прекарвали по няколко дни в чакане на реда си, защото прозорците се отваряли за издаване на визи в 17.00 ч. и, ако си спомням правилно, затваряли в 20.00 ч. Хората чакаха реда си и много често, когато идваха до прозореца, им се отказваше. Не знаех всичко това, а само знаех, че трябва да отида до прозореца точно в 17,00 ч., за да получа отговор. Именно тази нагласа направи възможно това, че когато отидох направо до прозореца, никой не каза и дума, а докато чаках на прозореца, няколко души дойдоха до прозореца и никой от тях дори не ме попита кой съм и защо стоя или за кого се редя на опашката. Направих го неволно, така и не излязох от опашката, всичко се дължеше на недоразумение. Не съм въздействал умишлено на хората в тази ситуация, просто настроението ми, предизвикано от предоставената ми информация, доведе до това, че неволно, на подсъзнателно ниво, въздействах на хората, стоящи на тази огромна опашка!ттр://....

Както и да е, вечерта на 26 декември имаме в паспортите си американски визи и разрешение да напуснем СССР. Вече си мислехме, че приключенията ни с визите са приключили, но се оказа, че не е така, и ето защо. Трябваше да се сдобием с билети от Монреал до Сан Франциско, които Константин Орбелян беше поръчал за нас. По това време офисите на западните авиокомпаниии се намираха в центъра Хамър и тъй като сряда, 25 декември, беше почивен ден за всички западни компании и институции, а ние получихме американските си визи чак в четвъртък, отидохме да вземем билетите в петък, 27 декември. Уговорихме се да се срещнем с Константин в 11 ч. на входа на този международен център. Срещнахме се, както се бяхме уговорили, и заедно отидохме до офиса на правилната авиокомпания. Константин взе поръчаните за нас билети и почти на самия изход представителят на агенцията ни настигна и ни съобщи, че може би е важно да знаем, че ще пристигнем в Монреал на едно летище и ще отпътуваме за САЩ от друго и че ще имаме само един час между пристигането и заминаването! Предупреждението му беше много важно, но беше и, ако мога така да се изразя, подигравателно... и ето защо! За да стигнем от едно канадско летище до друго, ни беше необходима канадска транзитна виза, която няхаме в паспортите си в 11,30 ч. в петък, 27 декември! А поради коледните празници всички западни посолства и консулства бяха отворени само до 12,00 ч. на обяд! Това са такива "пайове"!

Канадското посолство се намираше недалеч от центъра на Хамер, но въпреки това, когато стигнахме там, беше рано сутринта и никой не беше допуснат в посолството. Позволиха ни да влезем само защото с нас беше Константин Орбелян, американски гражданин. Но най-важното беше да влезем вътре и ние го направихме. След известно време при нас излезе служител на посолството и ни попита за причината за посещението ни. Тя говореше много добре руски и аз ѝ обясних нашето положение и че се нуждаем от канадски транзитни визи. Тя ни съобщи, че посланикът (или консултът) вече си е тръгнал. Но аз знаех, че те винаги имат под ръка визи за всеки случай, и ѝ повлиях да прояви желание да ни помогне. Консулската служителка постоя така минута и след това, като ни каза, че ще се опита да направи нещо, напусна приемната. И след около десет-петнайсет минути тя излезе с паспортите ни, в които имаше канадски транзитни визи. Тя дори не ни взе такса за обработката, тъй като касата и всичко останало вече беше затворено. Благодарихме ѝ за помощта и напуснахме канадското посолство. Така едва в петък, 27 декември, в един часа следобед разполагаме с всичко необходимо за пътуването ни към далечна Америка. Двамата със Светлана трябваше само да си съберем багажа и това беше всичко! На когото и да разказвахме за визовите си приключения, никой не искаше да ни повярва! Но нас не ни интересуваше дали ни вярват, или не, знаехме, че е истина, а и имаме свидетели, които бяха с нас, така че, както се казва, вярваш или не, просто беше така.

Така се случи, че последната седмица преди заминаването ни се оказа много напрегната и пълна с изненади. Изненади, които ни бяха поднесени от хора като Владимир Миронов,

чието смирено поведение ни изненада, а и не само нас. Приятна изненада бяха и действията на ръководителя на ОВИРА на РСФСР, който сам смяташе поведението на Миронов за подло и двулично. В противен случай той никога нямаше да ни каже, че Владимир Миронов е дошъл при него в два часа, за да направи всичко възможно да ни попречи да получим разрешение за напускане. Само заради саботажа на Миронов последната ни седмица преди да напуснем СССР беше толкова напрегната. Последната събота и неделя преди заминаването прекарахме предимно вкъщи. В неделя за последен път карах мерцедеса си и го прибрах в гаража, който Нина любезно ми предостави... и съпруга ѝ. Платих наема за няколко месеца напред и в общи линии бяхме готови да полетим в неизвестното. Тогава Америка беше друга "планета" за нас и макар че знаехме много за тази страна, тогава бяхме сигурни, че съветската пропаганда умишлено изопачава всичко. По онова време си мислех, че ще останем там няколко месеца и ще се върнем обратно, дори не можех да си представя и никога не бих повярвал, ако някой ми беше казал, че ще живея в САЩ почти петнадесет години. Най-близките ни познати ни посетиха в неделя и ни пожелаха щастливо пътуване, а рано сутринта, около 5,30 ч., потеглихме към Шереметиево-2. Владимир Сергеев ни откара до летището със своя Жигули, а с друга кола се придвижваха нашите сбогуващи се. През декември 1991 г. по пътищата имаше малко коли и стигнахме до мястото без никакви проблеми.

По време на паспортния контрол ни попитаха дали носим валута. Отговорихме положително и казахме, че имаме по хиляда долара и бяхме много изненадани, че граничарите поискаха да предадем хиляда и шестстотин долара за съхранение, тъй като на човек са разрешени само по двеста долара, а когато във вестника беше публикувано, че президентът на РСФСР Б. Н. Елцин "разрешил" да се тръгва с хиляда долара на човек, те казаха, че това не е заповед за тях! И така, след като оставих по-голямата част от валутата си на границата, със Светлана преминахме граничния и митническия контрол и стигнахме до така наречената неутрална територия на летище Шереметиево-2. При преминаването през митническия контрол ме помолиха да отворя куфара си и след като не намерих нищо интересно за себе си, ми разрешиха да прибера всичко обратно. Трябваше бързо да сложа нещата в куфара си, който не беше толкова спретнат и красив, колкото всичко беше опаковано у дома. Но това беше последният неприятен момент преди заминаването ни.

Докато чакахме обявяването на качването на борда за нашия полет, с любопитство разглеждахме витрините на магазините, които примамаха с безмитни покупки. Особено ме заинтересуваха витрините с фото- и видеотехника. Излитането на нашия полет не закъсня и след известно чакане обявиха качването на борда на самолета. Документите и билетите ни бяха проверени за последен път и ето че вече бяхме "натоварени" в автобуса, който ни отведе до рампата на самолета. Настанихме се възможно най-удобно на местата си (особено аз) и след около десет-петнадесет минути самолетът ни беше изтеглен на пистата. Самолетът ни започна да се разгонва, последният тласък при напускането на пистата и ние летяхме в неизвестност!http://....

*Николай Левашов
22 ноември 2007 г.*

Други книги на автора

Последен призив към човечеството

В първата си книга авторът предлага на читателя нова система от знания и идеи за природните закони, които са необходими не само за да не унижим нашата планета, но и за разбирането на всеки мислещ човек, на всеки, който иска да разбере и осъзнае какво се случва с него, с хората около него въпреки или на работа. Тази книга е за тези, които се стремят да проникнат в тайните на природата, да разберат и осъзнаят чудото на зараждането на живота, да разберат какво е душата и какво се случва с човека в момента на смъртта и след нея. Такива понятия като душа, същност, прераждане, от представи за мистично "чудо" се превръщат в реални понятия, обусловени от законите на еволюцията на живата материя. За първи път в тази книга се обясняват почти всички явления на живата и неживата природа, показва се единството на законите на макро- и микрокосмоса. Авторът е успял да създаде единна теория на полето, да обедини в едно цяло идеите за природата.

Същност и причина. Том 1

В тази книга авторът продължава да използва своята теория за нееднородността на пространството, за да разкъса завесата на мистериите от следващите "парадокси" на природата. Този път във фокуса на познавателната леща - живата природа и самият човек. Авторът формулира необходими и достатъчни условия за появата на живот на планетите. Простотата и красотата на понятията дава възможност на читателя, напълно възможно за първи път в живота си, да изпита просветление от познанието, когато усеща, че знанието става неразделна част от самия него. В първия том на тази книга авторът разкрива природата и механизмите на емоциите. Той показва ролята на емоциите в еволюцията на живота като цяло и на човека в частност. За първи път се дава обяснение на чувството любов и от това обяснение любовта не губи своята красота, а напротив, тя позволява на човек да разбере какво се случва със самия него и да избегне ненужните разочарования <http://....> Освен това авторът хвърля светлина върху същността на паметта, като отново за първи път показва механизмите на формиране както на краткосрочната, така и на дългосрочната памет. И на тази основа разкрива механизмите на възникване на съзнанието.

Същност и причина. Том 2

Във втория том на книгата авторът ясно и категорично показва необходимите и достатъчни условия за появата на съзнанието на определено ниво на жизнено развитие. Разбирането на механизмите на формиране на паметта и съзнанието на нивото на материалните тела на същността позволява на автора да обясни феномена живот след смъртта, възникващ при хора в състояние на клинична смърт. Благодарение на това тези факти от категорията на необяснимите явления преминават в категорията на естествените явления на живата природа. Феноменът на прераждането - от категорията на религиозните и мистичните концепции, отново преминава в категорията на реалните природни явления. Точно както понятията карма и грях престават да бъдат инструмент за манипулиране на съзнанието на масите в ръцете на държавни и религиозни дейци и се превръщат в проявления на същите природни закони. Разбирането на всичко това прави човека истински свободен и творец на собствената си съдба. Нито Бог, нито кралят, нито героят, а самият човек определя действията си и носи пълната отговорност (не само морална) за тях.

Хетерогенна вселена

Законите на природата се формират на нивото на макрокосмоса и микрокосмоса. Човекът, като живо същество, съществува в така наречения междинен свят - между макрокосмоса и микрокосмоса. И в този междинен свят човек се сблъсква само с

проявленията на законите на Природата, но не и с тях пряко. И като следствие от това съществува проблем със създаването на пълноценна картина на Вселената. Една от основните причини за това е, че сетивните органи, които човекът използва при опознаването на Природата, не му дават такава възможност поради факта, че Природата е създавала човешките сетивни органи не за да може той да я опознава, а като механизъм за адаптация и приспособяване към екологичната ниша, която той (човекът) заема ... Книгата съдържа 99 авторски илюстрации с високо качество.

Русия в криви

Том 1. От звездни руснаци до осквернени руснаци

Авторът започва да работи по тази книга през 2003 г., въпреки че идеята за написването ѝ се заражда преди повече от година. Детското му увлечение и интерес към миналото както на родината му, така и на цялата планета, не изчезват с времето, а се превръщат в едно от неговите призвания. Аналитичното мислене, необичайните възможности и многото прочетени книги в крайна сметка довеждат автора до идеята да напише книга за истинската история на Русия, а не за "версията", която е наложена на славянските руснаци "доброжелатели" с идването на власт на династията Романови, чиито основатели се съгласяват да предадат своя народ и великото минало на предците си в замяна на трона. В книгата си авторът показва **"историята"** в принципно нова светлина, както никой друг преди него. Той подкрепя изводите си с реални исторически документи и карти, с които читателят ще бъде един от първите, които ще се запознаят. Стъпка по стъпка авторът възстановява истинското минало на нашата планета и Русия, много хиляди години играли ключова роля в развитието на земната цивилизация, която първоначално е била колония, създадена на планетата Земя от голямо обединение на хуманоидни цивилизации. Разбира се, тогава тя не се е наричала Русия, но не става дума за името, а за същността на това, което стои зад него. А зад Русия стои удивителното минало на хората, които я населяват, без което нямаше да има не само много култури, нации и народи, но и съвременна цивилизация.

Светлана де Роган-Левашова

Откровение

Том 1. Детство

Светлана означава носителка на светлина. Много рядко се срещат съвпадения, когато съдбата, делата и името на даден човек съвпадат почти напълно, както е в случая със Светлана де Роган-Левашова. Целият ѝ живот, още от най-ранна детска възраст, е пропит от стремеж към Светлина, към Знание, към духовно развитие. Да се каже, че съдбата ѝ е необичайна, означава да не се каже нищо. Още от първите години на живота си тя трябва да се адаптира към факта, че не е като всички останали, към това, че може да прави много неща, които са непонятни и недостъпни за хората около нея. Светлана трябваше да изучи и овладее собствените си способности, да се научи да ги контролира и да ги използва правилно. Тя рано научи горчивината на неразбирането и недоверието, на завистта и жестокостта, на самотата и омразата. Чудесните способности, които притежаваше от дете, се оказаха неразбрани и непризнати от хората около нея; трябваше да оцелее и да живее в този свят - много опасен и коварен, особено за едно самотно малко момиче! <http://...>

Книги, по които авторът работи

Огледало на душата ми

Том 2. Хубаво е да живееш в страната на американците...

Тази книга ще разкаже за американския период от живота на автора, който е почти петнадесет години - от 1992 г. до края на 2006 г. Това време е наситено с огромен брой различни срещи, събития, постижения, борби, отстъпления и победи. Много от тях повлияха на живота на автора и съпругата му Светлана, някои от тях имаха планетарно значение, а други повлияха на нашата Вселена. Животът в Америка се оказа доста по-различен от това, което показваха по телевизията или пишеше в красивите списания. Животът никога не е такъв, какъвто е представен в рекламите. И това не е така, защото някои хора се смятат за глупави, а други за умни, някои за алчни, а други за щедри. Навсякъде има умни и глупави хора. Въпросът тук е, че на Земята е създаден огромен мит, състоящ се от много други митове, като например митът за свободата, митът за демокрацията, митът за Бога и дявола, равенството и братството, митът, че науката знае нещо със сигурност, митът за отношенията между хората и много други. И ние - хората - сме принудени да мислим и да живеем според тези митове, а не според реалната картина на Вселената и законите на природата. И в Америка това се проявява в много голяма степен, което отначало предизвиква у героите на книгата пълно недоумение и дори известно объркване. По-късно, след като разбират откъде духа вятърът, те започват своя дългосрочен сблъсък със Системата. Ето за какво става дума в тази книга! <http://...>

Русия в криви огледала

Том 2. Разпнатата Русия

Във втория том на книгата авторът представя своето виждане за миналото на Русия. По този начин авторът не само повдига въпроса за умишленото изопачаване на минали събития, но и за първи път разкрива причините за това изопачаване, показва кой и защо стои зад него и как всичко това е станало възможно. Авторът предлага да погледнем на събитията от далечното и не толкова далечното минало от съвсем различен ъгъл, или по-скоро от няколко ъгъла едновременно. Авторът разглежда цял набор от явления от живота на обществото като цяло и показва, че почти всяко събитие от миналото на която и да е държава при подобно разглеждане не може да се тълкува по два начина, тъй като е благоприятно за управляващите. То получава съвсем определено обяснение, което не зависи от желанията или амбициите на човека, който го обяснява, а само от обективните процеси, протичащи в човешката общност. Благодарение на този подход той успява да "избистри" мътните води на временната "река" на миналото на цивилизацията на Средната земя и особено това, което се отнася до миналото на Русия, въпреки че по време на съществуването на тази славяно-арийска империя тя е имала много различни имена. За това как той успява да го направи, читателят може да прочете в тази книга ...

Същност и причина. Том 3

В този том авторът продължава стъпка по стъпка да разкрива пред читателя тайните на природата. Той се фокусира върху природата на човешките психични явления. Освен това авторът дава цял пласт от новаторски прозрения за феномените на човешката психика и обществата, до които никой друг преди него не се е докосвал. Той въвежда нови понятия като човешка геопсихология и еволюционна геопсихология на обществата. Тези понятия позволяват да се погледне по съвсем различен начин на развитието на земната цивилизация и на историческите събития от миналото, настоящето и дори бъдещето. Тези знания ни позволяват вместо "хаоса" на събитията и "произвола" на индивидите, за които обичат да говорят историците, да видим закономерността на случващото се, обусловена от реалните

природни закони, действащи в човешката общност. И като следствие от това за първи път се появява възможност да се разберат причините, които стоят зад тези или онези социални събития и явления, и да се видят кукловодите, които толкова дълго време са били в сянка; и ако някой се е досещал за тяхното присъствие, то, без да разбира природните закони, с усилията на тези кукловоди се е превръщал или в луд, или във фалшификатор. По-нататък авторът въвежда концепцията за човешката космопсихология и обяснява влиянието на космическите явления върху развитието на цивилизацията.

Законите на изцелението

Съвременната медицина е "изгубена" в лабиринт, който сама е създала, и след като е загубила "нишката на Ариадна", не може да излезе от него. В средата на XX в. лекарите твърдят, че когато разполагат с точни диагностични уреди и необходимите лекарства, ще доведат човечеството до златната ера на всеобщото здравеhttp://..... Те имат всичко... Но въпреки това хората не са по-малко болни отпреди, а са по-болни. Децата се раждат с вече отслабена имунна система; идвайки в болница или клиника сравнително здрав, човек е много застрашен да я напусне в компанията на редица заболявания, доста често водещи до фатален изход. И всичко това може да се случи само с дишането на въздуха в тези "храмове на здравето". В тази книга авторът обяснява причините за това и дава представа за медицината на бъдещето. А знанията за тази медицина вече са в действие и реалните резултати потвърждават правилността на новия път. В тази книга авторът обяснява как функционира живият организъм, как и защо възникват болестите и патологиите, механизмите за сканиране на организма, методите за определяне на първопричините за болестите, стратегията и тактиката на лечение на болестите и възстановяване на организма в здравословно състояние, до генетичната корекция на организма.

www.levashov.org
www.levashov.info
www.levashov.name